

Liahona

FÖRSTASIDESARTIKEL:
Få ut det mesta av
skriftstudierna, s 8

Välj rätta media, s 21

Ditt dopförbund, s LS4

Liahona

PÅ OMSLAGET

Framsidan: Foto Craig Dimond. Baksidan: Foto Welden C Andersen och Robert Casey.

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET

Foto John Luke, bilden är arrangerad.

SE "KROPPEN, EN HELIG GÅVA", S 16

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet: Han helar dem som har förkrossade hjärtan *James E Faust*
- 8 Ett samtal om skriftstudier: En intervju med äldste Henry B Eyring
- 16 Kroppen, en helig gåva *Diane L Spangler*
- 25 Besökslärarnas budskap: Gläd dig åt missionsarbetet
- 28 Budskap från Läran och förbunden: Varför får vi motgångar? *D Allen Andersen*
- 32 Stärk familjen: Ett högtidligt ansvar
- 34 Presiderande biskopsrådet *Keith B McMullin*
- 42 Sista dagars heliga berättar
Hur skulle vi kunna åka till templet? *Marina Timofeeva*
Vi hade ingen mat *Adam N Ab Quin*
En symbol för hans kärlek *Freddy W Carreño*
Min plånbok var borta *Héctor Castellanos Turcios*
- 48 Brev till redaktionen

FÖR UNGDOMAR

- 13 Affisch: Utveckla en bra inställning
- 14 Om du lyssnar *Lindsay T Dil*
- 21 Råd och förslag: Välj rätta ... media
- 22 En missionärs hopp *Tafadzwa Tanjani*
- 26 Räddade från lägret *María Espinoza Alveal*
- 37 Korta budskap
Tyfoner och prövningar *Percival Tommy*
Jag skäms inte *Luis Ubaldo Padilla Ortiz*
- 38 Unga pionjärer i Malaysia *Henry och JeNeal Call*
- 47 Visste du det här?

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Kom lyssna till en profets röst: Uppe på ett berg *Gordon B Hinckley*
- LS4 Samlingsstunden: Jag kan omvända mig och döpas *Margaret Liffertb*
- LS6 Från president David O McKays liv: Stå emot en översittare
- LS8 Vänner emellan: Besvarade böner *Gerald N Lund*
- LS10 Logans dop *Jane McBride Choate*
- LS12 Försöker likna Jesus: Den andra milen *Barbara Hopf*
- LS13 Jona omvänder sig
- LS14 Skepparens son *Lisa Fernelius*

SE "RÄDDADE FRÅN LÄGRET", S 26

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf,
David A Bednar

Chefredaktör: Jay E Jensen

Rådgivande: Monte J Brough, Gary J Coleman

Verkställande direktör: David Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redigeringschef för tidskrifter: Richard M Romney

Redaktionschef: Marvin K Gardner

Redaktionspersonal: Collette Nebeker Aune,
Susan Barrett, Shanna Butler, Ryan Carr, Linda Stahle
Cooper, LaRene Porter Gaunt, Jennifer L Greenwood,
R Val Johnson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J
Odekir, Adam C Olson, Judith M Poller, Vivian Paulsen,
Don L Searle, Rebecca M Taylor, Roger Terry, Janet Thomas,
Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Howard G Brown,
Thomas S Child, Reginald J Christensen, Kathleen Howard,
Denise Kirby, Tadd R Peterson, Randall J Pixton,
Kari A Todd, Claudia E Warner

Marknadschef: Larry Hiller

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Kris T Christensen

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Körld

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 0726

E-post: birgitta.karlfeldt@telia.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden
Service Center, Ullandagatan 24, 412 80 Göteborg.
Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en
hela årsprenumeration är SEK 150:00 och betalas till
pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-mail till cur-liahona-imag@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska,
franska, grekiska, haitiska, hindi, holländska, indonesiska,
isländska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska,
kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy,
marshallesiska, mongoliska, norska, polska, portugisiska,
rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska,
spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu,
thailändska, tjekiska, tonganska, tyska, ukrainska,
ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer
varierar för olika språk.)

© 2005 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfällig,
inte kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material
får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstver-
ket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA;
e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på världskartan.

For Readers in the United States and Canada:

July 2005 Vol. 129 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480)
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$16.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at
additional mailing offices. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Post Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Förslag till familjens hemafton

*Denna sida kan hjälpa dig
använda Liahona såväl i
din undervisning i klass-
rummet som i din undervisning
hemma.*

"Ett samtal om skriftstudier",

s 8: Använd några av frågorna i den
här artikeln och intervju en familje-
medlem som om du var en reporter.
Läs äldste Henry B Eyrings svar.
Diskutera hur alla familjemedlemmar
kan förbättra sina personliga studier
och skriftstudierna med familjen.

"Kroppen, en helig gåva", s 16:

Diskutera det som författaren säger
är det världsliga sättet att tänka på vår
kropp. Läs högt de tre sista styckena
och vittna om sanningarna som tas
upp i artikeln.

"Unga pionjärer i Malaysia",

s 38: Be familjemedlemmarna att
beskriva en tid då de kände sig som
pionjärer och att förklara vad det
innebär att vara en pionjär i dagens
värld. Diskutera vad vi kan lära oss
av ungdomarna i Malaysia.

"Uppe på ett berg", s LS2: Be

familjemedlemmarna rita en bild av
ett tempel på ett berg eller en kulle.
Varför blir ni inspirerade av templet?
Återge president Gordon B Hinckleys
upplevelse. Läs Matteus 5:14-16 och
be familjemedlemmarna ge förslag på
hur de kan vara exempel.

"Besvarade böner", s LS8:

Läs Alma 37:37 tillsammans
som familj och berätta om
tillfällen då era böner besvarades.

Läs högt berättelsen om äldste Gerald
N Lunds upplevelse med bön. Vittna
om bönens välsignelser.

"Logans dop", s LS10: Be familje-

medlemmarna berätta hur de kände
sig på sin egen eller andras dopdag.
Överväg att göra aktiviteten med de
färgade fyrkanterna som beskrivs i
artikeln. Be familjemedlemmarna att
ställa sig på den fyrkant som represen-
terar var de anser att de är på stigen
och diskutera vad ni behöver göra för
att gå framåt.

ÄMNET I DETTA NUMMER

LS = Lilla stjärnan	Missionärsarbete, 22, 25,
Besöksundervisning, 25	37, 42, LS8
Bön, LS8	Mod, 37, LS6
Dop, LS4, LS10	Motgångar, 22, 26, 28, 37,
Exempel, LS2	42
Familjen, 32	Omvändelse, LS4, LS13
Familjens hemafton, 1	Pionjärer, 38, 47, LS14
Försoningen, 16	Presiderande biskopsrådet,
Helige Anden, den, 2, 8,	34
14	Primär, LS4
Hemundervisning, 7	Prästadömet, 34
Hopp, 22	Sakramentet, 2, LS4
Inspiration, 42	Skriftstudier, 2, 8
Inställning, 13	Smith, Joseph, 25, 28
Jesus Kristus, 16, 28	Tempel och tempeltjänst,
Konfirmation, LS4, LS10	2, 16, 42, LS2
Kroppen, 16	Tionde, 42
Kyrkans historia, 47	Tjänande, 2, 26, 28, LS12
Ledarskap, 47	Undervisning, 1, 8
Läkeedom, 2	Unga kvinnor, 26
Media, 21	Uppoffringar, LS14

Han helar

DEM SOM HAR FÖRKROSSADE HJÄRTAN

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Jag vill försäkra er om att det finns ett säkert botemedel mot hjärtesorg, besvikelse, kval och förtvivlan.

Psalmisten skrev: "Han helar dem som har förkrossade hjärtan, deras sår förbinder han."¹ Helandet är ett gudomligt mirakel; såren är människoslåttets gemensamma lott. Shakespeare sade: "Den ler åt ärr som aldrig haft ett sår."² Det tycks som om ingen undslipper denna världens problem, utmaningar och besvikelser.

I dagens överbelastade samhälle tycks en del av de helande medel som våra föräldrar åtnjöt inte finnas i vårt liv. Allt färre kan minska stressen genom att arbeta med händerna och genom att bruka jorden. De allt större fordringarna, mångfalden åsikter, försäljarnas enträgna lockrop, det öronbedövande bullret och många tilltrasslade personliga relationer kan beröva vår själ den frid som den behöver för att fungera och överleva. Vår brådska att hinna med klockans obarmhärtiga krav tär på vår inre frid. Trycket att konkurrera och överleva är stort. Vårt begär efter personliga ägodelar tycks enormt. De allt starkare krafterna som

förstör den enskilde och familjen leder till djup hjärtesorg.

En av orsakerna till att vårt samhälle är andligt sjukt är att så många inte känner till eller bryr sig om vad som är rätt eller fel. Mycket rättfärdigas på grundval av ändamålsenlighet och att det ger pengar och ägodelar. De få organisationer och enskilda som på senare tid haft modet att stå upp och tala emot äktenskapsbrott, oärlighet, våld och andra former av ondska, förlöjligas ofta. Många saker är helt enkelt fel, oavsett om de är lagliga eller inte. De som framhärdar i att följa världens ondska kan inte känna "Guds frid, som övergår allt förstånd".³

På något sätt måste vi finna det läkande inflytande som ger tröst åt själen. Var finns denna balsam? Var finns den lindring som vi är i så desperat behov av för att kunna klara av världens påfrestningar? Den uppvägande trösten kan till stor del komma genom att söka Guds ande i större grad. Därigenom kan vår ande helas.

Andlig läkedom illustreras i berättelsen om Warren M Johnson, som var pionjär och färjkarl i Lee's Ferry i Arizona. Som ung drog Warren Johnson västerut under sommaren 1866 för att söka sin lycka i guld. Han blev

Vi tror på belbrägdagörelsens gåva.

Warren Johnsons familj drabbades av en stor tragedi och upptäckte att denna gåva omfattar både kropp och själ. Anden talar frid till själen.

mycket sjuk och hans medresenärer lämnade honom under ett träd i en familjs trädgård i Bountiful i Utah. En av döttrarna fann honom och berättade att det låg en död man i trädgården. Trots att han var en fullkomlig främling tog denna vänliga familj in honom och vårdade honom tills han blev frisk. De undervisade honom om evangeliet och han döptes. Han blev så småningom färjkarl i Lee's Ferry.

1891 drabbades Warren Johnsons familj av en stor tragedi. Under en kort period förlorade de fyra barn i difteri. Alla fyra begravdes i rad intill varandra. I ett brev till president Wilford Woodruff, daterat den 29 juli 1891, berättade Warren vad som hade hänt:

"Käre broder!

I maj 1891 kom en familj från Tuba City hit från Richfield i Utah där de tillbringat vintern hos vänner. I Panguitch begravde de ett barn, och utan att desinficera vagnen eller sig själva och utan att ens stanna för att tvätta det döda barnets kläder, kom de till vårt hus och stannade över natten och umgicks med mina små barn ...

Vi visste ingenting om sjukdomens natur, men vi hade tro på Gud eftersom vi var här på en mycket svår mission och efter bästa förmåga hade efterlevt visdomsordet och utfört våra andra religiösa plikter. Vi hade betalt tionde, hållit familjeböner osv, för att våra barn skulle räddas. Men tyvärr, fyra och en halv dagar senare dog [vår äldste pojke] i mina armar. Ytterligare två fick sjukdomen och vi fastade och bad så mycket som vi ansåg det vist eftersom vi hade andra plikter att utföra. Vi fastade i 24 timmar och en gång fastade jag i 40 timmar, men förgäves, för båda mina små döttrar dog också. Omkring en vecka efter deras död drabbades också min 15-åriga dotter Melinda och vi gjorde allt vi kunde för henne, men hon gick snart samma väg som de andra, och tre av mina kära flickor och en pojke har tagits ifrån oss och ännu har vi inte sett slutet. Min äldsta flicka som är 19 år har nu fått sjukdomen och vi ber och fastar för hennes skull ... Vad har vi gjort för att Herren skulle överge oss och vad kan vi göra för att på nytt finna nåd inför honom[?]

Eder förbundne i evangeliet

Warren M Johnson"⁴

I ett senare brev till sin vän Warren Foote vittnade broder Johnson om att han funnit andlig frid:

"Jag kan emellertid försäkra dig om att det är den svåraste [prövningen] i mitt liv, men mitt mål är frälsning och med min himmelske Faders hjälp är jag besluten att hålla fast vid ledstången av järn, oavsett vilka prövningar som jag drabbas av. Jag har ännu inte slappnat av när det gäller att utföra mina plikter och jag hoppas och förlitar mig på att jag skall ha mina bröders tro och förböner, att jag kan leva så att jag kan ta emot de välsignelser som du genom auktoritet placerat på mitt huvud."⁵

Den sjunde trosartikeln förkunnar att vi bland övriga andliga gåvor tror på helbrägdagörelse. Jag tror att denna gåva omfattar både kropp och själ. Anden talar frid till själen. Denna andliga tröst kommer genom att åberopa andliga gåvor, vilka visar sig på många sätt. De är rikliga, fullödiga och ofta förekommande i kyrkan idag. De flödar från det ödmjuka och rätta användandet av ett vittnesbörd. De kommer också genom att välsigna de sjuka när man har smort dem med invigd olja. Kristus är den store läkaren som steg upp från de döda "med läkedom under sina vingar"⁶ medan Hugsvalaren är den verkställande kraften i helbrägdagörelsen.

Herren har gett oss många sätt att ta emot hans läkande inflytande. Jag är tacksam över att Herren har återställt tempelarbetet till jorden. Det är en viktig del av frälsningsarbetet för både levande och döda. Våra tempel erbjuder en fristad dit vi kan gå och lägga undan mycket av världens oro. Våra tempel är platser för frid och ro. I dessa helgade rum "helar [Gud] dem som har förkrossade hjärtan, deras sår förbinder han".

Att studera skrifterna kan ge stor tröst. President Marion G Romney (1897–1988), förste rådgivare i första presidentskapet, sade:

"Jag är övertygad om att om vi i våra hem läser i Mormons bok, regelbundet och under bön, själva och tillsammans med våra barn, kommer andan i denna underbara bok att sätta sin prägel på våra hem och alla som bor där. Vördnadens anda kommer att öka liksom vår ömsesidiga respekt och hänsyn mot varandra. Stridighetens anda

kommer att försvinna. Föräldrarna kommer att ge råd till sina barn med större kärlek och visdom. Barnen kommer att bli mer mottagliga för dessa råd och följa dem i större utsträckning. Rättfärdigheten kommer att öka. Tro, hopp och kärlek — Kristi rena kärlek — kommer att råda i vårt hem och i vårt liv och skänka oss frid, glädje och lycka.”⁷

När jag var ung var det inte lika väl klarlagt som det är i dag hur visdomsordet, vilket omfattar avhållsamhet från tobak, alkohol, te och kaffe, påverkar hälsan. De andliga välsignelserna har emellertid länge varit erkända. Visdomsordet lovar att de som kommer ihåg att följa dessa råd och vandra i lydnad mot buden ”skola hava hälsa i naveln och märg i benen”.⁸

Märg har länge varit en symbol för friskt, hälsosamt leverne. Men i den tid då det finns livräddande benmärgstransplantationer får uttrycket ”märg i benen” ytterligare betydelse som ett andligt förbund. Löftena för dem som håller visdomsordet fortsätter: De som iakttar denna lag ”skola finna visdom och stora skatter av kunskap, ja, fördolda skatter,

och skola springa och icke bliva trötta, gå och icke bliva matta.

Och jag, Herren, lovar dem, att mordängeln skall gå förbi dem såsom Israels barn och icke dräpa dem.”⁹

Om vi ska räddas behöver vi verkligen skydda oss mot de många förstörande krafter som finns i världen i dag.

För många av oss äger emellertid inte denna andliga helbrägdagörelse rum på världens stora skådeplatser, utan på våra egna sakramentsmöten. Vi får tröst av att dyrka och ta del av sakramentet tillsammans med, och undervisas i en anda av ödmjukhet, av våra

medmänniskor och nära vänner som älskar Herren och försöker lyda hans bud. Vår käre biskop ger talarna i uppgift att ta upp ett ämne eller en princip inom evangeliet. De talar alltid med den Helige Andens kraft och öppnar sina hjärtan så att församlingen kan skåda skatterna däri. Budskapen ges i form av ödmjuka vittnesbörd och goda råd. Vi i församlingen förstår det som undervisas genom sanningens ande och bekräftar de medföljande vittnesbörderna.

Våra sakramentsmöten bör vara andaktsfulla och upplyftande och återställa den andliga hälsan hos de närvarande. En del av denna läkande process äger rum när vi dyrkar Herren genom musik och sång. Att sjunga våra vackra, andaktsfulla psalmer ger näring åt själen. Vi blir ett hjärta och ett sinne när vi sjunger lovsånger till Herren. Att dyrka Herren med sång har bland annat den effekten att den andligen enar deltagarna i en känsla av vörndnad.

Andligt helande inträffar också när vi bär och lyssnar till ödmjuka vittnesbörd. Ett

Våra tempel är platser för frid och ro. I dessa belgade rum "belar [Gud] dem som har förkrossade hjärtan, deras sår förbinder han".

Jag tvivlar på att uppriktiga medlemmar i kyrkan kan uppnå fullständig andlig helbrägdagörelse utan att vara i harmoni med kyrkans grundval, vilken, som aposteln Paulus förkunnade, är "apostlarnas och profeternas grund".

vittnesbörd som ges i en anda av botfärdighet och tacksamhet för gudomlig försyn och i undergivenhet inför gudomlig vägledning är ett kraftfullt läkemedel som mildrar oro och bekymmer.

Jag tvivlar på att uppriktiga medlemmar i kyrkan kan uppnå fullständig andlig helbrägdagörelse utan att vara i harmoni med kyrkans grundval, vilken, som aposteln Paulus förkunnade, är "apostlarnas och profeternas grund".¹⁰ Detta kanske inte är populärt med tanke på världens långa historia av att förkasta profeterna och deras budskap. Likväl är de Guds orakel på jorden och de som kallats att leda verket vid denna tidpunkt i historien. Det är också nödvändigt för oss att tillhöra dem som stödjer våra biskopar, grenspresidenter, stavspresidenter och distriktspresidenter.

Aktuell information tycks bekräfta att vi får den yttersta andliga helbrägdagörelsen genom att glömma bort oss själva. En genomgång av

olika redogörelser visar att de som bäst överlevt i fångelser och som gisslan var de som brydde sig om sina kamrater i fångenskapen och som var villiga att ge av det de hade för att hjälpa andra. Dr Viktor Frankl sade: "Vi som levde i koncentrationsläger minns de män som gick runt i byggnaderna och tröstade andra och gav bort sin sista brödbit. De var kanske få till antalet men de är tillräckliga bevis på att allting kan tas ifrån en människa utom en sak: den sista av de mänskliga friheterna — att välja attityd oavsett vilken omständighet man befinner sig i, att välja sin egen väg."¹¹ Världens Frälsare uttryckte det mycket enkelt: "Den som mister sitt liv, han skall bevara det."¹²

Av allt vi kan göra för att finna lindring är kanske bön det som tröstar oss mest. Vi är ombedda att be till Fadern i hans Sons, Herrens Jesu Kristi namn och genom den Helige Andens kraft. Bönen i sig ger tillfredsställelse åt själen, även om Gud i sin visdom

inte ger oss det vi ber om. President Harold B Lee (1899–1973) lärde att alla våra böner blir besvarade, men ibland säger Herren nej.¹³ Profeten Joseph Smith lärde att ”det bästa sättet att inhämta sanning och visdom är ... att gå till Gud i bön”.¹⁴ Bönen är i högsta grad behjälplig i läkningsprocessen.

Sår som förorsakas av andra blir helade genom ”helandets konst”. President Joseph F Smith (1838–1918) förkunnade: ”Men helandet av ett sår är en konst man inte förvärvar enbart genom övning, utan genom den kärleksfulla ömhet som kommer av en allmän god vilja och ett medkännande intresse för andras välfärd och lycka.”¹⁵

Det finns hopp för alla att bli helade genom omvändelse och lydnad. Profeten Jesaja bekräftade detta: ”Om edra synder än äro blodröda, skall de bli snövita.”¹⁶ Profeten Joseph Smith förkunnade: ”Det finns ingen tid, då andarna äro för gamla att nalkas Gud. Alla äro inom räckhåll för den förlåtande barmhärtigheten.”¹⁷

Efter fullständig omvändelse är formeln underbart enkel. Herren har faktiskt gett den till oss med följande ord: ”Viljen I icke nu återvända till mig och bättra eder från edra synder samt bliva omvända, på det jag må kunna hela eder?”¹⁸ När vi gör detta har vi löftet att ”han helar dem som hava förkrossade hjärtan, deras sår förbinder han”.

Vi finner tröst i Kristus genom Hugsvalarens förmedling, och Frälsaren ger oss denna inbjudan: ”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.”¹⁹ Aposteln Petrus säger: ”Kasta alla era bekymmer på honom, ty han har omsorg om er.”²⁰ När vi gör detta blir vi helade, vilket var vad Herren lovade genom sin profet Jeremia när han sade: ”Jag skall förvandla deras sorg till glädje och trösta dem och glädja dem efter deras bedrövelse ... Ty jag skall stärka trötta själar, och alla utsvulna själar skall jag mätta.”²¹

Vi har fått veta att i det celestialet ska Gud själv ”torka alla tårar från deras ögon. Döden skall inte finnas mer och ingen sorg och ingen gråt och ingen plåga.”²² Då kommer tro och hopp att ersätta härtesorg, besvikelser, smärta, ångest och förtvivlan och Herren kommer att ge oss styrka för att, som Mormon säger, vi inte ska

”undergå något slags lidande, som icke [blir] till glädje i Kristus”.²³ ■

SLUTNOTER

1. Ps 147:3.
2. *Romeo och Julia*, II.ii.1; översättning, Allan Bergstrand.
3. Fil 4:7.
4. Citat från P T Reilly, ”Warren Marshall Johnson, Forgotten Saint”, *Utah Historical Quarterly*, vintern 1971, s 19; moderniserad stavning.
5. Warren Foote Autobiography, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas arkiv (5 band), 2:260–261.
6. 2 Nephi 25:13.
7. Conference Report, apr 1960, s 112–113.
8. L&F 89:18.
9. L&F 89:19–21.
10. Ef 2:20.
11. *Man's Search for Meaning* (1959), s 86.
12. Luk 17:33.
13. Se *The Teachings of Harold B. Lee*, red Clyde J Williams, (1996), s 127.
14. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 165.
15. *Evangeliets lära*, s 219.
16. Jes 1:18.
17. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 165.
18. 3 Nephi 9:13.
19. Matt 11:28.
20. 1 Pet 5:7.
21. Jer 31:13, 25.
22. Upp 21:4.
23. Alma 31:38.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att ha studerat budskapet under bön kan ni dela med er av det på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer några exempel:

1. Visa vad du använder eller be familjemedlemmarna visa vad de använder för att behandla mindre sår med, till exempel tvål, vatten och bandage. Diskutera den fysiska läkningsprocessen. Varför behöver vi andlig läkedom i dag enligt president Faust? (Se artikelns fyra första stycken.) Diskutera flera av president Fausts ”medel” till att bli helade. Bär vittnesbörd om Jesu Kristi helande kraft.

2. Läs högt eller återge med egna ord berättelsen om Warren M Johnson. Vad kan vi lära oss av denna berättelse när det gäller andliga sår och helande?

3. Läs vad president Faust säger om sakramentsmöten. Be familjemedlemmarna berätta hur sakramentsmötena har hjälpt dem att känna den Helige Anden och bli helade.

4. Påpeka att president Faust använder Guds ord från nyckelskriftställen som hjälper till att hela sargade själar. (Se MB Jakob 2:8.) Slå upp och läs de skriftställen som gör intryck på dig.

*Gå till skrifterna
med en fråga.*

ETT SAMTAL OM SKRIFTSTUDIER

Äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kvorum delger tankar och insikter om betydelsen av skriftstudier för vår andliga tillväxt.

Hur har det hjälpt dig personligen att studera skrifterna?

Äldste Eyring: I hela mitt liv har skrifterna varit ett sätt för Gud att uppenbara saker för mig som är personliga och som varit till hjälp. När jag var en liten pojke fick jag en liten Bibel. Om jag minns rätt var det bara Nya testamentet. Av någon anledning kände jag mig dragen till Första Korintierbrevet 13 som handlar om kärlek. På något sätt visste jag redan under min barndom att det kapitlet handlade om den familj som jag skulle få en dag. Många år senare, innan jag gifte mig, fick jag min patriarkaliska välsignelse. I den välsignelsen beskrev patriarken känslan som skulle finnas i det hem jag skulle ha en dag. Han beskrev exakt det jag hade känt många år tidigare när jag läste Första Korintierbrevet 13.

Skrifterna var ett av de sätt som Gud talade till mig på — också när jag var liten — angående mina behov, min situation och mitt liv. Det är de fortfarande. Eftersom våra

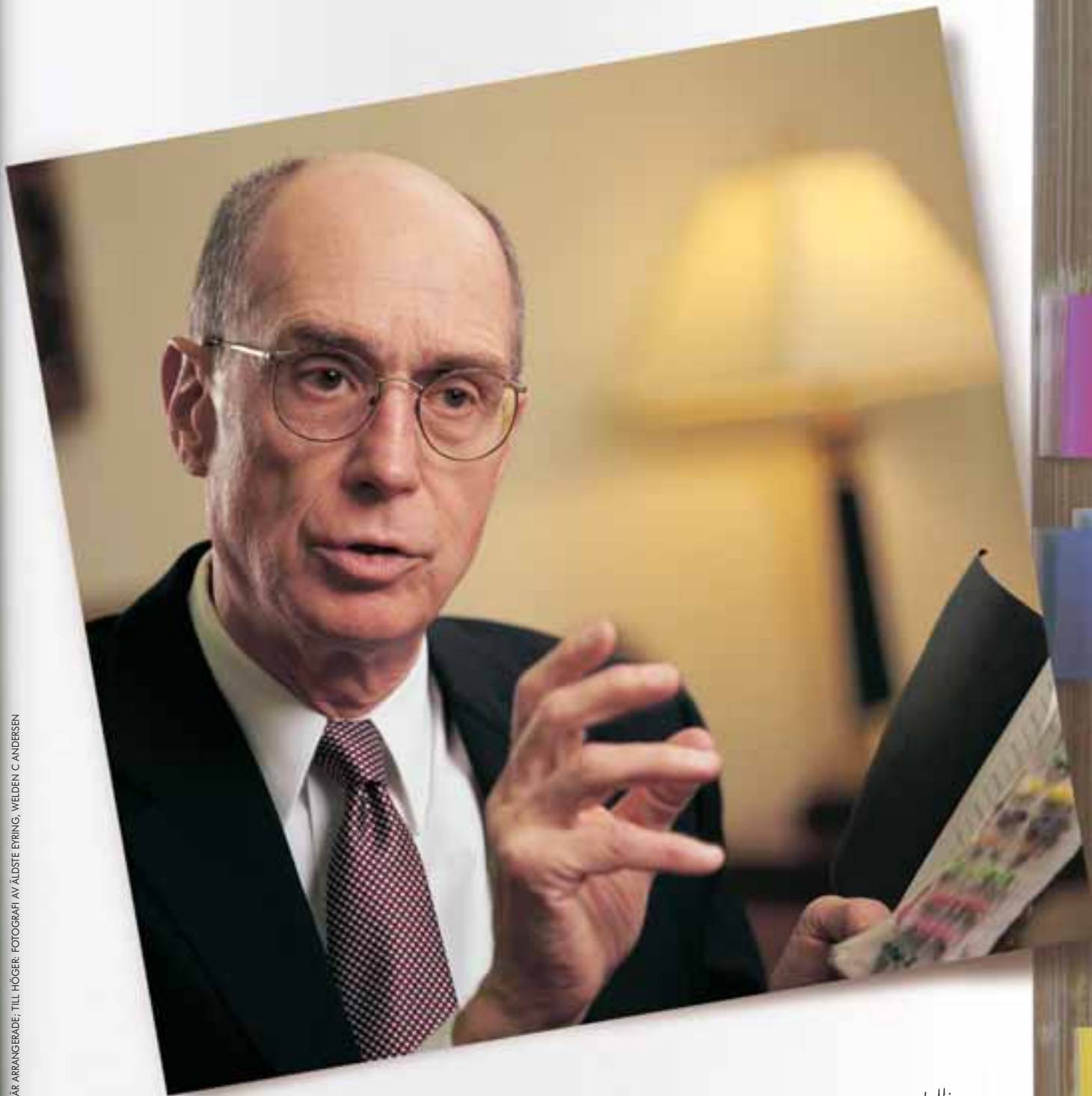
behov ändras med tiden har Gud olika saker att säga oss vid olika tidpunkter.

Ibland går jag till skrifterna för att studera en lära. Ibland går jag till skrifterna för att få vägledning. Jag går dit med en fråga, och frågan är vanligtvis: "Vad vill Gud att jag ska göra?" eller "Vad vill han att jag ska känna?" Jag får hela tiden nya tankar som jag aldrig haft förut, och jag får inspiration och vägledning och svar på mina frågor.

Varför ska vi läsa Mormons bok regelbundet?

Äldste Eyring: Mormons bok är ännu ett testamente om Jesus Kristus och vi kan läsa om honom på dess sidor. Vi vet att Mormons bok har stor kraft. Den har kraft att förändra liv. Den har kraft att omvända människor. Om ni läser Mormons bok med ett öppet sinne så kommer ni att få veta att den innehåller Guds ord och att den är sann.

Genom Mormons bok kan Herren också lära oss hur man umgås med och tjänar andra. Denna bok uppenbarar Herrens vilja angående familjelivet på ett sätt som de andra skrifterna inte kommer i närheten av. Jag tror att det till stor del beror på dess intressanta uppbyggnad. Den handlar om familjer, om mänskliga relationer. Den börjar med familjer, den slutar med familjer, och vi lär oss älska dessa familjer.

En annan anledning till att studera Mormons bok regelbundet, i alla fall för mig, är att jag kan ta upp den, slå upp vilken sida som helst, och den Helige Anden vittnar för mig att det är Guds ord. Jag vet att det är Herren som talar. Jag vet att Mormons bok är det den utger sig för att vara.

Vad har du gjort för att dina skriftstudier ska blir mer meningsfulla?

Äldste Eyring: När jag blev medlem i de tolv apostlarnas kворum föreslog äldste Richard G Scott att jag skulle köpa en billig uppsättning av skrifterna och i dem skriva ner de insikter och uppenbarelser jag skulle få i

Köp en billig uppsättning skrifter och skriv ner insikter i dem.

min nya kallelse. Det gjorde jag. Men jag gick längre än så.

Jag frågade min himmelske Fader vad han ville att jag skulle göra som apostel. Jag skrev ner det som jag kände att han svarade. Jag skrev ner svaren, gav dem olika färger och satte fast dem längst fram i mina skrifter. Det första var: "Jag ska vara ett vittne om att Jesus Kristus är Guds Son." Sedan läste jag i skrifterna och sökte efter sådant som undervisar om hur man vittnar om att Kristus är Guds Son. Varje gång jag hittade något markerade jag det med blått. Snart hade jag skapat mitt eget ämnesregister över vad jag trodde att Herren ville att jag skulle göra. Jag har lärt mig mycket genom att göra detta.

Det är till stor hjälp att gå till skrifterna för att få veta vad man ska göra. Herren kan undervisa oss. När vi hamnar i en kris i livet, som att förlora ett barn eller maka, bör vi gå till skrifterna för att få särskild hjälp. Vi kommer att hitta svar i skrifterna. Det verkar som att Herren har förutsett alla våra problem och alla våra behov, och att han har nedlagt hjälp åt oss i skrifterna — om vi bara söker den.

Hur kan kyrkans medlemmar göra skriftstudierna till en prioritet?

Äldste Eyring: Det enda sättet man kan vara säker på att ett pressat schema inte utelämnar skriftstudier är att ha en bestämd tid varje dag då man studerar skrifterna. Jag har funnit att det är början och slutet av dagen som är min tid. Det är tidpunkter som jag vanligtvis kan kontrollera. Mitt mönster sedan jag var pojke har därför varit att läsa skrifterna i början och i slutet av dagen. Jag hade läst Mormons bok många gånger om innan jag fyllde 18 tack vare det mönstret.

När jag befinner mig i situationer då jag måste avbryta denna vana så känns det inte bra. När man väl har vant sig vid att studera skrifterna regelbundet så saknar man det när man inte kan göra det. Det är som mat — man måste ha den. Jag vet att jag behöver skrifterna lika mycket som jag behöver mat. Jag hoppar inte över regelbundna måltider och jag hoppar inte över regelbundna skriftstudier.

Vilken roll spelar fasta och bön när man studerar skrifterna?

Äldste Eyring: Vi behöver be om att bli undervisade när vi fastar. Vi bör vara ödmjuka och ivriga som ett barn. Det är så vi fastar när vi gör det på rätt sätt. Om vi bara hoppar över en måltid så är det inte samma sak.

På samma sätt behöver vi studera skrifterna ödmjukt och ivrigt, som vi gör när vi fastar. När jag går till skrifterna och ber om att bli undervisad så hjälper det oerhört mycket att fasta.

Före generalkonferensen till exempel, fastar jag för att få veta vad Herren vill att jag ska tala om. Jag kan inte förbereda ett konferenstal förrän jag vet vad han vill. Fastan hjälper mig att fokusera på det som Herren vill att jag ska veta. Samma sak är det när jag läser skrifterna. När vi fastar och ber i samband med skriftstudierna är det lättare för Herren att undervisa oss.

Att studera skrifterna som familj fungerar bara om barnen vet att man älskar dem och skrifterna.

Hur kan föräldrar hjälpa sina barn att älska skrifterna?

Äldste Eyring: Vi har alla haft olika upplevelser och varierande framgång med att studera skrifterna som familj, särskilt när våra barn kommer upp i tonåren. När de är små är det lättare att samla dem för att läsa skrifterna tillsammans. När de blir lite äldre är det ibland svårare. Jag vet att många familjer lyckas mycket bra med att få upp familjen tidigt på morgonen för att läsa skrifterna, och att de även läser på kvällen. Men det finns många mönster.

Åtminstone för mig, och jag tror att mina sex barn håller med, så fungerar skriftstudierna bra endast om barnen vet att man älskar skrifterna och att man älskar dem personligen. Då fungerar vilket mönster man än har. Om skriftstudierna känns krystade antingen för dig eller för dem, om dina barn känner sig tvingade, eller om du egentligen inte älskar skrifterna själv, då har inte skriftstudierna lika stor kraft.

Det är viktigt att läsa skrifterna tillsammans på ett sätt som gör att dina barn vet att du inkluderar dem för att du älskar dem. Men det här med att läsa tillsammans kan börja avta när barnen blir tonåringar. De kanske säger: "Jag läser hellre för mig själv." I den situationen vill jag uppmana familjer att se det som en seger, inte som ett nederlag. Ditt barn kanske säger: "Jag förstår vissa saker bättre när jag är själv än när vi läser tillsammans." Ta det som ett underbart tecken på att skriftstudierna börjar få fäste i tonåringens hjärta. Huvudsaken är att vi förälskar oss i skrifterna och mättar oss med dem, oavsett om vi läser för oss själva eller tillsammans.

Du måste vara realistisk. Låt tonåringarna veta att du älskar dem. Försäkra dig om att de

vet att du älskar skrifterna. Men om de vill gå till sitt rum och läsa, låt dem då göra det. De kommer att hitta sitt eget mönster och förälska sig i skrifterna.

Jag är välsignad med en hustru som verkligen älskar skrifterna. Om jag frågar henne: "Vad vill du göra?" så säger hon: "O, läs skrifterna för mig." Jag tror att våra barn har märkt att det inte var en plikt för oss att läsa skrifterna — det var ett nöje.

Hur kan seminariet hjälpa ungdomar att lära sig älska skrifterna?

Äldste Eyring: Jag verkade som kyrkans utbildningschef under ett antal år, så jag har haft möjlighet att se att det är tre viktiga saker som seminariet kan göra. För det första så för det samman ungdomar som har samma värderingar. Ungdomar tycker om att vara tillsammans med andra som delar deras tro och som älskar skrifterna. För det andra för seminariet samman ungdomarna med en lärare som har ett vittnesbörd, och de kan känna dess kraft när läraren bär det. För det tredje så gör seminariet att ungdomarna engagerar sig i skrifterna.

Seminarielärarna har använt alla slags metoder — skriftställejakter, hemuppgifter, nyckelskriftställ. Framgången varierar från elev till elev, men när seminariet fungerar finns det en lärare som har ett vittnesbörd och som älskar ungdomarna.

Varför är det viktigt för oss som lärare i församlingar och grenar att undervisa med hjälp av det godkända studiematerialet?

Äldste Eyring: Kyrkans studiematerial baseras på skrifterna, så en lärare som följer studiematerialet tar eleverna till skrifterna. De bästa lärarna jag har känt tar fram ett skriftställe under en klassdiskussion som riktar sig

När seminariet fungerar finns det en lärare som har ett vittnesbörd och som älskar ungdomarna.

till behovet eller intresset hos eleven som just har talat. Det finns en enorm kraft i att göra så. När en ungdom faktiskt ser att en lärare använder skrifterna för att förklara och hjälpa på ett personligt plan — vilket stort ögonblick det är!

Jag undervisade tillsammans med en underbar lärare vid Ricks College (numera Brigham Young-universitetet — Idaho). Jag brukade säga till honom: "Hur vet du var de där skriftställena finns?" Jag ville vara som han

när det gäller kunskap om skrifterna. Jag kunde en del skriftställena, men han kunde många. Det är en stor välsignelse för en lärare när Herren lyfter fram ur hans eller hennes minne just

det skriftställe som är till hjälp för en elev.

Tänk på att ett kort skriftställe kan vara mer kraftfullt än ett långt. Det kan ha direkt anknytning till en fråga eller ett intresse hos någon i rummet. Det är kraftfullt eftersom det undervisar eleverna genom exempel. Det säger: "En dag när du får problem så finns svaret i skrifterna."

Vilken är den Helige Andens uppgift vid skriftstudier?

Äldste Eyring: Den Helige Anden bekräftar Guds ord för oss när vi läser det. Denna bekräftelse stärker vår tro när den upprepas ofta. Och det är genom tro som vi övervinner hinder och motstår frestelser.

Jag har undervisat diakoner. Jag har varit assisterande scoutledare. När pojkarna började bli rastlösa läste jag för en stund ett eller

två skriftställena. Det sprider sig ett lugn i klassrummet när man läser Guds ord. Själva orden i skrifterna gör att vi känner den Helige Andens närvaro. Och man kan känna skillnaden. Så jag skulle säga till en lärare, om han eller hon har problem med disciplinen i klassrummet, att försöka läsa ett skriftställe eller be en elev läsa ett skriftställe. Det har en lugnande effekt eftersom det inbjuder Anden.

Vad kan vi se fram emot när vi regelbundet studerar skrifterna?

Äldste Eyring: Om du verkligen börjar "mätta" dig med skrifterna så märker du med tiden att de blir en del av dig. Jag minns att det var så med äldste Bruce R McConkie (1915–1985) i de tolv apostlarnas kvorum. Han var mer förtrogen med skrifterna än någon annan jag känt. Jag brukade ibland lyssna på honom och säga för mig själv: "Citerar han från skrifterna nu eller är det hans egna ord?"

Samma sak är det med president Gordon B Hinckley. Hans vardagliga tal består av skriftprosa och till och med i glada, uppsluppna stunder är den prosan en del av honom. Han har verkligen en litterär gåva, delvis på grund av sin kunskap om skrifterna. Jag var tillsammans med honom för bara någon dag sedan och helt naturligt tog han med ett skriftställe i konversationen och det passade perfekt. Det är tydligt att skrifterna finns i honom; de är en del av honom.

Vi kan alla drömma om att Guds ord en dag ska vara en så stor del av oss att Herren kan använda detta och att vi kan lära oss att tänka som han gör. Och samtidigt kan vi närma oss honom. ■

Denna intervju gjordes av LaRene Porter Gaunt, kyrkans tidningar.

UTVECKLA EN BRA INSTÄLLNING

**KÄNNER DU DIG NEGATIV?
LIVET KANSKE INTE ALLTID ÄR BILDSKÖNT,
MEN EN POSITIV INSTÄLLNING GER DIG ALLTID
NÅGOT ATT LE ÅT. (SE L&F 78:18.)**

OM DU lyssnar

ÄLDSTE LINDSAY T DIL
områdesauktoritetssjuttio
området Australien/Nya Zeeland

Klockan halv tio på morgonen gick jag till det juridiska biblioteket för att "värma upp" inför min tenta halv tre på eftermiddagen. Anden sade till mig: "Din tenta ska precis börja."

Jag växte upp i Auckland på North Island i Nya Zeeland. Jag studerade vid kyrkans skola i Hamilton och hade många fina upplevelser där. Jag spelade rugby i ett obese-grat lag. Jag gick på mötena för diakonernas kvorumpresidentskap i kontoret som skolans ekonomiansvarige hade. Han var min biskop. Jag lärde mig mycket om prästadömet av goda lärare som visade oss hur man sitter i råd och överväger de andra pojkarnas behov. Men något av det viktigaste jag lärde mig handlade om att följa Anden.

Seminarier fanns inte på den tiden, men vi hade religionsklasser i skolan. Ett år var kravet att man skulle läsa Mormons bok. Slutet av året närmade sig och jag hade inte läst ut den, så jag stannade uppe en kväll för att läsa den. Det var första gången jag insåg att jag kände Anden när jag läste Mormons bok. Plötsligt insåg jag att Mormons bok inte bara är en bok. Den är vad vi säger att den är — Guds ord. Jag lärde mig att associera skriftstudierna med att känna Anden. Jag lärde mig också att det är skillnad mellan att känna Anden och att känna igen Anden och följa maningarna. När man väl har insett detta så lär man sig att göra det till riktlinjen för hur man gör rätta val i livet.

Senare, när jag var 19, var jag missionär i Franska Polynesien, och jag fick lära mig tala två språk — franska och tahitiska — utan att

kunna dra nytta av en missionärsskola. Detta ödmjukade mig till min själs innersta. Jag lärde mig att det går bättre för missionärer när de gör allt de kan för att lära sig något nytt. Fastän de gjorde misstag hjälpte Anden dem. Jag upptäckte att utan Anden kunde vi inte göra någonting. Men när vi hade Anden så gick det bättre både med språken och missionärsarbetet.

Ännu senare, under mitt sista år av juristutbildningen vid Auckland-universitetet, hade jag bara en tenta kvar innan jag var färdig. Jag var gift och hade två barn, arbetade och verkade samtidigt som andre rådgivare i biskopsrådet. Livet var alltså ganska fullt, och jag såg fram emot att bli färdig med skolan så att en del av trycket skulle lättas.

Klockan halv tio på morgonen gick jag till det juridiska biblioteket för att "värma upp" inför min tenta halv tre på eftermiddagen. När jag satt där och studerade så tittade jag mig omkring. Jag kunde inte se någon från min klass där och jag tyckte att det var lite konstigt. Anden sade till mig: "Din tenta ska precis börja."

Jag tänkte: "Det kan inte vara rätt, tentan börjar inte förrän halv tre."

Jag struntade i det jag hade hört och fortsatte studera. Lyckligtvis sade Anden fem minuter senare: "Tentan har just börjat." Jag väntade inte på en tredje maning.

Jag sprang ner till byggnadens källare där en anslagstavla visade alla tider för tentorna. Där stod det: "Affärsjuridik, B-28, 9:30." Jag

EXTRA! EXTRA!

Läs följande skriftställen
för att lära dig mer om
den Helige Anden:

Johannes 14:26;
Galaterbrevet 5:22–23;
Mosiah 4:20; 5:2; L&F
6:15–16, 22–23; 9:8–9;
11:12–14.

stötte på de två tentatorerna som just kom ut från hissen. Jag sade: "Jag vet att jag är sen. Jag har tagit fel på tiden. Får jag fortfarande skriva tentan?" De lät mig gå in trots att jag var 40 minuter sen för den tre timmar långa tentan. Jag satte mig ner med bultande hjärta. Jag tittade på frågorna och tänkte: "Jag kan inte svaret på någon av frågorna!"

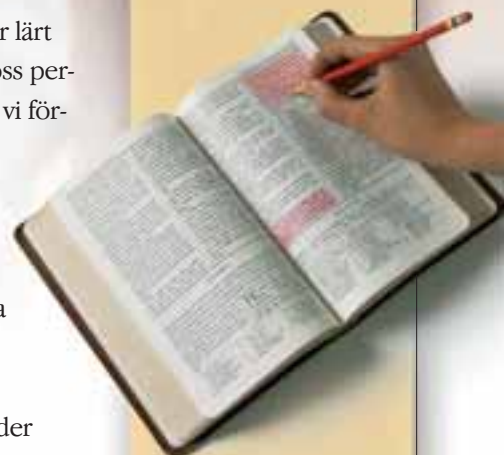
Så jag höll en tyst bön: "Himmelske Fader, jag är tacksam för dina maningar. Förlåt att jag ignorerade den första maningen, men snälla, välsigna mig nu så jag kan klara sista tentan."

En fridfull känsla kom över mig. Jag tittade på tentan igen och tänkte: "Den där kan jag", och så började jag skriva. Jag slutade skriva

när tentatorn sade: "Tiden är ute." När jag senare fick reda på att jag hade klarat tentan så överväldigades jag av tacksamhet.

Dessa och liknande upplevelser har lärt mig att vår himmelske Fader känner oss personligen och att han välsignar oss om vi försöker göra rätta val. I Läran och förbunden 84:88 säger Frälsaren: "Jag skall gå framför eder. Jag skall vara på eder högra sida och på eder vänstra, och min Ande skall vara i edra hjärtan och mina änglar runt omkring eder för att understödja eder."

Det är mitt vittnesbörd att han sänder Anden till dig, och om du lyssnar så vägleder han dig. ■

Kroppen, en helig gåva

Låt oss se på vår kropp på Herrens sätt och inte på världens sätt.

DIANE L SPANGLER

Vad tänker du när du tittar på din kropp i en spegel? Om det kommer en flodvåg av nedvärderande tankar så är du långt ifrån ensam. Färsk forskning visar att omkring 63 procent av kvinnorna och 50 procent av männen i USA är missnöjda med sin kropp. Denna statistik återspeglar sig också hos medlemmarna i kyrkan.¹

I mitt arbete som psykolog har jag sett begåvade, rättfärdiga kvinnor i kyrkan som föraktar sig själva för att deras kropp inte ser ut som dem de ser i filmer eller veckotidningar. Många säger att de inte duger om de inte ser bra ut. Andra patienter har blivit så insnärjda i pornografi att de ser kroppen som ett objekt som kan förbrukas och utnyttjas. Ofta känner de sig så småningom lurade, fångade och förnedrade, eftersom en förlust av respekten för kroppen och för andra oundvikligen följs av en förlust av respekten för en själv.

Världen lär att kroppens utseende bestämmer en persons värde och åtråvärdhet. Ju mer "idealisk" ens kropp är, desto större är ens värde och ens möjlighet att få ett lyckligt, meningsfullt liv. De som inte har en idealisk kropp blir ofta kritiserade eller ignorerade, medan de som har en idealisk kropp är eftersökta, avundsvärda eller ges status.

Är det så som Gud avsåg att vi skulle se på vår kropp? I skrifterna uppenbarar Gud ett perspektiv på kroppen som skiljer sig radikalt från världens perspektiv. Skrifterna och andra uppenbarelser innehåller ojämförbara sanningar om kroppen som frigör oss från världens idéer och sedvänjor som tynger ner oss.

Kroppen är gudalik och hjälper oss att utvecklas

En grundläggande evangeliesanning angående kroppen är principen att den fysiska kroppen är gudalik — vi är mer lika Gud med en kropp än utan. Vår religion är praktiskt taget ensam om att hävda att Gud har en påtaglig kropp av kött och ben och att vår kropp bokstavligt talat skapades i hans likhet. I Den kostbara pärlan kan vi läsa: "Till sin egen lekamens avbild, man och kvinna, skapade han dem." (Se Moses 6:8–9.) För att vi ska bli lika Gud krävs det att vi har en kropp liksom han och att vi lär oss att förstå och använda den på rätt sätt. De som valde att inte följa Gud i förut tillvaron nekades jordiska kroppar. Profeten Joseph Smith sade att det är ett straff för Satan att han inte har en kropp.²

Kroppen är alltså nödvändig för vår utveckling och för

Tack vare den första synen lärde sig profeten Joseph Smith att Gud Fadern och hans Son, Jesus Kristus, har kroppar av kött och ben. Våra kroppar är bokstavligt talat skapade i Guds avbild.

att vi ska kunna uppleva glädjens fullhet. Det faktum att du har en kropp visar att du valde rätt i förutgången. I den jordiska kroppen finns medfödda krafter och förmågor som gör det möjligt för dig att utvecklas mot gudaskap. Kroppen är inte bara ett sätt för huvudet att förflytta sig, inte heller är det enbart en köttslig boning för anden, som en del tror. I stället är den en väsentlig, kraftfull del av själen, för "anden och kroppen utgör människans själ". (L&F 88:15) Eftersom vi är privilegierade att veta att Gud har en kropp och att vår kropp kan utvecklas, har vi en fördelaktig utgångspunkt från vilken vi kan förstå och glädjas åt dess underbara förmågor.

Kroppen är en helig gåva

En annan sanning i skrifterna angående kroppen är förtydligandet av dess natur som en helig gåva från Gud. Vi kommer alla att dö efter jordelivet, men tack vare Jesu Kristi försoning kommer vi att uppstå och förenas med vår kropp för evigt. (Se 1 Kor 15:22.)

Ett av de viktiga syftena med Kristi försoning var att vi skulle få möjlighet att övervinna döden. I skarp kontrast mot världens definition av en "perfekt" kropp tror vi på en *fullkomnad* kropp — en kropp tillsammans med en ande — som har övervunnit både fysisk och andlig död. En perfekt eller fullkomnad kropp kan vi i slutändan bara få genom Jesus Kristus.

Skrifterna varnar oss för att leka med heliga ting och att behandla kroppen respektlöst. Alma frågar:

"Kunnen I lägga [dessa ord] åsido och trampa den Helige under edra fötter? Ja, kunnen I bliva uppblåsta i edra hjärtans högmod? Ja, skolen I ännu fortfara med att iföra eder kostsamma kläder och fästa edra hjärtan vid ... världens fåfångligheter ...

Ja, skolen I framhärda i att hysa den mening, att ibland eder den ene är bättre än den andre?" (Alma 5:53–54)

Sådana skriftställen vädjar till oss att beakta hur vi ser vår kropp. Om du är helt uppslukad av att förändra och

En fullkomnad kropp har övervunnit fysisk och andlig död och vi kan bara få en sådan kropp genom Jesus Kristus.

smycka din kropp, i vilket syfte använder du då din gåva? Om du inte tar hand om din kropp på rätt sätt, i vilken mån begränsar du då din gåva? Om du använder din kropp på ett sätt som står i direkt motsats till Guds bud, vilket syfte tjänar då din gåva? I skrifterna finner vi en relevant fråga: "Ty vad gagnar det människan, om hon skänkes en gåva och hon icke vill mottaga den?" Det tankeväckande svaret är: "Se, hon gläder sig icke över det som gives henne, ej heller över den som är gåvans givare." (L&F 88:33)

Syftet med kroppen är att hjälpa oss lära, utvecklas, tjäna och förhålliga gåvans givare: Gud. Men alltför ofta antar människor felaktigt att kroppen är avsedd till att förhålliga dem. När vi behandlar kroppen respektlöst på

något sätt, till exempel genom att stoltsera med den, nedvärdera den, utföra omoraliska handlingar eller försumma den, innebär det att vi förkastar gåvan. En vis och kärleksfull Gud råder oss i stället att vara tacksamma för vår kropp och bli förståndiga förvaltare av den.

För att bli en tacksam och förständig förvaltare av kroppen krävs det ofta att vi ger upp något världsligt för att uppnå något himmelskt. För en del kan en sådan uppgång innebära att ge upp en strävan efter att bli smal som en modell, medan det för andra kan innebära att ge upp en överdriven omsorg om hår och make-up, eller användandet av dyra eller oanständiga kläder. För några kan det också innebära att ge upp den kortsiktiga tillfredsställelsen av att äta för mycket, att undvika lämpliga

motionsformer, eller att se andra människors kroppar som objekt som ska tillfredsställa dem. Att upphöra med sådana världsliga vanor ger enorma andliga förmåner. Att inse och följa sanningen om kroppen ger frihet — frihet från fåfångans, modets, avundsjukans, ytlighetens, självkritikens och baktaleriets tyranni, frihet från de dåliga följderna av att äta för mycket eller för lite, av lusta, pornografi, missbruk, tatuering och en mängd andra former av världsliga bördor och världsligt förtryck. När vi lär oss förstå kroppens verkliga syfte får vi större förmåga att använda vår handlingsfrihet, att utvecklas och att finna glädje.

Kroppen är ett tempel

En annan sanning som skrifterna lär om kroppen är att den är ett tempel. (Se 1 Kor 6:19.) Ett tempel är inte bara heligt, det utstrålar också ljus och sanning.

När Herren hade sänt profeten Samuel för att smörja en ny kung bland Isais söner, såg Samuel en av Isais åtta söner som hette Eliab och antog, med tanke på Eliabs fysiska utseende, att det var han som skulle smörjas till kung. Men Herren sade till Samuel att han hade misstagit sig och rådde honom: ”Se inte på hans utseende och på hans resliga gestalt ... Ty det går inte efter vad en människa ser. En människa ser det som är för ögonen, men Herren ser till hjärtat.” (1 Sam 16:7)

Vi måste liksom Samuel lära oss att kroppen och personen inte ska bedömas med världsliga kriterier. En persons värde beror inte på hans eller hennes utseende. Det som gör ett tempel värdefullt är vad det tillåter oss lära och göra. Många byggnader är vackra

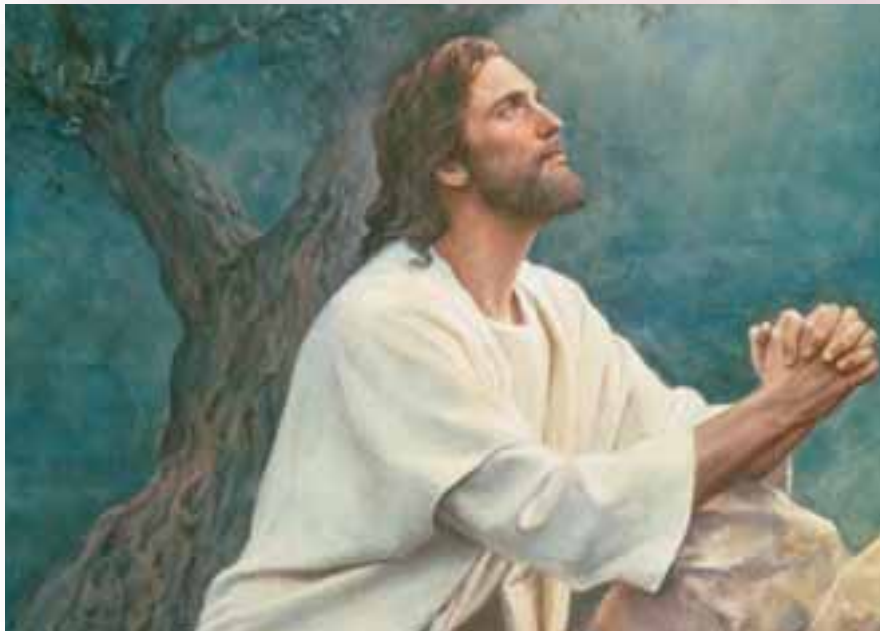

utvändigt, men det är bara inne i templet som vi kan finna det magnifika och storslagna i Guds eviga sanningar och löften. På samma sätt är kroppens värde stort i Guds ögon, men värdet består i vad kroppen tillåter oss lära och göra och vad den utstrålar inifrån. Vi måste göra det möjligt för vår tempel-kropp att utstråla Kristi ljus, kärlek och sanning. Alma frågar: ”Ären I andligen födda av Gud? Är hans bild präntad i edert medvetande?” (Alma 5:14) Ett kristuslikt medvetande som utstrålar sanning, kärlek och hopp är verklig skönhet — skönhet i den slutliga åskådarens ögon: Gud. Sann skönhet härrör från vem och vad en person är. En sådan gudomlig skönhet känns snarare än ses, och är inte bunden av kultur, ålder eller andra världsliga kriterier.

Att lita på Gud och inte på köttslig arm

Eftersom Satan förnekades en jordisk kropp förstår han alltför väl hur värdefull kroppen är. Han försöker förvirra oss och fresta oss att missbruka kroppen eller till

Tempel är vackra utvändigt, men det som gör ett tempel värdefullt är vad det tillåter oss lära och göra.

Genom försoningen kan Jesus Kristus belysa ditt sinne och hjärta beträffande din kropp.

din egen och andras kroppar på ett sätt som överensstämmer med skrifterna så förändras din syn på kroppen. Du kommer att känna igen världens illusioner och uppleva en befrielse från

och med förkasta den så att vi blir lika olyckliga som han är. (Se 2 Nephi 2:27.)

I alla kulturer finns det en uppsjö av sätt att missbruka kroppen på. Bland alla dessa influenser krävs det medveten eftertanke och ansträngning för att behandla kroppen på lämpligt sätt.

Om du hela tiden tänker på hur din kropp eller andras ser ut, eller om du kämpar med att känna dig tillfreds med din kropp så kan du fråga Gud vad du kan göra för att råda bot på detta. Om du är uppriktig när du ställer frågan kan du få den styrka och hjälp du behöver genom skrifterna, den Helige Anden och andra sätt. Vår himmelske Fader hjälper oss med de problem vi får när det gäller vår jordiska kropp. Han skapade oss och vår kropp och sade att allt han hade gjort var mycket gott. (Se Moses 2:31.)

Om du har en särskilt svår prövning och kämpar med sådant som anorexi, bulimi, svår fetma eller lider av något beroende, så kan du behöva söka hjälp hos yrkeskunniga inom hälsa och medicin. Men att försöka förstå kroppens gudomliga natur och acceptera det helande som är en följd av den förståelsen är det mest effektiva sättet att övervinna världsliga bördor som har med kroppen att göra — oavsett om bördan är fysisk, ideologisk, känslomässig eller beteendemässig.

Medan Satan konspirerar för att få dig att vara missnöjd med och respektlös mot din egen och andras kroppar, inspirerar Gud oss att ha ett annat perspektiv. Genom försoningen kan Jesus Kristus belysa ditt sinne och hjärta beträffande din kropp om du väljer det. När du behandlar

världsliga synsätt och vanor. Tron på dessa principer om kroppen hjälper till att göra dig hel. ■

Diane L. Spangler är medlem i Cedar Hills femte församling, Cedar Hills stav, Utah.

SLUTNOTER

1. Se AnnMarie Carroll och Diane L. Spangler, "A Comparison of Body Image Satisfaction among Latter-day Saint and Non-Latter-day Saint College-Age Students", *Journal of the Association of Mormon Counselors and Psychotherapists*, hösten 2001, s 6–18.
2. Se Profeten Joseph Smiths lärdomar, s 156.

FÖRSLAG TILL FÖRÄLDRAR

Dessa förslag kan hjälpa dig lära dina barn att utveckla en sund inställning till kroppen:

- Lär dina barn att Gud värdesätter oss för vilka vi är, inte för hur vi ser ut.
- Hjälp dina barn att förstå skillnaden mellan världens syn på kroppen och evangeliets syn.
- Om dina barn kritiserar någon annans utseende, lär dem då att deras uppförande inte överensstämmer med vad evangeliet lär.
- Lär dina barn att Gud skapade vår kropp för att hjälpa oss utvecklas och bli lika honom. Be dem berätta vad deras kropp tillåter dem att lära sig och göra.
- Lär dina barn att vi kan visa Gud att vi uppskattar vår kropp genom att ta hand om den och använda den på det sätt som det är meningen att den ska användas på.

För att du ska kunna ha Anden med dig är det viktigt att du gör förnuftiga val när det gäller media. Vare sig du söker efter en bok på biblioteket, väljer en film eller bara surfar på Internet så kan du använda dessa förslag på hur man väljer bra media från ungdomarna i Clondalkins församling i Dublins stav på Irland. (Se också *Vägledning för de unga*, s 17–21.)

- Låt alltid Anden vägleda dig när du ska fatta beslut om vad du ska se på, spela eller läsa. Följ de maningar du får.

- Skaffa mjukvara som blockerar pornografi och pop-upannonser på Internet.

- Placera datorn, med föräldrarnas tillstånd, på en öppen plats hemma där andra ofta går förbi.

- Läs bokrecensioner och bokomslag innan du köper en bok. Undvik böcker som du tydligt ser är olämpliga.

- När du ska gå på bio eller hyra en film, se då till att du känner till åldersgränsen och läs recensioner i förväg. På så sätt kan du fatta ett välinformerat beslut om du bör se filmen eller inte.

- Titta inte på olämpliga tidningsomslag i affärerna. Koncentrera dig på något annat så att dina ögon inte vandrar över till området där de står uppställda.

- Var medveten om orden i de sånger du lyssnar på eller sjunger med till. Fundera över om orden, budskapet, volymen eller takten i musiken driver bort Anden.

- Läs recensioner om CD-skivor innan du köper dem.

- Var försiktig med att se på teve sent på kvällen då programmen inte är lika familjevänliga.

- Om du har sett eller hört något som du inte ville se eller höra, sjung då en psalm för dig själv och håll en bön för att inbjuda Anden.

- Be dina föräldrar blockera de TV-kanaler som du inte vill slå över till av misstag.

- Undvik att läsa skvaller, även om det finns med i till synes ansedda vecko- eller dagstidningar.

- Håll dig borta från video-spel som är våldsamma, omoraliska eller använder ett dåligt språk. Läs recensionerna om de spel du köper eller spelar.

- Om du märker att du har gjort ett dåligt mediaval, stäng då av det, lägg ner det eller gå omedelbart därifrån. ■

VÄLJ RÄTTA ... MEDIA

ILLUSTRATION, RANDALL ROYTER

En missionärs hopp

TAFADZWA TANJANI

När jag var omkring åtta år svällde en önskan i mitt hjärta att verka som missionär. När jag var 14 började jag följa med äldsterna på utbyte. Det gjorde att jag fick en större önskan och jag lärde mig älska arbetet.

Vem skulle kunna förutse att ett mörkt moln snart skulle hota min önskan att bli missionär?

När våra dyrbaraste jordiska ägodelar togs ifrån oss, bland annat vårt lilla hus i Gweru i Zimbabwe, hade vi ingenstans att ta vägen. Våra få ägodelar var genomblöta från regnet, så allt ruttnade. Vi var utblottade och det var en tung börda på min ensamstående mors axlar.

Det fanns inget annat att göra än att flytta till min mormors gård på landet. Jag fortsatte min utbildning vid en lokal high school. Livet hade förändrats. Skolan låg långt borta, så jag var tvungen att gå många kilometer varje dag. Det fanns ingen elektricitet. Jag fick studera vid ett stearinljus. Vatten hämtades från en brunn i närheten.

Mitt i all denna bedrövelse bad min familj tillsammans, men vi hade långt till kapellet. Vi kände ofta Anden i detta avlägsna område när vi sjöng psalmer och undervisade varandra om evangeliet. Det fanns inte mycket hopp, men mitt hopp stärktes under de stunder när Andens närvaro kändes så starkt.

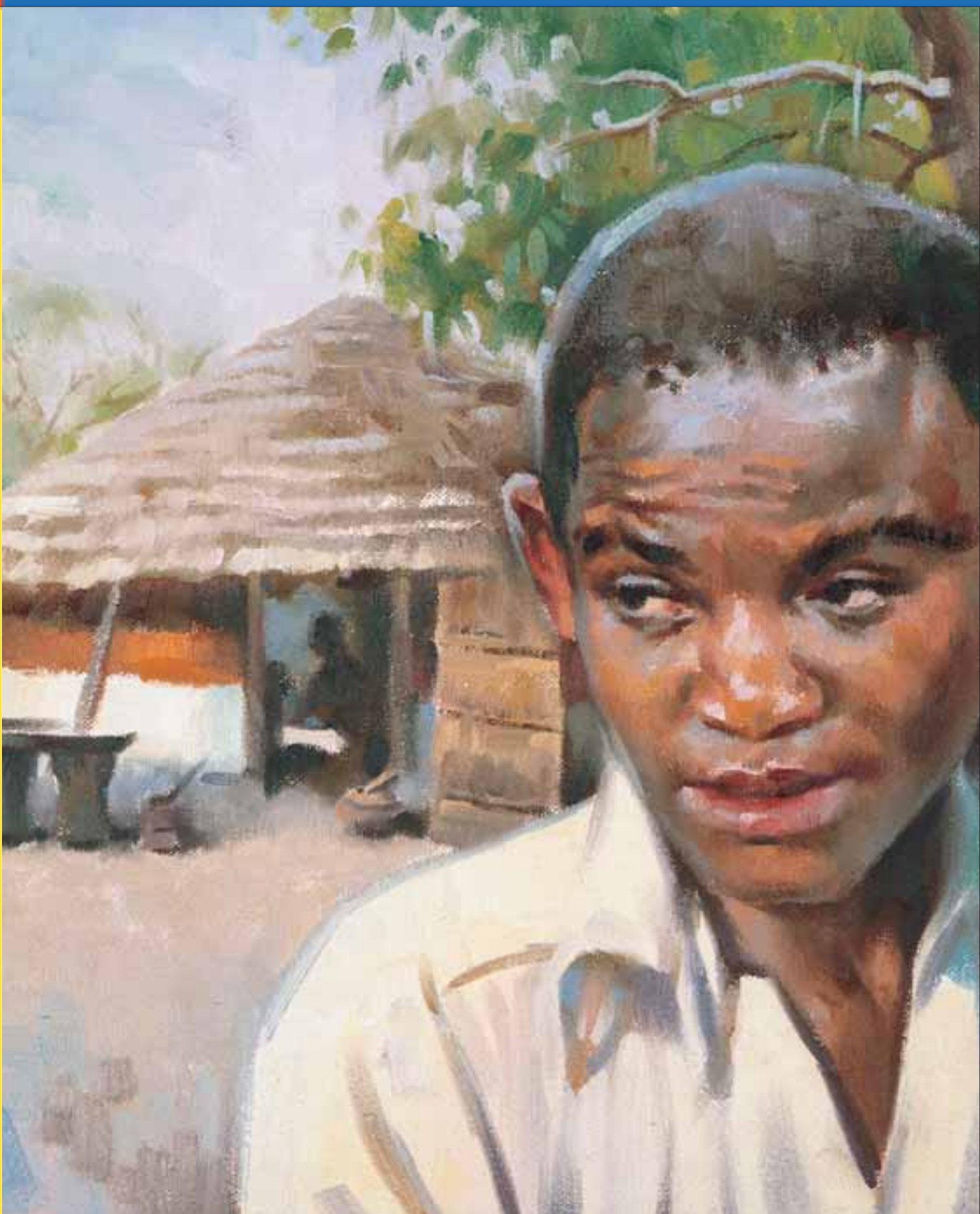
Jag hade förberett mig för att gå ut som missionär sedan jag var åtta. Men hur kunde jag åka när min familj led så svårt?

Mitt skälvande hopp och min önskan att verka som missionär skulle genomgå svåra tider. Mitt land drabbades av politisk oro och ekonomisk tillbakagång. Det blev dyrt för mig att resa till min moster i staden där jag kunde gå i kyrkan på skolloven. Mitt uppe i alla svårigheter förlorade jag siktet på det mål jag hade hoppats på — att verka som heltidsmissionär.

Efter att ha studerat i två år på landsbygden återvände jag till Gweru. Jag började gå i kyrkan igen och den Ande jag tidigare hade känt återvände. Min familj blev kvar på landsbygden och hade många problem där.

Under den tiden skickade jag in mina missionärspapper. Pengarna som jag använde till hälso- och tandundersökningar kunde ha använts till att hjälpa min lidande familj. Men de varken klagade eller ifrågasatte mina motiv. Både min mormor och min mor insåg att min önskan att tjäna Herren hade stärkts. Min missionskallelse kom i februari 2003. Jag skulle verka i Sydafrikamissionen Durban. Det var svårt för mig att förbereda mig eftersom jag var ensam.

Dagen då jag skulle åka iväg till missionsfältet närmade sig. I april åkte jag ut på landet för att ta farväl av min familj. När jag gick mot den lilla hydda där min familj brukade sova fanns glädjen som jag förväntade mig inte där. Min mormor låg sjuk på en madrass. Hon kunde inte säga något. Tårar vällde upp i mina ögon och hjärtat kändes tungt. Mormor visste inte ens att jag var där.

Nästa morgon vaknade jag innan tuppen gol för att åka tillbaka till staden. Jag tog mitt sista farväl av min till synes livlösa mormor. Då sade hon med klar röst på shona — ett språk som talas i Zimbabwe: "Tafadzwa, ufambe zvakanaka." Åk försiktigt. Det var allt hon kunde säga. Jag förstod att hon skulle dö medan jag var på min mission.

Samma kväll slutade min mormor andas. Jag åkte tillbaka och var med på begravningen, och min avresa till missionen var fylld av sorg, bedrövelse och smärta. Ingen log när de tog avsked av mig, till skillnad från andra missionärer när de lämnar hemmet.

Medan jag tjänade kunde jag inte låta bli att föreställa mig vad min familj fick genomgå därhemma, där livet, i alla fall för tillfället, var nästan outhärdligt.

Men det var för min familj, mitt land och

för alla som möter svårigheter som jag hoppades kunna fortsätta min mission i tro. Himlarna är inte blinda. Tänk på profeten Joseph Smiths ord till alla som lider i många nationer: "Edra hjärtan vare fördenskull vid gott mod, ty allting samverkar till godo för dem som vandra uppriktigt; så ock till kyrkans helgelse." (L&F 100:15)

Jag kan inte säga att jag hade en lätt mission, eller att saker och ting var lätta när jag kom hem, men jag får tröst av det faktum att inget kan skilja oss från Kristi kärlek. (Se Rom 8:35–39.)

Jag är tacksam för möjligheten att verka som missionär. Jag vittnar högtidligt om att Jesus är Kristus och att vi genom honom kan finna hopp där det inte finns något. ■

Tafadzwa Tanjani är medlem i Mkoba första gren, Gweru distrikt, Zimbabwe.

ETT TECKEN PÅ STOR TRO

"Kyrkans missionsarbete är ett panorama över mer än ett sekel av tjänande och umbäranden och svårigheter och uppoffringar. Ju närmare man står programmet, desto mer fullkomligt kan man förstå och uppskatta det. När min farfar Heber

evangeliets välsignelser tack vare dessa uppoffringar. För någon som inte förstod skulle en sådanhängivenhet och uppoffring från dessa mäns sida bar ansetts som dumdristig och idiotisk. Men för familjerna Young och Kimball var det ett tecken på stor tro. Och för de tusentals människor som genom evigheterna kommer att välsigna dessa missionärers namn var umbärandena och uppoffringarna inte förgäves."

President Spencer W. Kimball (1895–1985), *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red av Edward L. Kimball (1982), s 253.

C Kimball åkte iväg på sin mission lämnade han och Brigham Young sina familjer sjuka och utan pengar, och själva behövde de hjälp för att komma upp i vagnen som tog dem bort från sina hem. När vagnen började rulla reste de på sig ... och vinkade till sina gråtande bustrur och barn. Tusentals personer blev medlemmar i kyrkan som ett resultat av dessa missioner och tiotusentals bar välsignats indirekt och åtnjuter nu

Gläd dig åt missionsarbetet

Välj under bön ut och läs från det här budskapet de skriftställen och lärdomar som tillgodoser behoven hos de systrar som ni besöker. Berätta om era erfarenheter och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra detsamma.

Profeten Joseph Smith: "Tänk om hela världen skulle ta emot evangeliet! De skulle då förstå varandra och Guds välsignelser skulle utgjutas över folket, vilket är hela min själs önskan." (*History of the Church*, 5:259)

Varför gläder vi oss åt att dela med oss av evangeliet?

Äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum: "Jesu Kristi återställda evangelium innehåller kraften att skänka djup och varaktig glädje till människans själ — något som kommer att värdesättas och omhuldas under resten av jordelivet och i all evighet. Vi försöker inte bara få människor att bli medlemmar i vår kyrka. Vi delar med oss av fullheten i Jesu Kristi återställda evangelium!" ("Vikten av medlemsmissionsarbete", *Liabona*, maj 2003, s 40)

President Gordon B Hinckley: "Man kan aldrig förutse följderna av att berätta om kyrkan för någon annan ... Prova på det. Erfar den ljuva och underbara glädjen av att dela med dig av ditt vittnesbörd om hans verk

till andra." (*Teachings of Gordon B. Hinckley* [1997], s 373–374)

Hur kan jag bana vägen för ett samtal om evangeliet?

Alma 17:11: "Gån ut ... på det I mån visa dem goda exempel i mig, och jag vill göra [er] till ett verktyg i mina händer till många själers frälsning."

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet:

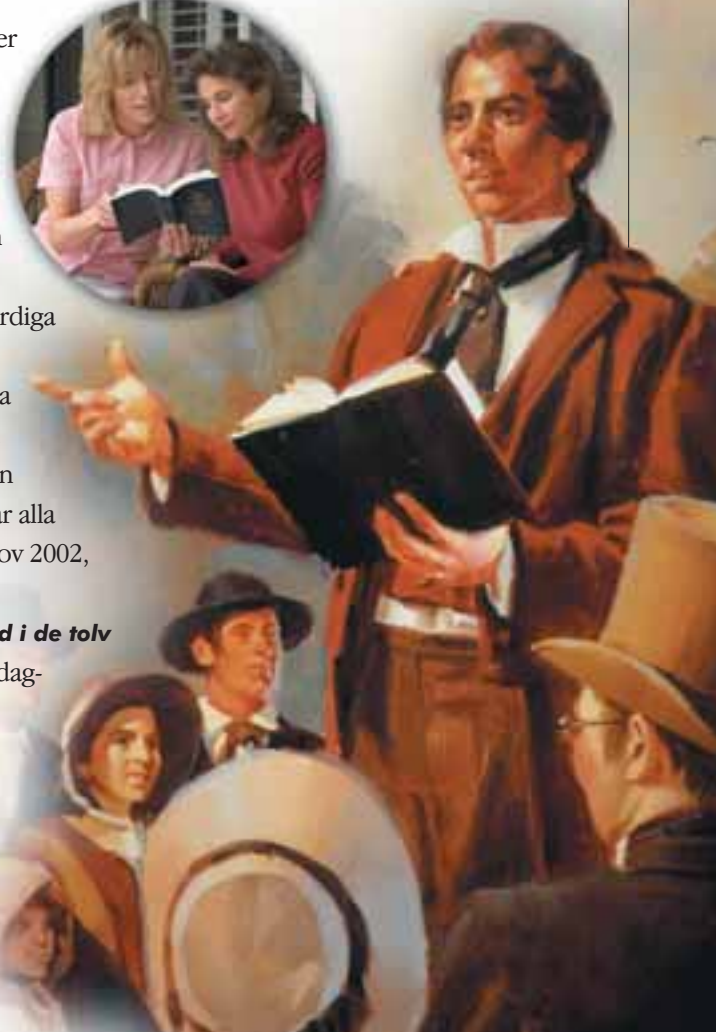
"Oavsett vilka omständigheter era systrar befinner sig i, kan ni ha ett mycket stort inflytande på dem. Jag tror att några av er har en tendens att underskatta er stora förmåga att välsigna andra människor. För det mesta händer det inte öppet, genom någon stor offentlig handling, utan genom ert rättfärdiga exempel och de oräkneliga, varsamma, kärleksfulla och vänliga gärningar som ni så villigt utför, ofta för en person åt gången." ("Ni har alla sänts av Gud", *Liabona*, nov 2002, s 111-112)

Äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlarnas kворum:

"Be dagligen om egna missionsupplevelser. Be att den upplevelse du önskar, under gudomlig ledning, redan förbereds

i hjärtat på någon som längtar efter och letar efter det du har." ("Stå såsom vittnen om mig", *Liabona*, jul 2001, s 16)

Bonnie D Parkin, Hjälpföreningens generalpresident: "Alltför ofta låter vi oväntade hinder, en hämmande rädsla, ihärdiga distraktioner, osäkerhet, felunderrättade människor, ja, listan tar aldrig slut, hindra oss från att berätta om de sanningar som är så dyrbara för oss ... [Men] vi kan tänka på att alla som mister sitt liv för Jesu skull ska vinna det." ("Inget går upp mot att bära vittnesbörd", *I skolen bära vittnesbörd om mig: Tal från BYU:s kvinnokonferens 2001*, satellitutsändning) ■

Räddade från lägret

MARÍA ESPINOZA ALVEAL

Vi hade verkligen roligt, men i slutet behövde vi räddas.

Jag minns ett år när vårt läger för Unga kvinnor hade varit nästan perfekt. Vårt läger hette En spegelbild av månen och hölls vid foten av ett berg i centrala Chile. Det rådde en speciell stämning och vår glädje och kärlek förhöjde platsens naturliga skönhet. När vi tittade på bergen, lyssnade på vattenfallens dån och fågelsången, såg solen på morgonen och stjärnorna och månen på

kvällen så kunde vi bara intyga att vår gudomlige Skapare existerade. Vi uppskattade vår himmelske Faders stora kärlek till oss mer än någonsin.

Under veckans gång stärktes våra vittnesbörd liksom våra vänskapsband. Vi hade lärt oss så mycket — att bygga, laga mat och tro på vår egen förmåga. Dessutom hade vi roligt.

Nu var det den fjärde och sista dagen, den som vi hade sett fram emot. Vi skulle ha ett vittnesbördsmöte vid soluppgången. Vi fick gå upp väldigt tidigt men vi såg fram emot denna upplevelse. Före vittnesbördsmötet fick vi brev som våra föräldrar hade skrivit. Många av oss grät när vi läste dem och vi kände en stor tacksamhet för den stunden.

När vi senare bar våra vittnesbörd försvann stjärnorna och solen steg upp över bergen. Vilken vacker morgon! När mötet hade avslutats och vi förberedde oss för resten av dagens aktiviteter började det mulna. Det började duggregna.

När regnet kom samlades vi för att hålla en bön och vi bad vår himmelske Fader att det dåliga vädret skulle sluta så att vi kunde fortsätta med lägeraktiviteterna. Naturligtvis bad vi att hans vilja skulle ske. Om han kände att regnet borde fortsätta så skulle vi glatt acceptera det.

Regnet tilltog i styrka och det blev mycket kallare. Vi började packa ihop våra tält och samla ihop allting.

Sedan gick lägerledaren och jag ner bredvid ett vattenfall och där i regnet knäböjde vi och bad vår himmelske Fader att allt skulle gå bra. När vi ställde oss upp kände vi frid och tillit till att allt skulle gå bra.

Några minuter efter det att vi hade kommit tillbaka till lägret körde en man som bodde några kilometer bort fram till oss. Han hade sett oss när vi var på väg till vårt läger fyra dagar tidigare. Nu hade han kommit för att hjälpa oss. Han bad om ett telefonnummer så att han kunde ringa till staden och fråga om vår buss kunde komma tidigare än planerat.

När han hade fått all nödvändig information åkte han iväg, ringde telefonsamtalet och återvände för att ta oss till sitt hus så att vi fick tak över huvudet. Han fick åka flera gånger men verkade inte ta illa upp för det. Han var inte medlem i kyrkan, men han var verkligen en ängel.

Vi insåg att Gud verkligen vakade över oss och brydde sig om oss. Han uppfyllde våra behov genom denna vänliga man. "Gud hörde våra rop och besvarade våra böner." (Mosiah 9:18)

För oss var det ett jättefint sätt att avsluta lägret på. ■

María Espinoza Alveal är medlem i Antártica Chilena församling, Nuble stav, Cbillán, Chile.

PLANERA ETT BRA LÄGER FÖR UNGA KVINNOR

Ett läger kan vara en underbar plats där unga kvinnor kan lära sig om vår himmelske Fader och hans plan för dem. Ett bra sätt att göra lägret meningsfullt är att välja ett tema, vilket "kan vara ett skriftställe, ett namn på lägret eller en slogan som stöder evangeliets principer, Unga kvinnors värderingar eller lägermålen". (*Unga kvinnors lägerhandbok*, s 81)

Här är några riktlinjer för hur man uppfyller kraven för att få lägerdiplom som finns i lägerhandboken. Planera aktiviteter som hjälper de unga kvinnorna att:

- **Tjäna.** Minst nio krav eller mål handlar om att tjäna andra. Unga kvinnor "kan finna lycka i en utomhusmiljö som stärker deras kärlek till varandra och till evangeliet och deras beslutsamhet att tillsammans stå såsom 'vittnen om Gud under alla tider och i allting och överallt'. (Mosiah 18:9)" (*Lägerhandboken*, s 1)

- **Ha andliga upplevelser.** Minst 19 av målen i lägerhandboken är en uppmaning till unga kvinnor att söka Anden. "Någonstans i naturen finner du en överraskning, och den lyfter och inspirerar dig under lång tid." (*Lägerhandboken*, s 1)

- **Förbereda sig att bli hustru, mamma, hemmafru och ledare.** Minst 42 av målen handlar om förmågor som unga kvinnor kan använda i sin framtida roll. Tänk dig att de unga kvinnorna "återvänder hem med kunskap om sådant [de] aldrig kunnat göra tidigare". (*Lägerhandboken*, s 7)

- **Förstå att de är Guds döttrar.** Minst 12 av målen ger de unga kvinnorna erfarenhet av arbete och fysisk ansträngning, och 16 mål hjälper dem att upptäcka vilka de är genom ledarskap. "Fysiskt krävande

aktiviteter ... kan hjälpa de unga kvinnorna att utveckla självförtroende och känna att de verkligen uträttat något." (*Lägerhandboken*, s 52)

Varför får vi motgångar?

ÄLDSTE D ALLEN ANDERSEN

områdesauktoritetssjuttio
området Asien

***Det sätt som vi möter
prövningar på defini-
erar vilka vi är och
vad vi kan bli.***

Det har sagts att i allas våra liv måste lite regn falla. Men varför känns det ibland som om det öser ner? En kärleksfull Gud skapade denna värld till vår förmån, så varför händer det sådant som är obehagligt och prövande eller som för med sig smärta, lidande och hjärtesorg? Och det är verkligen inte rättvist att en del människor verkar få många fler prövningar än andra!

Vilka är några av orsakerna till att vi får motgångar i livet? När kung Benjamin talade om synd, sade han: "[Jag] kan ... ej uppräknat allt det, varmed man kan begå synd, ty det finnes olika sätt och vis, ja, så många, att jag icke kan räkna dem." (Mosiah 4:29) Samma sak kan sägas om de motgångar som hör till jordelivet. De kan inte räknas. En del orsakas av våra egna handlingar. Andra är följderna av andra människors handlingar runt omkring oss. Och så finns det motgångar som är en följd av jordelivets villkor eller av orsaker som vi varken kan se eller förstå ännu. Det finns faktiskt inget effektivt sätt

att försöka förstå eller hantera alla livets svårigheter om vi inte tror på en kärleksfull himmelsk Fader eller förstår frälsningsplanen och att det finns en förutgående och ett liv efter döden.

Att tuktas

Det enklaste sättet att se på dessa svåra händelser i vårt liv är kanske att dela upp dem i två kategorier: de som inträffar på grund av personliga val och handlingar och de som inträffar på grund av alla andra händelser som påverkar vårt liv. Vi är ansvariga för den första sorten.

Under tiden då de heliga var utsatta för svår förföljelse och hade drivits bort från sina hem i Jackson County i Missouri, sade Herren: "Jag, Herren, har låtit dessa lidanden, varmed de blivit plågade, komma över dem för deras överträdelsers skull." (L&F 101:2) De plågor och svårigheter som är ett direkt resultat av våra handlingar är kanske lättast för oss att förstå. Och de har ett gudomligt syfte. Herren sade: "Alla de som icke vilja lida tuktan utan förneka mig kunna icke bli helgade" (v 5).

Syster Ye hade inte så mycket av det materiella, men hon var mer fridfull och gladlynt än någon jag tidigare träffat.

som vi möter dessa prövningar på definierar vilka vi är och vad vi kan bli.

Jag har en hjälte. Hon vet inte att jag tänker på henne som en hjälte. Jag har bara träffat henne en gång, men hon gjorde ett varaktigt intryck på mig. När jag hade träffat henne frågade jag missionärerna, hennes stavspreident och

Vi har ett val när Herren tuktar oss. Vi kan vara en av dem som, när de möter följderna av sina handlingar, flyr från sitt ansvar och vänder sig bort från Gud och hans tukande kärlek. Eller så kan vi vara en av dem som tålmodigt underkastar sig, lär och tillväxer i rättfärdighet.

Aposteln Paulus lärde: "Ty den Herren älskar tuktar han, och han agar var son som han har kär." (Heb 12:6) Tuktning är ingen smärfri process!

Paulus fortsätter:

"Det är till er fostran som ni får utstå lidande. Gud handlar med er som med söner. Och var finns väl en son som inte tuktas av sin far? ...

För stunden tycks ingen tuktan vara till glädje utan till sorg, men för dem som fostrats genom tuktan ger den längre fram frid och rättfärdighet som frukt" (v 7, 11).

Guds stora visdom

Vi möter också andra motgångar i livet som kan få oss att tänka: "Vad har jag gjort för att förtjäna detta?" Det sätt

missionspreidenten om henne och fann ännu fler anledningar att respektera henne. Det är syster Ye Hui Hua från Tainans stav i Taiwan. Jag träffade henne när jag var på besök i Tainan för en stavs-konferens. Hon skötte om tomtens kring möteshuset. Jag imponerades av den uppenbara glädjen som hon utstrålade när hon arbetade. Medan vi samtalade bar hon sitt vittnesbörd och berättade hur tacksam hon var för alla sina välsignelser. När jag gick därifrån bar jag med mig utstrålningen från hennes glada ande och funderade över min relativa otacksamhet för mina välsignelser. Det var tydligt att hon inte hade så mycket av det materiella, men hon var mer fridfull och gladlynt än någon jag tidigare träffat. När jag frågade andra om henne fick jag höra resten av hennes berättelse.

När hon var ung hade hon en stor önskan att studera vid universitet men visste att den ekonomiska bördan skulle bli för stor för hennes föräldrar. I stället arbetade hon och gav sin inkomst till sin pappa som hon älskade innerligt och som var en god och rättfärdig man. När hon

*Under en tid av svår
förföljelse lärde sig de
beliga i Missouri att
deras svårigheter hade
ett gudomligt syfte.*

hade gift sig, och som svar på hennes böner, fick hon och hennes familj besök av missionärerna och de blev medlemmar i kyrkan. Men hennes make led av långvariga hälsoproblem och avled. Syster Ye var ensam kvar med tre barn och ont om pengar. Efter makens död var syster Ye tvungen att ta flera jobb för att kunna försörja sin familj. Hon lyckades spara lite pengar varje dag så att hennes barn kunde gå ut som missionärer. Alla tre barnen har nu avslutat sina missioner. Två verkade i Taiwan och en i Utahmissionen Salt Lake City Temple Square. Efter att ha återvänt från sin mission blev en av hennes söner sjuk och dog.

Jag bad missionärerna tala med syster Ye och hon sade: ”Jag kan inte komma på någon anledning till att jag skulle få de här prövningarna, men jag tror på att det är i enlighet med Guds stora visdom. Jag har fått en oerhörd uppskattning och större förståelse för vår himmelske Faders frälsningsplan. Jag tror att det bara är när vi håller Guds bud som vi kan förstå hans vilja angående oss. Jag tackar Gud dagligen för att han låter mig vara här. När jag får prövningar tänker jag på hur andra människor lider. Om någon är sjuk eller behöver något så ber jag och frågar vad jag kan göra för att vara till hjälp, och Herren låter mig veta vad jag kan göra.”

Missionärerna ser ofta syster Ye — ”mamma Ye” som de kärleksfullt kallar henne — ansa buskarna eller städa upp runt möteshuset. De säger att hon är varje missionärs ”andra mamma” och att hon bryr sig lika mycket om dem som om de vore hennes egna barn.

*När profeten Joseph
Smith vädjade till
Herren om hjälp i
Libertyfängelset
lärde han sig att
Herren hjälper oss
igenom våra
motgångar och
sorger.*

Trons principer

Jag kommer länge att se en glädjestrålande syster Ye för mitt inre, på tomten kring Tainans möteshus med trädgårdsredskap i hand, hur hon berättar för mig om tacksamheten hon känner för sina välsignelser — syster Ye, som inte fick möjlighet att studera och skörda materiella förmåner, som har lidit förlusten av nära och kära och som upprepade gånger uppoffrat mycket för sina barn och andra. Vilka trons principer skiljer syster Ye från dem som, när de möter livets svårigheter, ”förbannar Gud och dör”? (Se Job 2:9.)

Det är viktigt att vi vet att en kärleksfull himmelsk Fader och en förstående Frälsare är medvetna om våra personliga situationer. Med sin stora visdom och vision kommer de inte att låta någon prövning drabba oss som inte är för vårt eviga bästa, om vi hanterar den på rätt sätt. Jag får stor tröst av det råd som gavs till profeten Joseph Smith i Libertyfängelset. Herren räknar upp några fasansfulla prövningar och sedan kommer orden av tröst och vägledning:

”Vet, min son, att allt detta skall giva dig erfarenhet och tjäna dig till godo.

Människosonen har nedstigit ännu djupare. Är du större än han?

Fortsätt därför på din väg, så skall prästadömet förbliva hos dig, ty deras gränser äro utstakade och de kunna icke överskrida dem. Dina dagar äro kända och dina år skola icke bliva förkortade. Frukta därför icke för vad människor kunna göra dig, ty Gud skall vara med dig evinnerligen.” (L&F 122:7–9)

När vår Herre stod inför sin största prövning tjänade han andra.

Vilka underbara råd i så få verser! Herren vet vilka prövningar vi har. Han har lidit värre och kan förstå och hjälpa oss igenom våra motgångar och sorger. Våra svårigheter kan vara för vårt bästa och kan inte överskrida de gränser han har utstakat.

Skrifterna och profeterna ger visa råd om hur vi ska klara av de prövningar och svårigheter vi möter i livet. Vi måste möta svårigheterna med tålmod och tro. Under sin tid i Libertyfängelset väddade profeten Joseph Smith till Herren att han skulle mildra det lidande de heliga utstod. En del av Herrens svar var:

”Min son, frid vare med din själ! Dina motgångar och lidanden skola endast vara ett ögonblick,

och därefter skall Gud, om du har uthärdat väl, upphöja dig i höjden; du skall triumfera över alla dina fiender.”

(L&F 121:7–8)

Herren undervisade också profeten i en uppenbarelse angående förföljelsen av de heliga i Missouri: ”Därför vare edra hjärtan vid gott mod för Sions skull, ty allt kött är i mina händer. Varen lugna och veten att jag är Gud.” (L&F 101:16)

Glädje genom tjänande

Finns det något annat än tro och tålmod som vi kan använda oss av för att klara av jordelivets prövningar? Jag

tror att det finns ännu en nyckel, en nyckel som gjorde det möjligt för syster Ye att inte bara överleva sina prövningar, utan också att känna glädje i livet. Frälsaren är som alltid vårt exempel. Han undervisade om denna nyckel samma kväll som han skulle utstå sitt stora lidande i Getsemane örtagård. Han visste att han om några timmar skulle få möta obegriplig smärta och sorg. Han träffade sina apostlar på övervåningen av ett hus och undervisade dem om heliga förrättningar och principer. Eftersom hans svåra prövning var så nära förestående kunde han ha vänt sig till sina närmaste för att få tröst och stöd. I stället ”hällde han vatten i ett fat och började tvätta lärjungarnas fötter och torka dem med linneduken som han hade bundit om sig”. Sedan sade han: ”Om nu jag, er Herre och Mästare, har tvättat era fötter, är också ni skyldiga att tvätta varandras fötter. Jag har gett er ett exempel, för att ni skall göra som jag har gjort mot er ... När ni vet detta, *saliga är ni om ni också gör det.*” (Joh 13:5, 14–15, 17; kursivering tillagd)

När vår Herre stod inför sin största prövning tjänade han andra. Jag tror att detta är hemligheten som syster Ye har funnit och som vi alla kan upptäcka personligen. När vi befinner oss mitt i våra prövningar kan vår tro och vårt tålmod ge oss tröst och frid, och när vi älskar och tjänar andra kan vi känna glädje. Låt oss följa Frälsarens exempel och vara medvetna om att om vi vänder oss till honom kommer alla våra prövningar att tjäna oss till godo, precis som han har lovat. ■

STÄRK FAMILJEN

ETT HÖGTIDLIGT ANSVAR

Ett återkommande inslag som ger insikt i dina studier och användning av "Familjen: Ett tillkännagivande för världen".

*"Man och hustru har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra och sina barn ... Föräldrar har ett beligt ansvar att uppfostra sina barn i kärlek och rättfärdighet, att sörja för deras fysiska och andliga behov, att lära dem älska och tjäna varandra, att hålla Guds bud och vara laglydiga medborgare var än de bor."*¹

Kärlek och enighet

"Jag har länge känt att lycka i äktenskapet inte handlar så mycket om romantik som om att man är uppriktigt angelägen om att ens livskamrat mår bra", sade president

Gordon B Hinckley. "Det inbegriper en vilighet att ha overseende med svagheter och misstag."²

"Hemligheten med ett lyckligt äktenskap ligger i att man tjänar Gud och varandra", sade president Ezra Taft Benson (1899–1994). "Äktenskapets mål är att uppnå både enighet och självförverkligande. Paradoxalt nog blir vår andliga och känslomässiga tillväxt större ju mer vi tjänar varandra."³

Enighet i äktenskapet är inget som kommer automatiskt eller utan ansträngning. Den romantiska kärleken måste mogna till ett åtagande att söka och stödja andlig harmoni i äktenskapet. "För att uppnå enighet i

äktenskapet krävs ett enormt tålamod och en enorm uthållighet och en klar bild av vilka våra prioriteringar är här i livet”, förklarar äktenskapsrådgivaren Victor B Cline. ”Kärleken till ens maka är en underbar gåva, men vi måste lära oss att ge den helt och fullt för att kunna ta emot den helt och fullt.”⁴

Ingen annan

År 1831 förkunnade Herren: ”Du skall älska din hustru av allt ditt hjärta och hålla dig till henne och ingen annan.” (L&F 42:22) Om detta bud sade president Spencer W Kimball (1895–1985) följande: ”Orden *ingen annan* utesluter alla och allting. Livskamraten blir sålunda det viktigaste i mannens eller hustruns liv och varken umgängesliv eller yrkesverksamhet eller det politiska livet eller annat intresse eller person eller angelägenheter får någonsin komma före maken eller maken.”⁵ En man eller hustru som sätter barnen, vännerna, karriären, fritidsintressena eller kallelserna i kyrkan framför den äktenskapliga relationen går helt emot budet ”ingen annan”.

Satan är fast besluten att driva in kilar av missämja mellan äkta makar. Om han kan övertyga den ena eller andra maken om att något annat borde komma före denna kärnrelation som gäller både för tiden och evigheten så har han vunnit ett slag i sitt krig mot familjen och mot Guds plan. Därför måste vi vara särskilt måna om att bygga, ge näring åt och fördjupa den äktenskapliga relationen.

En balansgång

Att vara en hängiven äkta maka och en kärleksfull, pliktroggen förälder är en svår balansgång. Föräldrar har fått den gudomliga uppmaningen ”att uppfostra [sina] barn i ljus och sanning”. (L&F 93:40) Men om mödrar och fäder inte är uppmärksamma kan det ansvaret bli så krävande tidsmässigt och känslomässigt sett att det ibland kan tränga undan eller hämma den äktenskapliga relationen.

Beröm era barn mer än ni kritiserar dem. Beröm dem för det allra minsta framsteg.”

För att hjälpa äkta par ha sina prioriteringar i rätt ordning när det gäller familjen har president David O McKay (1873–1970) och andra ledare i kyrkan citerat detta kloka råd från Theodore Hesburgh, rektor för Notre Dame-universitetet: ”Det viktigaste en far kan göra för sina barn är att älska deras mor.”⁶ Barn som växer upp i skenet av ett kärleksfullt äktenskap känner en trygghet som ofta saknas då andra omsorger får företräde framför denna grundläggande relation. ”Män och hustrur som älskar varandra”, sade president Benson, ”finner att kärlek och lojalitet samverkar. Denna kärlek skapar en gynnsam atmosfär för barnens känslomässiga tillväxt.”⁷

Barn behöver kärlek och beröm

”Våra ungdomar behöver kärlek och uppmärksamhet, inte eftergivenhet”, sade president Benson. ”De behöver empati och förståelse från mödrar och fäder, inte likgiltighet. De behöver föräldrarnas tid. En moders vänliga undervisning och hennes kärlek till och förtroende för en tonårsson eller dotter kan bokstavligen rädda dem från en ond värld.”⁸ ”Beröm era barn mer än ni kritiserar dem”, rådde han. ”Beröm dem för det allra minsta framsteg ... Uppmuntra era barn att komma till er ... med sina problem och frågor genom att lyssna på dem varje dag.”⁹

”Min bönfallan är ... att rädda barnen”, har president Hinckley sagt. ”Alltför många barn lever i smärta, fruktan, ensamhet och förtvivlan. Barn behöver solljus ... De behöver vänlighet, vederkvickelse och ömhet. Vartenda hem, oavsett om det är mer eller mindre påkostat, kan utgöra en kärleksfull miljö som befrämjar frälsning.”¹⁰ ■

SLUTNOTER

1. ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liabona*, okt 2004, s 49.
2. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s 325.
3. ”Frälsning — en familjeangelägenhet”, *Nordstjärnan*, nov 1992, s 4.
4. ”Healing Wounds in Marriage”, *Ensign*, jul 1993, s 16.
5. *Förlåtelsens under*, s 217.
6. *Nordstjärnan*, apr 1983, s 144.
7. *Nordstjärnan*, nov 1992, s 4.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), s 497.
9. Se ”Kvinnans upphöjda ställning”, *Nordstjärnan*, apr 1982, s 191.
10. ”Rädda barnen”, *Nordstjärnan*, jan 1995, s 57.

Presiderande biskopsrådet

Den sjätte i en serie artiklar om prästadömet kvorum och deras syften.

BISKOP KEITH B MCMULLIN

andre rådgivare i presiderande biskopsrådet

För inte så länge sedan presiderade jag vid en stavs-konferens. Det var en ny stav som organiserats bara sex månader tidigare och detta var stavens första konferens efter att ha blivit ändrad från ett distrikt. Den

nya stavspresidenten och jag hade vår intervju och i slutet av den frågade jag om han hade några frågor. Hans första fråga var: "Vad är det presiderande biskopsrådet?" Han tillade: "Jag visste inte ens att det fanns ett presiderande biskopsråd innan jag fick ett brev där det stod att du skulle presidera vid vår konferens."

Detta är ingen ovanlig fråga.

Jag förklarade för stavspresidenten vad det presiderande biskopsrådet är, till vilka vi rapporterar och vad våra ansvar innebär. Jag förklarade att det presiderande biskopsrådet, under ledning av första presidentskapet, verkar som presidentskapet för aronska prästadömet i kyrkan (se L&F 107:15) och att det presiderande biskopsrådet också handhar kyrkans timliga angelägenheter. (Se L&F 107:68.)

Presidentskapet för aronska prästadömet

Kyrkans presiderande biskop — H David Burton — innehar nycklarna som president för aronska prästadömet. Han använder dessa nycklar enligt anvisningar från första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum.

Biskop Burton verkar som medlem av prästadömet verkställande råd, som består av medlemmar av de tolv apostlarnas kvorum och andra generalauktoriteter. Detta råd lyssnar på och utvärderar förslag från

Unga mäns generalpresidentskap och ger råd och vägledning angående Unga mäns program. På så sätt håller sig

Presiderande biskopsrådet verkar som presidentskap för aronska prästadömet och hjälper också till att tillhandahålla jordiskt, eller timligt, stöd för medlemmar över hela världen så att de kan få det eviga evangeliets välsignelser. Ovan, till vänster: Biskop Richard C Edgley, förste rådgivare; biskop H David Burton, presiderande biskop; biskop Keith B McMullin, andre rådgivare.

presiderande biskopsrådet à jour med Unga mäns generalpresidentskaps arbete och de unga männens aktivitetsprogram i kyrkan.

Handhavande av timliga angelägenheter

Presiderande biskopsrådet är också den kanal genom vilken kyrkans timliga angelägenheter utförs. Dessa timliga angelägenheter är bland annat frågor som har att göra med tionde; fasteoffer; registrering, utbetalning och handhavande av fonder, samt kyrkans välfärdsprogram och humanitära insatser. Presiderande biskopsrådet ansvarar också för kyrkans byggnader, för medlemsuppteckningarna, för produktionen av tempelkläder och för översättning, tryckning, bindning och distribuering av material som används i arbetet med att förkunna och undervisa om evangeliet. Detta material inbegriper skrifterna, studiematerial, affischer,

DVD-filmer, videofilmer, undervisningshjälpmedel och kyrkans tidningar — allt till stöd för kyrkans andliga syften. Alla medlemmar i presiderande biskopsrådet är generalauktoriteter och kan som sådana göra vad första presidentskapet eller de tolv apostlarnas kvorum än ber oss om. Och därför blev det så att jag presiderade över en stavs-konferens när jag fick den här frågan.

De flesta människor tänker sig att de timliga angelägenheter som presiderande biskopsrådet ansvarar för handlar om kyrkans affärer. Men i det 29:e kapitlet av Läran och förbunden säger Herren: ”Därför, sannerligen säger jag eder, att allting är andligt för mig, och jag har aldrig givit eder ... någon lag som var timlig ... ty mina befallningar äro andliga” (v 34–35).

Herren ser inte på saker och ting som vi gör. Och det är samma sak med kyrkans timliga angelägenheter. Eftersom Mormons bok är en tryckt bok så verkar den kanske för det ovetande ögat bara vara en bok i mängden. Men denna bok har producerats för att presentera Jesu Kristi eviga evangelium för världen. De ”timliga angelägenheter” som leder till att Mormons bok kan översättas, tryckas, bindas och distribueras har således en stor andlig

innebörd. Det är så med allt ”timligt” som kyrkan gör.

Vårt syfte som presiderande biskopsråd är verkligen att få till stånd allt som vår himmelske Faders barn behöver för att få det eviga evangeliets välsignelser. Vi hjälper till att anskaffa det jordiska eller timliga stöd som krävs för att detta ska hända.

Det finns underbara verser i det 78:e kapitlet i Läran och förbunden där Herren talar om sitt förrådshus. I sitt vidaste begrepp kan detta förrådshus beskrivas som den tid och de resurser som kyrkans medlemmar ger för att bygga upp Guds rike. Häri får vi lära oss om harmonin mellan jordiska och himmelska ting:

”Det måste ske, att en organisation upprättas ibland mitt folk för att ordna och inrätta förrådshuset för mitt folks fattiga ...

till en ständig och evig inrättning eller orden i min kyrka för att främja den sak, åt vilken I haven helgat eder till människornas frälsning och till eder himmelske Faders ära, som bor i himmelen” (v 3–4).

I min egenskap som medlem av presiderande biskopsrådet har jag lärt mig att prästadörets mantel och profetians och uppenbarelsens ande är ytterst viktiga och levande i dessa timliga aspekter av Herrens verk. ■

TYFONER OCH PRÖVNINGAR

PERCIVAL TOMMY

Min familj är vi bara tre: min lillebror, min mamma och jag. Min bror och jag beslutade att vi skulle förbereda oss för att gå ut som missionärer. Vi fick själva spara ihop pengarna för min mamma kunde inte hjälpa oss.

Vi fick många provningar. En dag fick en tyfon i vår provins ett stort kokosnötsträd att falla ner på vårt hus, och vårt lilla hus krossades. Min bror och jag använde pengarna som vi hade sparat till vår mission till att bygga upp huset igen. Vi var tvungna att börja om från början med att spara pengar.

Några månader senare fick jag malaria. Jag

var tvungen att läggas in på sjukhus, så mina sparade pengar till missionen gick åt ännu en gång.

Jag misströstade över att kunna spara ihop pengar till en mission och bad till Gud och fastade för att övervinna provningen. Min himmelske Fader hjälpte mig och jag kunde tjäna ihop de pengar jag behövde.

Ett av mina favoritskriftställen är en enkel vers: "Söken först efter hans rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder." (3 Nephi 13:33) Den versen är mycket uppmuntrande för mig. Jag har övervunnit motgångar och provningar i livet tack vare min tro och min önskan att gå ut som missionär.

Min bror och jag verkar båda som missionärer nu. Jag vet att Gud hjälper sina barn om vi gör hans vilja. ■

Percival Tommy är medlem i Roxas gren, Puerto Princesa distrikt, Filippinerna.

JAG SKÄMS INTE

LUIS UBALDO PADILLA ORTIZ

En dag i skolan talade vi om religion. Min lärare bad mig läsa något om kyrkan som jag visste inte var sant. Då kom jag att tänka på en vers i skrifterna: "Jag skäms inte för [Kristi] evangelium." (Rom 1:16)

Min lärare bad mig återigen att läsa. Jag svarade att jag inte ville det för det fanns många lögnar i texten. Sedan tog jag tillfället i akt och förklarade och undervisade om sanningen angående min tro.

När den svåra stunden var förbi kände jag en varm frid i hjärtat. Tack vare skrifterna lärde jag mig att försvara mig själv i världen. ■

Luis Ubaldo Padilla Ortiz är medlem i Coro andra gren, Falcóns distrikt, Venezuela.

Tonåringarna i Malaysia får uppleva många förstagångshändelser allteftersom kyrkan växer i deras nation. Medurs uppifrån: Gah Wei Shieng, Tian Ming, Lau Kar Yee Amie, Goh Wei Seng, Toren B Parsons, Ariana Dabier, grenspresident Steven C Parsons och tonåringar från Penangs gren.

UNGA PIONJÄRER I Malaysia

HENRY OCH JENEAL CALL

Att komma först kan innebära olika saker för olika personer. Det kan innebära att man kommer över mållinjen precis före närmaste medtävlare eller att man är den förstfödda i familjen, den första som går ut som missionär eller den första som tar universitetsexamen.

Under de senaste åren har livet för kyrkans ungdomar i Malaysia varit fullt av ett annat slags förstagångshändelser — sådana som har med evangeliet att göra.

Ipoh distrikt i Malaysia bildades 2003. Sedan dess har ungdomarna här planerat och deltagit i sin första ungdomskonferens någonsin och varit med om distriktets första seminarieexamen. Det finns bara tre grenar i Ipoh distrikt, men ungdomarna är fast beslutna att dela med sig av sitt vittnesbörd till andra så att de kan hjälpa kyrkan att växa. De hoppas att de en dag ska tillhöra den första församlingen i västra Malaysia.

Dessa pionjärer är fortfarande tonåringar men de skapar en ny livsstil i sitt land.

MALAYSIA

Malaysia, ett land i sydöstra Asien, är nästan helt täckt av tät, grön djungel. Ipoh distrikt är beläget på västra sidan av landet, i änden av halvön söder om Thailand. Den västra och östra halvan av Malaysia skiljs åt av över en 65 mil lång sträcka vatten. Malaysia undgick på ett mirakulöst sätt de omfattande skadorna av tsunamivågen i december 2004 eftersom landet skyddades av ön Sumatra.

Det malaysiska folket har sitt ursprung i 60 olika länder. De flesta av ungdomarna talar minst tre språk, däribland malaysiska, kinesiska och engelska. En del ungdomar talar så mycket som fyra eller fem språk.

”Man kan inte vara först i allting”, säger Malvinder Singh, 16 år, som blev medlem 1998. ”Men vi är pionjärer här.”

Stärker varandra på ungdomskonferens

På en ungdomskonferens förra året fylldes luften av glädjehop när ungdomarna fick ännu en förstagångsupplevelse — baseboll. Bara två eller tre av ungdomarna som var med på konferensen hade spelat baseboll tidigare, så de fick i uppgift att förklara reglerna för de andra.

”Det var en helt ny upplevelse att lära sig spela baseboll eftersom det är fotboll och badminton vi spelar här”, säger Malvinder.

Förutom baseboll fanns det fullt av andra roliga lekar och aktiviteter på ungdomskonferensen. Ungdomarna uppskattade aktiviteterna, men det de säger att de kommer att minnas mest var tillfället att träffa andra med samma tro och hämta mod från vetskapen att de inte är ensamma.

Ariana Dabier, en Mia-flicka, säger: ”Det var toppen att se så många malaysiska ungdomar som är precis som jag — som har liknande prövningar och frestelser — och ändå står starka i sin tro. Nu vet jag att oavsett vart vi åker på den här jorden så är evangeliet detsamma.”

Tar lärdom av dem som gått ut seminariet

En annan förstagångshändelse i samband med evangeliet som ungdomarna nyligen upplevde var distriktets första seminarieexamen. Tre malaysiska ungdomar — Kelvin Anand Kumar, Aun Luck Tan Ernest och Hamish Steven Parsons — fick slutdiplom.

Kelvin döptes 1999 och deltog i seminariet under de fyra första åren han var medlem i kyrkan. Han säger att kunskapen han fick där stärkte hans vittnesbörd. ”Jag är glad att jag tog examen från seminariet”, säger han.

”Seminariet hjälpte mig att fatta rätta beslut och planera min utbildning. Tack vare det jag lärde mig i seminariet vet jag att jag en dag kommer att gifta mig i templet.”

Ungdomarna säger att exempel som Kelvin och andra ungdomar som gått ut seminariet uppmuntrar dem att regelbundet delta i seminariet. Det är svårt för de malaysiska tonåringarna att vara med på seminariet eftersom skolan och läxorna tar upp det mesta av deras fritid. De går i skolan sex dagar i veckan och de flesta eleverna studerar också tillsammans med en privatlärare efter skoldagens slut.

Jaslinder Kaur, en Mia-flicka i Ipoh andra gren, säger att det inte är många av hennes vänner som förstår hennes beslut att gå på seminariet. ”När jag berättade för min vän att jag skulle gå till kyrkan tidigt på morgnarna för att lära mig mer om min himmelske Fader och hans Son, sade hon att jag var galen och

att mina betyg skulle bli sämre”, säger hon. ”Men seminariet hjälper mig att göra ett bra arbete i skolan eftersom jag har offrat av min tid för vår Fader i himlen. När jag går till skolan är mitt sinne klarvaket och jag kan koncentrera mig bättre på mina studier.”

Malvinder Singh säger också att seminariet har hjälpt honom att lyckas i skolan. Malaysiska elever måste göra svåra prov vid två tillfällen under skoltiden. Proverresultaten

Till vänster: Esme Tan, Lau Kar Yee Amie och Yoon Khee Chin på tomten utanför möteshuset. Ovan: Ungdomar från Ipoh andra gren. Överst: Ipohs livligt trafikerade gator i västra Malaysia. Infällt: Christie Helen.

avgör vilken högskola eleverna kan studera vid och vilka yrken de kan satsa på. Malvinder hade viktiga prov att skriva i år, men han valde ändå att gå på seminariet. Han säger att han vet att vår himmelske Fader välsignade honom för hans beslut genom att hjälpa honom att göra bra ifrån sig på proven. "Tro är den viktigaste principen som jag undervisats om i seminariet", säger han.

Liksom pionjärerna

Missionärerna har bara funnits på permanent basis i västra Malaysia sedan 1980, så det finns inte så många medlemmar där än. Faktum är att bara 1 av 12 015 personer i Malaysia — eller 0,01 procent av befolkningen — tillhör kyrkan. Liksom de första pionjärerna vet de unga männen och kvinnorna i Malaysia att många av deras jämnåriga inte har haft möjlighet att lyssna till evangeliet. Dessa ungdomar vet att de kan hjälpa kyrkan att växa

om de delar med sig av sina vittnesbörd till sina vänner.

Ungdomarna vet också att innan de kan vara beredda att berätta om evangeliet för andra så måste de arbeta flitigt på att få ett eget vittnesbörd. Aun Luck Tan Ernests föräldrar undervisade honom om evangeliet när han var liten, men han visste att han själv behövde ta reda på om evangeliet var sant.

"Jag ville lära mig mer om Jesus Kristus när jag blev döpt", säger Ernest, 17 år. "Jag visste att han var Guds Son första gången jag bar mitt vittnesbörd på sakramentsmötet. Det var det lyckligaste ögonblicket i mitt liv, och jag gör fortfarande mitt bästa för att stärka min tro och växa i mitt vittnesbörd om Kristus."

Ernest och de andra ungdomarna i Ipoh distrikt vet att deras vittnesbörd stärks när de delar med sig av det. Det finns omkring 10 unga män och 10 unga kvinnor i Ipoh andra gren och när så är möjligt bär de sitt vittnesbörd på vittnesbörds-mötet. Unga kvinnors president, Liew Siew Ling Chri, säger: "Den största välsignelsen jag har är att lyssna till deras vittnesbörd."

Ungdomarna i västra Malaysia har välsignats med många förstagångshändelser som har att göra med evangeliet. Genom upplevelser som ungdomskonferenser och seminariet har de lärt sig att de inte är ensamma i sin tro. Och nu är de fast beslutna att få egna varaktiga vittnesbörd och sprida evangeliets goda nyheter i hela Malaysia. ■

Henry och JeNeal Call är medlemmar i Spanish Hills församling, Lakes stav, Las Vegas, Nevada. De verkade i Singaporemissionen.

Hur skulle vi kunna åka till templet?

Marina Timofeeva

Jag döptes den 5 december 1993 i staden Minsk. På den tiden var det den enda staden i Vitryssland där Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga hade en gren. Jag gick på mötena där, men bodde i Borisov, 7 mil därifrån. Jag var 17 år och upplevde ett starkt motstånd från min familj. Men på grund av de prövningar som jag då fick gå igenom stärktes min tro och mitt vittnesbörd om sanningen. Jag hade till och med glädjen att kunna åka till templet i Freiberg i Tyskland två gånger och utföra dop för de döda. Jag väntade otåligt på möjligheten att få ta emot min begåvning.

1996 började jag gå ut med min framtida make. Igor tog glatt emot återställsens budskap och döptes den 23 februari 1997. Den 1 mars gifte vi oss. Eftersom jag hade ett starkt vittnesbörd om tempeltjänst ville jag mer än något annat komma

till templet så snart som möjligt.

I september 1997 flyttade vi till S:t Petersburg i Ryssland

Dagen då vi beseglades i templet var den underbaraste dagen i vårt liv.

där Igor skulle studera vid universitetet. Vår dotter Nelly föddes där. Igor hade varit medlem i ett år och det hade gått ett år sedan vi hade gift oss, men vi kunde ändå inte åka till templet för vi hade inget visum och kunde inte få utresetillstånd.

När Nelly var sex månader gammal blev jag gravid. Det kändes som vi befann oss i en hopplös situation. Igor kunde inte få något fast arbete eftersom han inte hade något visum. Han hade tre jobb men de gav inte tillräckligt med pengar för oss att leva på. Igors föräldrar hjälpte till genom att skicka pengar och mat då och då, men jag var helt förtvivlad över våra ekonomiska svårigheter. Det kändes ännu värre eftersom vi inte kunde åka till templet. I augusti 1998, då växelkursen steg markant, bestämde vi oss för att flytta tillbaka till Vitryssland.

Vår andra dotter Yelena föddes i Minsk den 6 januari 1999. Igor hade då ett fast arbete men vi hade fortfarande inte tillräckligt med pengar för att åka till templet. Men vi sparade lite i taget och i slutet av augusti 2000 tog vi med oss barnen till Tyskland. Igor har släktingar i

Kaiserslautern och vi bodde hos dem.

Tidigt på morgonen den 2 september började vi vår resa till templet i Frankfurt. Fastän resan var mycket tröttsam och det var två byten var vi fulla av entusiasm och glädje. Vi är tacksamma mot alla tempeltjänare, tempelpresidenten och systrarna som passade våra döttrar medan vi tog emot våra begåvningar. Det var en oförglömlig dag! Det är svårt att finna ord för de känslor vi hade där, men de var mycket goda.

Efter begåvnings-sessionen gick vi in i celestialet rummet där Yelena satt och grät. (Det var dags för henne att sova.) Jag hörde nästan inget av beseglingsceremonin för all gråt, men vi var alla lyckliga. Det var den underbaraste resan i vårt liv för vi var i Herrens hus.

Vi har till och med kunnat åka till templet en gång till. I februari 2001 åkte en grupp medlemmar från Minsk till Freiberg. Jag ville delta i beseglingar för de döda eftersom jag hade hört så lite av vår besegling. Jag var tacksam att Igor och jag inbjöds att delta.

Vi har nu en son, Robert, och som familj går vi till Minsks andra gren (eller som den kallas i Vitryssland, den andra religiösa gemenskapen i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga i Minsk). Vi har övervunnit flera svårigheter och har fått nya. Jag är mycket tacksam för alla dessa prövningar. Oavsett vad som händer oss under denna resa vill vår himmelske Fader oss bara gott. Ingen annan kan

hjälpa oss under våra svåraste stunder. Om vi förkastar honom på grund av några svårigheter, är det som om vi skulle kasta bort en flytväst bara för att den inte hindrade oss från att ramla i floden.

Bördan är lätt och oket är milt när vi är tillsammans med Herren. Han ger oss inga prövningar som vi inte klarar av. ■

Marina Timofeeva är medlem i Minsks andra gren, Rysslandmissionen Moskva Syd.

Vi hade ingen mat

Adam N Ah Quin

S om missionärer i Canadamissionen Winnipeg verkade jag och min kamrat i den vackra staden Prince Albert i Saskatchewan. Jag hade vuxit upp i Laie i Hawaii i skuggan av templet. Min kamrat, äldste Larmour, kom från Belfast i Nordirland. Våra familjer och församlingar därhemma stödde oss ekonomiskt, men ibland fastnade vår månatliga tilldelning någonstans på vägen. Så var situationen som ledde till denna upplevelse.

I början av en månad när jag hade fått min check, väntade vi på att äldste Larmours check skulle komma från missionskontoret. Som vanligt var det dags att betala hyran och våra skåp började bli tomma. Vi var tvungna att bestämma oss om vi skulle betala hyran med min check

eller köpa mat. Vi betalade hyran.

Några dagar gick men vi hade fortfarande inte fått äldste Larmours pengar. Vi hade ätit upp all mat som fanns i lägenheten, utom en halv påse frysta blandgrönsaker och ett gammalt frostsakat köttben som krävde en del ansträngning att bända loss från frysfacket. Med dessa ingredienser lagade jag en grönsakssoppa. Det blev inte så mycket men vi var tack-samma för det vi hade.

Nästa dag bestämde vi oss för att gå till ett område i närheten av lägenheten. Gatan verkade vara oändlig och ingen var intresserad av att lyssna till vårt budskap. Hungerkänslorna plågade oss och vi var båda matta av bristen på mat. När vi hade kommit till slutet på vägen bestämde vi oss för att ta en paus. Vi hittade

en bänk i en park i slutet av gatan och försökte hämta lite styrka. Min kamrat sade med uppriktig vädjan i rösten: "Jag är hungrig." Jag kände medlidande med honom när vi satt där. Jag var dubbelt så stor som han. Jag visste att jag skulle klara mig ett bra tag, men jag trodde inte att han skulle kunna fortsätta länge till om vi inte fick något att äta.

Jag var seniorkamrat och i mitt hjärta vädjade jag till min himmelske Fader att ge oss det vi behövde för att

klara oss. Jag tittade bort på andra sidan parken och såg en kort väg med omkring fem hus. Det var en fortsättning på den långa väg som vi precis hade knackat dörr längs. Jag vände mig till min kamrat och sade: "Kom,

vi går till slutet av den här gatan." Han vände sig mot mig och sade: "Vi kan väl bara gå hem?" Vi kom överens om att om ingen var intresserad i resten av husen på gatan så skulle vi gå hem.

När vi gick förbi det första huset var ett par upptagna på uppfarten med att arbeta på sin bil. De ropade "inte i dag killar" och vi fortsatte till nästa hus. När vi hade kommit fram till dörren kunde vi känna den underbara doften av mat. Plötsligt öppnades dörren på vid gavel och en leende medelålders kvinna hälsade: "Kom in, pojkar. Jag hoppas ni är hungriga!"

Vi gick tveksamt in i hennes hus utan att veta vad som väntade oss. Hon ledde oss till

Medan vi satt på parkbänken och försökte återbämta oss sade min kamrat med uppriktig vädjan i rösten: "Jag är hungrig."

En symbol för hans kärlek

Freddy W Carreño

När jag var på väg ut från en av kyrkans byggnader i Montevideo i Uruguay — 10 minuter från byggnadsplatsen för templet — fick jag ett telefonsamtal från min hustru. Hon sade att statyn av ängeln Moroni snart skulle placeras på templets spira. Många känslor strömmade igenom mig när jag lyssnade på min hustru när hon med ivrig röst bad mig komma och hämta henne och vår son så att vi kunde vara med om händelsen. Det fanns inte mycket tid kvar. Jag fick åka till andra sidan av staden och sedan tillbaka till templet.

Våra hjärtan klappade fort och minuterna var sega som timmar medan vi åkte. Vi kom nästan inte fram på grund av den livliga trafiken, men till slut anlände vi, tack vare Herrens hjälp.

Vädret hade varit grått, regnigt och ganska blåsig i flera dagar. Men denna eftermiddag var himlen blå och solens strålar föll ner på våra huvuden som välsignelser från ovan.

När vi hade kommit fram såg vi att flera andra medlemmar också hade

kommit för att bevittna denna viktiga milstolpe i kyrkans historia i Uruguay. Flera av medlemmarna, min hustrus mor bland andra, var pionjärer i kyrkan i vårt land. Deras ögon fylldes av tårar medan de njöt av välsignelsen som de väntat så länge på, att få se ett tempel byggas här.

Alla de människors uppoffringar som spridit evangeliet gavs ett symboliskt uttryck i bilden av ängeln Moroni där han såg ut att flyga genom luften och sedan sättas på en hedervärd plats. Där förkunnade han för världen att det eviga evangeliet har återställts och att dörrarna öppnats till ett land som behövde Herrens hjälpande hand för att gå framåt.

Vi såg statyn, rak och majestätisk, nå sin avsedda plats. Detta påminde oss om den evige Faderns kärlek, som snart skulle göra det möjligt för oss att beseglas i kärlek i vårt eget land. Vi hoppas att våra barn och barnbarn kommer till templet och ingår heliga förbund och är till välsignelse för landet.

Vi visste att det fortfarande fanns mycket kvar att göra — både före och efter templets invigning i mars 2001. Vi behövde förbereda oss för

den tid som låg framför oss, och framför allt behövde vi tänka på våra förfäder, för de skulle också bli välsignade av detta heliga hus. Men vi ska aldrig glömma den där vackra septemberdagen. Våra hjärtan flödade över av tacksamhet för att vi hade möjlighet att se hur en symbol för vår himmelske Faders kärlek sattes på plats. ■

Freddy W Carreño är medlem i Buceo församling, Montevideo östra stav, Uruguay.

matsalen där det redan var dukat till två. Vi satte oss ner och hon skyndade sig att servera oss. Jag började få en klump i halsen för jag väntade mig en kunglig festmåltid. Eller så kanske vi skulle bli utkastade när hon återfått

sansen och insett vilka vi var.

När hon hade ställt fram fläskkotletter, potatismos, sås och alla andra tillbehör på bordet sade hon: "Jag vet inte varför jag lagade all den här maten, men något sade mig att jag

skulle göra det. Jag väntade inte besök och jag bor här själv. Jag är verkligen glad att ni pojkar råkade komma förbi. Ni har väl inte ätit?"

Jag svarade: "Nej, men vet du vilka vi är?"

"Ni är mormonmissionärer, eller hur?" sade hon. "Håller ni inte en bordsbön innan ni äter?"

Vi välsignade maten och tackade för alla de välsignelser som Herren hade gett oss. Och jag kan fortfarande inte tänka mig en bättre måltid än den måltid Herren gav oss då vi verkligen behövde det.

För Herren har sagt: "Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn ... Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut."

(Matt 28:19–20) ■

Adam N Ab Quin är medlem i Villa Bonita församling, Paradise stav, Las Vegas, Nevada.

Min plånbok var borta

Héctor Castellanos Turcios

Jag har fått många välsignelser för att jag har betalat tionde och jag har förstått att när vi betalar vårt tionde, oavsett om det är lite eller mycket, så är det detsamma för Herren.

En gång när jag hade fått min lön på jobbet löste jag in checken och begav mig hemåt för att betala några räkningar och hjälpa min hustru som väntade vårt första barn. Jag klev på bussen och lade pengarna i plånboken. Sedan gömde jag plånboken i en ficka på min axelremsväska där den förvarades säkrare. Jag blev ganska förvånad när jag hade kommit hem och skulle ta fram plånboken och inte

kunde hitta den. Jag blev mycket bekymrad. Det var två veckors lön och om pengarna var borta skulle det orsaka stora problem.

Jag letade noga efter min plånbok och när jag inte kunde hitta den gick jag tillbaka till bussen som jag hade åkt hem med. Jag kunde inte hitta den där heller.

Efter ett tag gick jag tillbaka hem och var mycket frustrerad. Jag gick in på mitt rum och föll ner på knä. Med uppriktigt hjärta uppsände jag min tårfyllda bön till Gud och bad honom hjälpa mig. Jag sade att jag hade betalat ett fullt tionde och att jag nu behövde en välsignelse. Jag vet att Herren inte alltid besvarar våra böner på det sätt vi önskar, men vid det här tillfället välsignade

han mig på ett underbart sätt.

Senare samma kväll knackade biskopen på vår dörr och frågade om jag hade ett Id-kort. Jag sade att jag hade det men att jag hade förlorat det tillsammans med plånboken den dagen. Han visade mig en plånbok och frågade om den var min. Jag såg att den var det och att alla pengarna fortfarande fanns kvar. Biskopen förklarade att en vän som inte var medlem i kyrkan hade hittat den utanför sitt hus. När hon såg tempelrekommendationen i den så tog hon den till honom. Han sade att detta inte var något mindre än ett underverk och att det hade hänt för att jag trofast betalade mitt tionde. ■

Héctor Castellanos Turcios är medlem i Amatitláns församling, Amatitláns stav, Guatemala.

Jag klev på bussen och lade pengarna i plånboken. Sedan gömde jag plånboken i min axelremsväska där den förvarades säkrare.

Visste du det här?

Det hände i juli

8 juli 1775: Lucy Mack Smith, mor till Joseph Smith, föddes i Gilsom i New Hampshire i USA.

10 juli 1804: Emma Hale Smith, hustru till profeten Joseph och Hjälpföreningens

första president, föddes i Harmony i Pennsylvania.

8 juli 1912: Alma Richards, den första medlemmen i kyrkan som fick en olympisk medalj, fick guldmedalj i höjdhopp.

31 juli 1920: President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet, föddes i Delta i Utah.

Förslag till ledare

Försök att se bortom de uppgifter ni har i era kворum eller klasser och tänk på människorna som ni tjänar. "Frälsarens ledarskap var osjälviskt", sade president Spencer W Kimball (1895–1985). "Han satte sig själv och sina egna behov i andra hand och gjorde för andra mer än vad plikten krävde, outtröttligt, kärleksfullt, verksamt. Så många av svårigheterna i världen i dag har sin grund i självishet och självupptagenhet. Alltför många ställer hårda krav på livet och på andra för att uppnå egna syften. Detta är tvärt emot de principer och tillvägagångssätt som användes på ett så fullkomligt sätt av vårt fullkomliga exempel i ledarskap, Jesus från Nasaret." ("Jesus: Den fullkomlige ledaren", Nordstjärnan, aug 1983, s 9)

Från Australien till Japan

Ammon Arvidson och Brooke Noble från Maitlands församling i Newcastle stav i Australien valdes att representera Port Stephens i Australien vid en världskongress för barn som hölls i Kushiro i Japan förra sommaren. Temat var "Den naturliga miljön och vår framtid".

Medan Ammon, 12 år, berättade om det han presenterade under mötet sade han: "Det gjorde mig mycket medveten om den vackra värld som Herren har skapat för att vi ska kunna glädjas åt den." Sedan tänkte Ammon på alla de människor, språk och kulturer som Herren skapat och tillade: "Det gör att jag ser fram emot att verka som missionär vart än min himmelske Fader sänder mig."

Brooke, 15 år, tillade att hennes vittnesbörd om evangeliet stärktes av att vara så långt hemifrån: "Det hjälpte mig verkligen att förstå att evangeliet följer med en vart man än åker. Jag fick stor tröst av att knäböja och be till min himmelske Fader."

Hedra pionjärerna

"Integritet, gemenskap, uthållighet, samarbetsanda, enighet, osjälviskhet, offervilja och lydnad ... är lika nödvändiga i dag som när de banade vägen för våra föregångare bland pionjärerna, både tidiga och nutida. För

att hedra dessa pionjärer måste vi ära och handla enligt de eviga principer som vägledde deras handlingar. Som

president Hinckley [bar påmint] oss om: 'Det bästa sättet att hedra dem som gått före oss är att tjäna väl i sanningens verk.' Detta sanningens verk är ett verk av vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus, vars tjänare de var, och vars tjänare vi bör eftersträva att bli. Detta vittnar jag om, och jag ber att också vi ska vara 'fasta i tron våra fäder förfäktat'."

Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kворum: "Följ pionjärerna", Liahona, jan 1998, s 77.

Förebereelser för tjänande

Jag är tacksam för *Liabona*. Förutom att den stärker oss andligt och är till hjälp i våra hemaftnar så har den också varit till styrka i mitt ansvar som biskop.

Vi har funderat över hur vi ska hjälpa ungdomarna i vår församling som förbereder sig för att gå ut som missionärer. Till vår glädje och förtjusning innehöll marsnumret 2004 två utmärkta artiklar: "Bli en av de bästa", och "Om patriarkaliska välsignelser", som jag känner kommer att hjälpa våra framtida missionärer att förbereda sig för att tjäna.

Jag är så tacksam för att vi har denna inspirerade tidning som vägleder oss i våra ansvar.

*Amarildo Martins,
Parque Dorotéia församling,
Diadema stav, Brasilien*

Liabona stärker vittnesbörd

Vi är evigt tacksamma för *Liabona*. Varje månad ger den oss möjlighet att stärka våra evangelieband. Vårt vittnesbörd om kyrkan, Mormons bok och Jesus Kristus stärks. Dess artiklar, nyheter, bilder, tal och även spelen för barnen uppfriskar de vittnesbörd som vi fick för många år sedan.

*Familjen Cazorla,
Málaga tredje församling,
Granada stav, Spanien*

Vår himmelske Fader älskar oss

Jag rördes av den undervisning som Susan W Tanner, Unga kvinnors generalpresident, gav oss i oktober-numret 2003 av *Liabona*. Vetskapen om att vår himmelske Fader älskar oss vare sig vi är lyckliga eller ledsna hjälper oss att växa andligen. Jag ber ofta till min himmelske Fader att jag ska kunna undvika svåra situationer, och när det inte händer så undrar jag: "Älskar Gud mig? Lyssnar han på mina böner?" När jag ställer dessa frågor försäkrar Anden alltid mig om att min himmelske Fader verkligen älskar mig och är uppmärksam på mina trosvissa böner. Hans tidsschema skiljer sig kanske från mitt, men han har alltid rätt.

*Crispin Mitago Kubala,
Binta församling, Ngaliema stav,
Kinsbasa, Demokratiska republiken Kongo*

Oroa dig inte

Jag var orolig för min framtid. Då läste jag "Förbättra dina böner" av äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kворum i augustinumret 2004. Jag insåg, som äldste Wirthlin sade, att jag måste sluta oro mig för sådant som jag inte kan kontrollera, så att jag inte blir olycklig.

*Belle C Dacudag,
Bata församling,
Bacolods norra stav, Filippinerna*

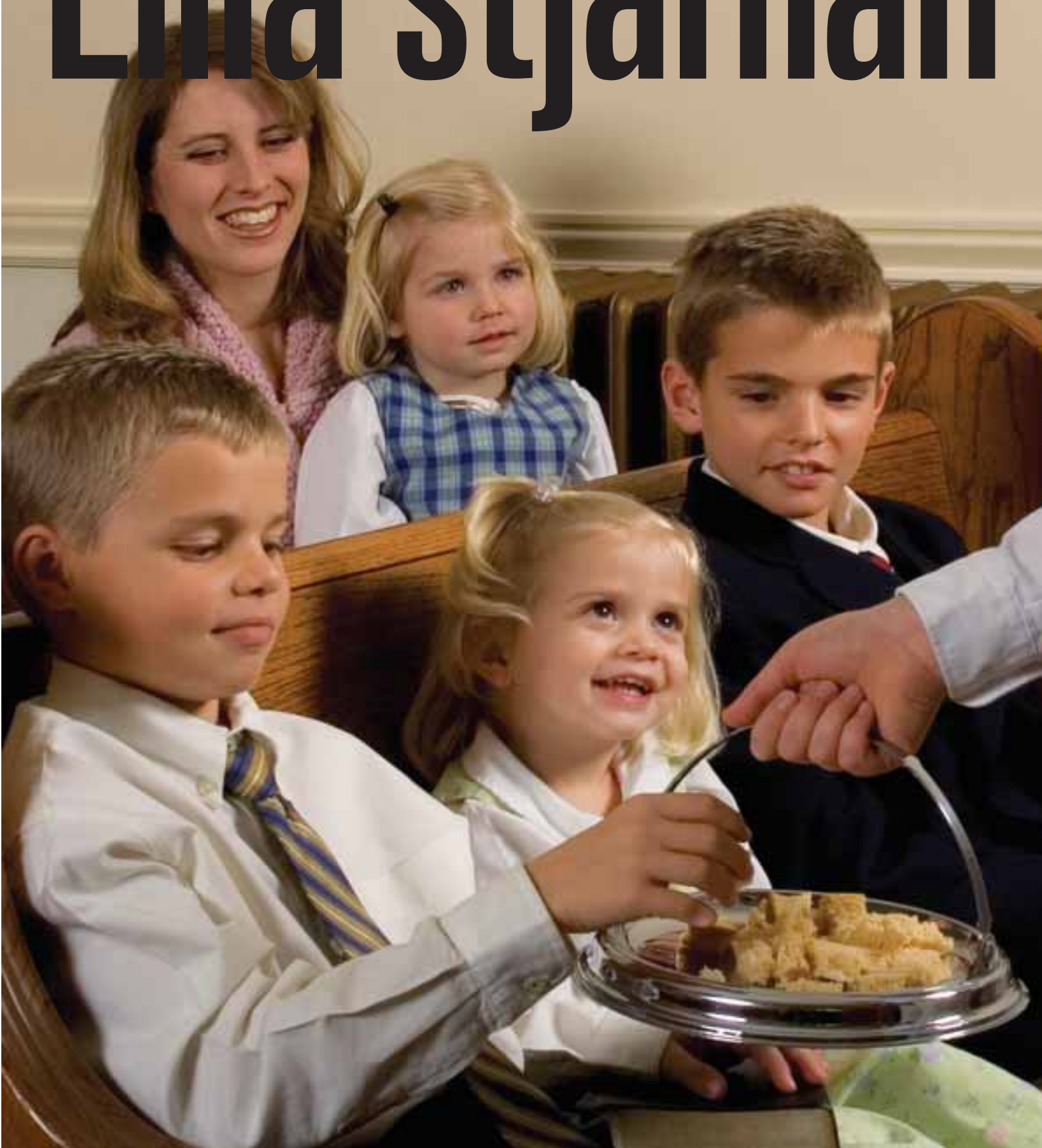
VI EFTERLYSER ARTIKLAR

Vi efterlyser artiklar, upplevelser, förslag och berättelser om framgångar som rör matförråd. Hur har du tillämpat rådet att ha ett årsförråd av mat? Hur har ditt liv välsignats för att du följt detta råd? Skicka berättelserna till Food Storage, *Liabona*, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; eller skicka e-post till **cur-liahona-imag@ldschurch.org**. Ta med fullständigt namn, hemadress och församling och stav (eller gren och distrikt). Vi vill ha berättelserna senast den 15 september 2005.

FOTO DIGITAL STOCK OCH PHOTODISC

Lilla stjärnan

Uppe på ett berg

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

**President Hinckley
lär oss att vi kan
vara ett exempel
för världen om vi
efterlever kyrkans
normer.**

Jag ska alltid minnas det jag upplevde under ett öppet hus i samband med invigningen av templet i Washington DC. Under en del av veckan stod jag tillsammans med andra i ingången till templet som värd för speciella gäster. Dessa innefattade USA:s presidents hustru, domare i högsta domstolen, senatorer och kongressmän, ambassadörer från olika nationer, präster, skol- och företagschefer.

Nästan utan undantag visade de som kom uppskattning och respekt. Många blev djupt rörda. När hustrun till Förenta staternas president lämnade templet sade hon: "Detta är verkligen en stor upplevelse för mig ... Det är en inspiration för alla."

En dag när jag kom åkande på en väg i Washington DC tittade jag på de glimmande spirorna vid Herrens hus som sträckte sig mot himlen från en kulle i skogen. Jag kom att tänka på några ord i skrifterna, ord som Herren sade då han stod på berget och undervisade människorna. Han sade:

"Inte kan en stad döljas, som ligger på ett berg.

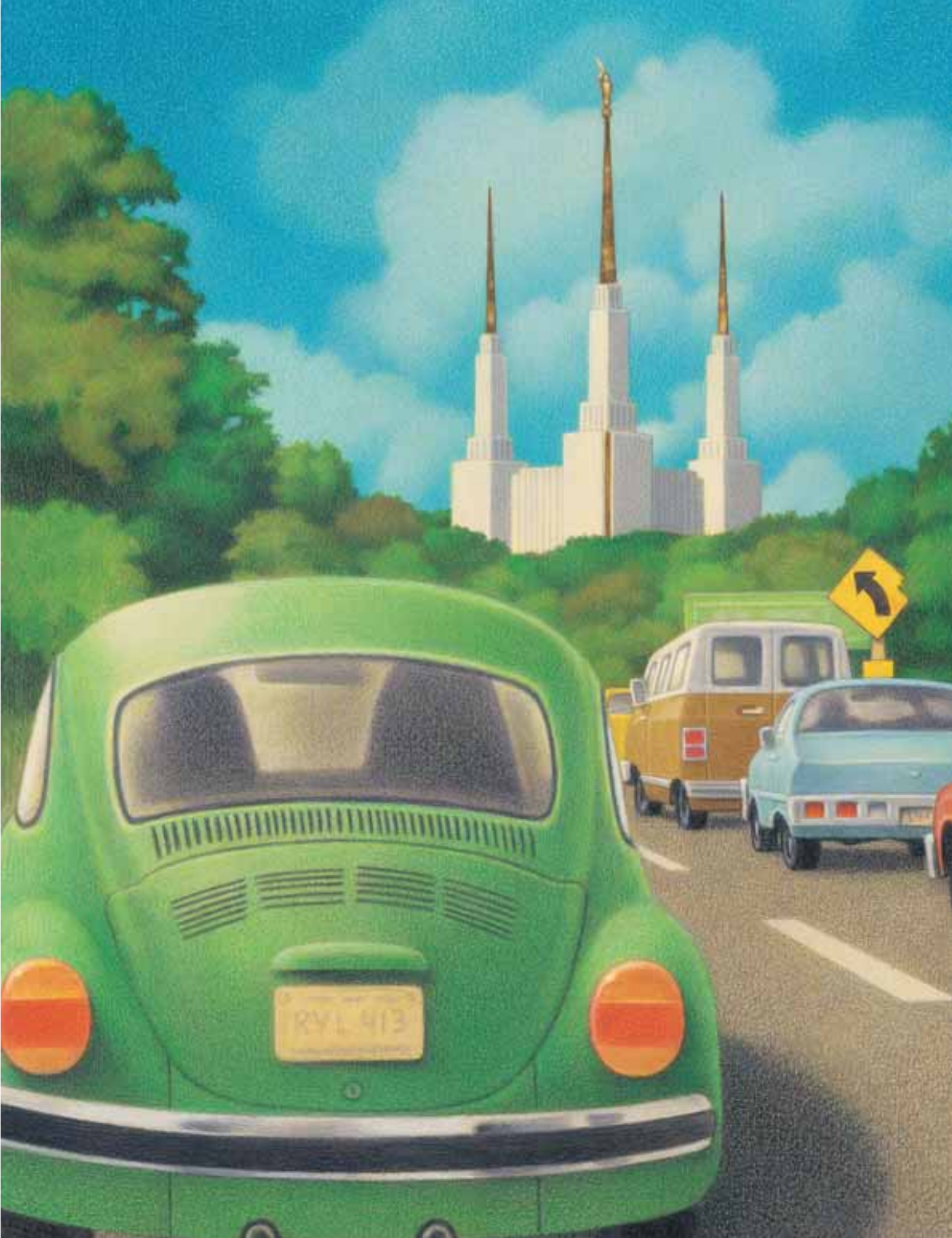
Inte heller tänder man ett ljus och sätter det under skäppan, utan man sätter det på ljushållaren, så att det lyser för alla i huset.

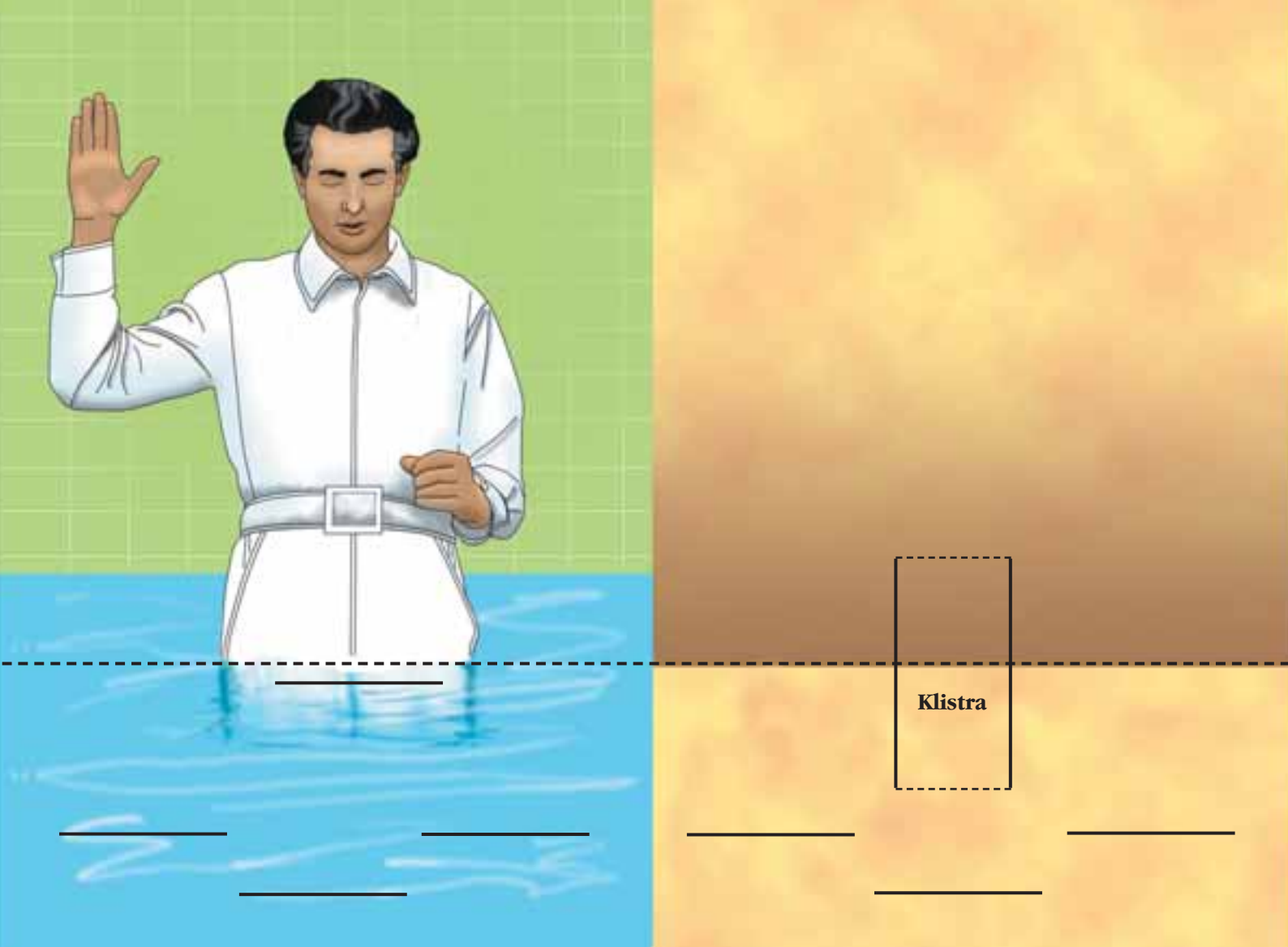
Låt på samma sätt *ert* ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen." (Matt 5:14–16; kursivering tillagd)

Hela detta folk har blivit som en stad på ett berg som inte kan döljas. Världen förväntar sig något bättre av oss. Det är inte alltid lätt att leva i världen och inte vara en del av den. Vi har ett ansvar att inta vår plats i världen. Vi kan vara älskvärda. Vi kan vara oförargliga. Vi kan undvika all anda eller attityd av självrättfärdighet. Men vi kan hålla fast vid våra normer.

När vi efterlever de normer som kyrkan undervisar om kommer många i världen att respektera oss och få styrka att följa det som också de vet är rätt. ●

Från "En stad på ett berg", Nordstjärnan, nov 1990, s 2–8.

2 Nephi 9:23

Matteus 3:16–17

Mosiah 18:8–10

Matteus 26:26–28

3 Nephi 18:5–11

L&F 20:72–79

Observera: Om du inte vill klippa bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras, kalkeras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på världskartan.

Illustration

JAG KAN OMVÄNDA MIG OCH DÖPAS

“Han befaller alla människor att omvända sig och bliva döpta i hans namn, med fullkomlig tro på Israels Helige, annars kunna de ej bliva frälsta i Guds rike.” (2 Nephi 9:23)

MARGARET LIFFERTH

Har du varit så lycklig någon gång att du klappade händerna av glädje? I Mormons bok kan vi läsa om människor som gjorde just det!

Eftersom kung Noah och hans präster inte höll buden sände Herren Abinadi för att uppmäna dem att omvända sig. Abinadi undervisade dem också om Jesus Kristus. Kung Noah lät döda Abinadi. Men Alma, en av kung Noahs präster, trodde på allt som Abinadi hade sagt.

Alma ”omvände sig från sina synder och missgärningar och gick omkring i hemlighet ibland människorna och förkunnade Abinadis ord”. (Mosiah 18:1) Alma visste att detta skulle göra kung Noah arg, så Almas folk höll sig gömda.

Alma lärde folket att de kunde döpas, och att om de höll buden så skulle Gud låta dem ta del av hans ande. ”När nu folkmängden hade hört dessa ord, klappade de händer av glädje.” (Mosiah 18:11)

Dopet är det första förbundet vi ingår. Vi förnyar vårt förbund varje vecka när vi tar sakramentet. Om vi håller vårt dopförbund lovar Herren oss att vi ska få evigt liv. (Se Mosiah 18:9.)

Mitt dopförbund: Ett diorama

1. Ta bort sidan LS4 från tidningen och klistra fast den på tjockt papper. Klipp ut den stora rektangeln.
2. Vik rektangeln längs de streckade linjerna och klipp skåror i de nio heldragna linjerna.
3. Klipp ut figurerna. Sätt i dopfigurens flik i skåran på dopbilden. (Se illustrationen.)

4. Klistra fast baksidan av sakramentfigurerna vid fliken som viks ut från sakramentebilden. (Se illustration.)

5. Klipp ut rutorna med skriftställehänvisningar och läs dem. Sätt i flikarna i de skåror som är kvar.

Förslag till samlingsstunden

1. *Hjälp barnen att lära sig L&F 58:42 utantill. Återge sedan omvändelsens steg som finns i Primär 3, lektion 10: (1) ångra sig, (2) be om förlåtelse, (3) rätta till det man gjort fel, (4) inte göra om det som var fel. Rita en stor cirkel och dela upp den i fyra delar. Skriv ner en princip i varje del. Lägg cirkeln på golvet. Förbered studiefall med situationer där man behöver omvända sig. Till exempel: ”Du ser en ny flicka, men du ber henne inte vara med dig.” Be ett barn att kasta en liten sak på en av de fyra delarna, läsa upp studiefallet och säga vad han eller hon skulle göra i det steget av omvändelse. Fortsätt leken med andra barn. Läs 3 Nephi 9:22. Vittna om vilken roll Frälsarens försoning har när det gäller omvändelse.*

2. *Tala om Kristi dop (se Matt 3:13–17) och att vi ska följa hans exempel. (Se 2 Nephi 31:4–13.) Förklara följande: (1) Du måste vara minst åtta år. Sjung en sång eller psalm om dopet. (2) Biskopen eller grenspresidenten har en intervju med dig. Be en medlem av biskopsrådet eller grenspresidentskapet att komma och berätta om intervjun. (3) Du har på dig vita kläder. Visa några dopkläder om möjligt. (4) Dopet måste utföras av en värdig präst eller bärare av melkisedekska prästadömet. Se aktiviteten för nummer 5. (5) Du döps genom nedsänkning och kommer att tackas helt med vatten. Be en präst eller återvänd missionär komma och förklara hur ett dop utförs. (6) Du konfirmeras som medlem av kyrkan. Be några barn berätta om när de döptes och konfirmerades. (En del konfirmeras omedelbart efter dopet. Andra konfirmeras under sakramentsmötet.) (7) Du får ta emot den Helige Andens gåva. Sedan kan du få syndernas förlåtelse. Sjung en sång eller en psalm om den Helige Anden. ●*

FRÅN PRESIDENT DAVID O MCKAYS LIV

Stå emot en översittare

Som pojke var David O McKay en av de yngsta spelarna i sitt baseboll-lag. De spelade mot sina rivaler på en helgdag — amerikanska självständighetsdagen — så läktaren var packad med folk.

Är du okej?

Det är ingen fara med honom, men du måste ta hans plats som slagman.

Under spelets gång skadades en av Davids lagkamrater.

ANDRA
MISSEN!

David var ivrig och nervös. Det stod oavgjort. När det var hans tur att slå hurrade publiken. Men David fick snart två missar. Efter ännu en miss skulle han få lämna planen.

Kastaren sprang fram mot David och tog upp ett slagträ.

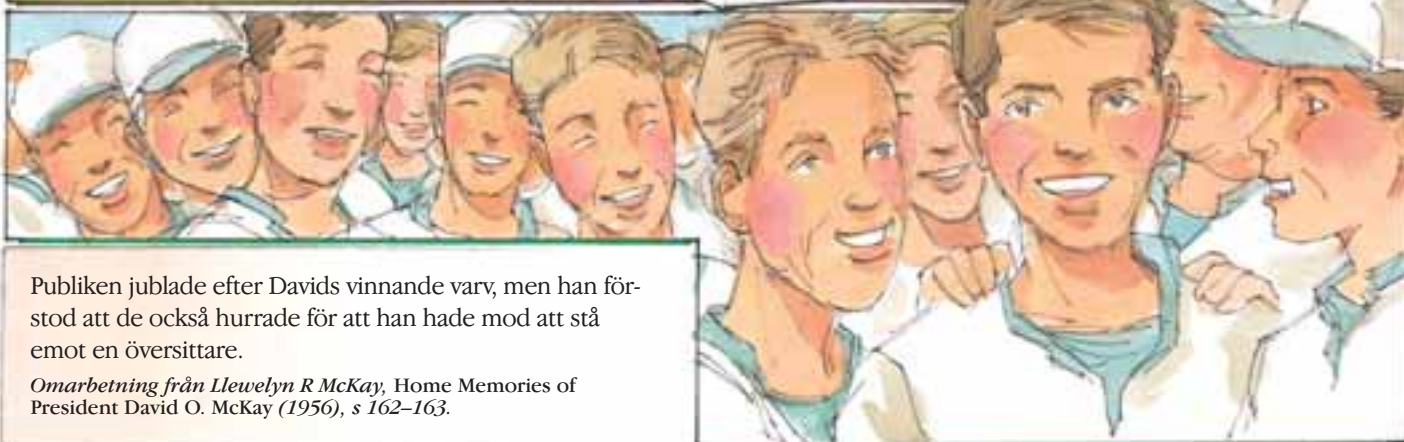
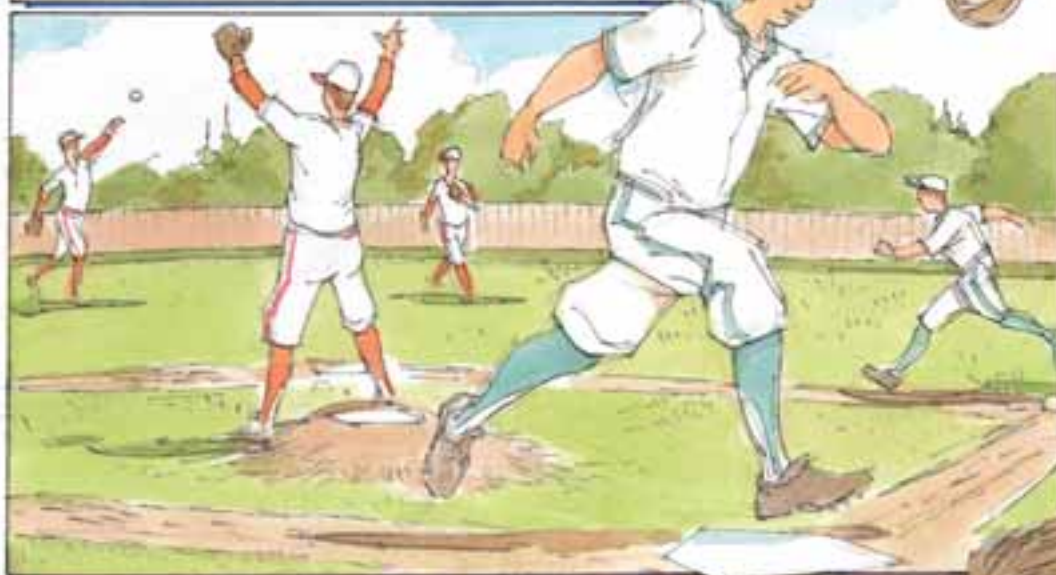
Det var tredje missen.
Ge dig iväg, grabben, annars
kommer jag att göra dig illa!

Det blev knäpptyst. David behöll sitt lugn.

Domaren ropade bara upp
två missar. Gå tillbaka till din plats
och försök slå ut mig. Du har en
chans till!

Kastaren såg beslutsamheten i Davids ansikte och gick tillbaka till sin plats. Davids slagträ smällde emot bollen och han sprang till andra basen. Nästa boll tog David till hemplattan. Det var matchens avgörande varv.

Publiken jublade efter Davids vinnande varv, men han förstod att de också hurrade för att han hade mod att stå emot en översittare.

Omarbetning från Llewelyn R McKay, Home Memories of President David O. McKay (1956), s 162–163.

Besvarade böner

"Rådför dig med Herren i allt vad du gör; så skall han leda dig till det som är gott." (Alma 37:37)

Från en intervju med äldste **Gerald N. Lund** i de sjuttios kvorum, som nu verkar i presidentskapet för området Europa Väst. Av **Melvin Leavitt**, kyrkans tidningar.

Varje fastesöndag har jag och min hustru en familjekväll med alla barnbarn som kan komma. En kväll berättade jag om en gång då jag tappade något som liten pojke. Det var en liten sak, men den var viktig för mig. Jag letade och sökte men kunde inte hitta den. Till slut tänkte jag: "Jag kan ju fråga min himmelske Fader." Jag knäböjde och bad, och när jag öppnade ögonen fanns saken där precis framför mig.

Vi har alla också upplevt situationer som inte slutade på samma sätt, men under familjekvällen frågade jag mina barnbarn:

"Har någon av er haft en liknande upplevelse?" Alla räckte upp handen.

En peng eller en leksak kanske inte verkar så viktig i ett evigt perspektiv. Men det är mycket viktigt att du lär dig att din himmelske Fader är där och att han hör och besvarar böner. Han vill att vi ska lära oss medan vi är små att han väntar på att vi ska be till honom. Han vill att vi ska veta att han är villig att ingripa i vårt liv för att välsigna oss, skydda oss och bevara oss.

När vi blir äldre kanske vi måste be längre och ivrigare innan vi får ett svar, men

vi kommer att få ett. Under hela min tid som ung man planerade jag att gå ut som missionär, ända tills det var dags. Jag gick ut mycket med en ung kvinna, jag hade fått ett utmärkt jobb och tjänade bra och jag hade precis köpt en bil. Plötsligt lät det inte lika lockande att åka iväg på två år. Jag bestämde mig för att stanna hemma och vara stavsmisionär i stället. Jag trodde att min pappa skulle bli arg, men han sade bara: "Ja, det är ditt val. Men det är ett ganska stort beslut. Skulle du vara villig att åka iväg själv någonstans i två dagar och fasta och be om det här? Om du gör det och fortfarande känner likadant så ska jag inte säga ett ord om det mer."

Jag gick genast med på det eftersom jag var säker på att mitt beslut skulle accepteras av Herren. Jag tog med mig mina skrifter upp i bergen en lördag och fastade och bad och läste. Jag kom hem och sade till min pappa: "Mina känslor har inte ändrats."

Han log och sade: "Du lovade mig två dagar."

Veckan därpå jobbade jag på lördagen, så jag gav mig upp i en dalgång på söndagsmorgonen och studerade och bad ännu en gång. Jag stannade kvar tills det var dags för sakramentsmötet som hölls på eftermiddagen. Jag kände fortfarande samma sak när det gällde missionen och jag ville skynda mig ner och berätta det för min pappa. Men när jag backade bilen fastnade jag i en snödriva. När jag väl hade lyckats backa ut bilen och kört hem hade mina föräldrar åkt iväg, så jag hämtade min flickvän och så åkte vi iväg för att gå på sakramentsmötet.

Under mötet tog jag förstrött upp psalmboken. Den slogs upp vid psalmen "Kanhända ej uppå stormigt hav". (Se *Psalmer*, nr 178.) En del av mig sade: "Läs den intel!" Men jag läste alla tre verserna, bland annat orden "jag går vart du kallar mig, Herre kär". I det ögonblicket förändrades både mitt hjärta och sinne. När jag hade läst färdigt slog jag ihop boken och tittade upp. Tårar strömmade nerför min flickvans ansikte. Hon sade: "Du kommer att åka, eller hur?" Jag sade: "Ja, det kommer jag att göra."

Jag kan inte föreställa mig hur mitt liv skulle ha blivit

Till vänster: Med sin hustru och familj, sommaren 2000.

Ovan: Beslutar sig för att gå ut som missionär. Till höger: Med sina föräldrar då han fick sin magisterexamen från Brigham Young-universitetet.

om jag hade stannat hemma. Min mission ledde mig till stor glädje och bönen ledde mig till min mission. Denna erfarenhet lärde mig hur viktigt det är att gå till Herren med mina beslut.

En viktig del av ett vittnesbörd är att veta att Gud är vår himmelske Fader och att han känner oss och älskar oss och besvarar våra böner. Först nu börjar jag förstå hur mycket han älskar oss och hur väl han känner oss. Han vet vad som finns i våra hjärtan. Han känner till vår ensamhet. Han vet vad vi är rädda för. Men han tvingar sig inte på oss eftersom han respekterar vår handlingsfrihet. Vi måste komma till honom. När vi gör det bekräftar vår himmelske Fader att han existerar. Vilken tröst det är att veta att universums Skapare finns där och besvarar ett barns bön. ●

*"Porten genom vilken I skolen inträda är ... omvändelse och dop."
(2 Nephi 31:17)*

JANE MCBRIDE CHOATE

Baserad på en upplevelse som en familj i författarens församling hade

Logan hade fyllt åtta år förra veckan. I dag var det en speciell dag — han skulle döpas. Han och hans pappa tog på sig vita kläder och satte sig nära dopbassängen.

Logans svåger Ryan hade blivit ombedd att hålla ett tal på dopmötet. Efter inledningspsalmen och bönen läste Ryan den fjärde trosartikeln: "Vi tror att evangeliets första grundsatser och förordningar är: (1) Tro på Herren Jesus Kristus,

(2) omvändelse, (3) nedsänkingsdop till syndernas förlåtelse, (4) handpåläggning för den Helige Andens gåva."

Sedan lade Ryan ett blått pappersark på golvet på ena sidan av rummet och ett vitt pappersark på andra sidan. "Logan, kom och ställ dig på den här blå fyrkanten", sade han. "Kan du ta dig från den blå fyrkanten till den vita utan att gå på mattan?"

Logan tittade bort på andra sidan rummet och skakade på huvudet. "Det är för långt."

Ryan nickade. "Det är för långt att ta sig dit själv. Och tror du att du kan återvända till vår himmelske Fader utan hjälp?"

Logans dop

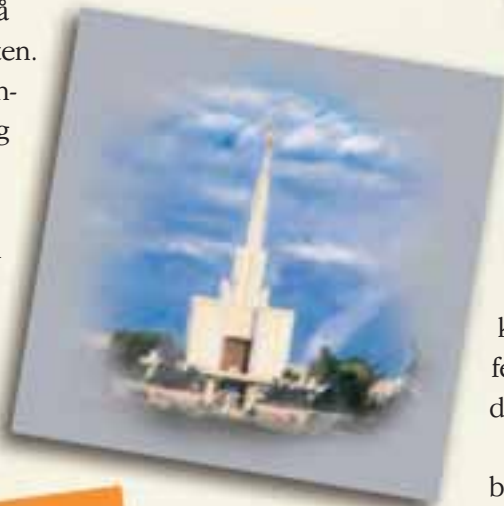
Logan skakade på huvudet igen.

Ryan lade sex andra pappersark med olika färger på golvet. "Vår himmelske Fader har gett oss några steg som leder oss tillbaka till honom. Vet du vilka de är?"

Logan tänkte på trosartikeln som Ryan just hade läst. "Det första är tro." Ryan nickade och Logan ställde sig på den röda fyrkanten. "Och det andra är omvändelse." Logan ställde sig på den gula fyrkanten.

Ryan pekade på den gröna fyrkanten. "Den här representerar ett av de steg som du tar i dag."

Logan log och ställde sig på den gröna fyrkanten.

prästadörets och templets förrättningar. "Vad tror du att den sista fyrkanten står för?"

Logan kunde inte komma ihåg några fler steg. Sedan kom han på det — det var den enkla sanning som profeterna och skrifterna undervisar om. "Att vara rättfärdig", sade han.

"Exakt", sade Ryan. "När vi har ingått alla dessa förbund måste vi fortsätta att vara trofasta."

Logan satte sig ner och Ryan avslutade sitt tal. Sedan gick Logan och hans pappa ner i dopbassängen. Med prästadörets myndighet döpte pappan honom. När de hade bytt om till torra kläder konfirmerades Logan som medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

"Dopet", sade han. Han var mycket närmare den vita fyrkanten nu, men det fanns fortfarande tre fyrkanter kvar före den vita.

"Den orange fyrkanten representerar den Helige Andens gåva", sade

Ryan, "ett annat steg du ska ta i dag".

Logan ställde sig på den orange fyrkanten.

"Vad tror du att de två sista fyrkanterna representerar?" frågade Ryan.

Logan tänkte en stund. Den fjärde trosartikeln innehöll bara evangeliets fyra första principer. Han hade lärt sig i Primär att dopet var det första av många förbund som han skulle ingå. "Står den grå fyrkanten för templet?" frågade han.

"Rätt!" sade Ryan med ett leende. "Efter dopet och konfirmationen förbereder du dig för att ta emot

"Dopförordningen och erhållandet av den Helige Andens gåva tar oss ut ur världen och in i Guds rike."

Äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kворum, "Dopförbundet: Att vara i riket och tillhöra riket", Liahona, jan 2001, s 6.

"Kom ihåg den ande som du känner just nu", sade Ryan efteråt när han kramade om Logan. "Försök att ha den med dig hela ditt liv."

Logan visste att han aldrig skulle glömma den här speciella dagen — en dag då han hade tagit två viktiga steg mot sitt himmelska hem. ●

Jane McBride Cboate är medlem i Big Thompsons församling, Lovelands stav, Colorado.

FÖRSÖKER
LIKNA JESUS

Den andra milen

BARBARA HOPF

"Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus." (Joh 8:12)

Mina tre barn och jag var på väg hem efter att ha handlat när vi gick förbi mannen med tidningarna första gången. Jag lät Emmily, 2 år, ge honom lite pengar för att köpa en tidning. Lisa, 6 år, frågade: "Vad gör den där mannen? Varför säljer han tidningar på gatan i stället för i affären?"

Jag förklarade att han sålde en särskild tidning och att de som säljer den tidningen inte har så mycket pengar.

De har ofta inget hem och ingen familj som kan hjälpa dem.

Men de kan tjäna lite pengar genom att sälja tidningar, och vi kan hjälpa dem genom att köpa en.

Många veckor senare
— en regnig dag — var

vi på väg till barnens gymnastiklektion. Vi behövde stanna till vid affären så vi gick inte raka spåret dit. När vi hade handlat undrade jag högt vilket väg vi skulle ta till lektionen. Vi kunde gå en kortare väg på en sidogata eller en längre som skulle ta oss förbi hörnet med gatu-försäljaren. Jag tittade på Lisa och väntade på att hon skulle välja.

"Vi tar den långa vägen, mamma, och köper en tidning", sade hon. "Det skulle Jesus ha gjort." Vi gick den andra milen den där regniga dagen och köpte en av många fler tidningar. ●

Barbara Hopf är medlem i Staden, Hamburgs stav i Tyskland.

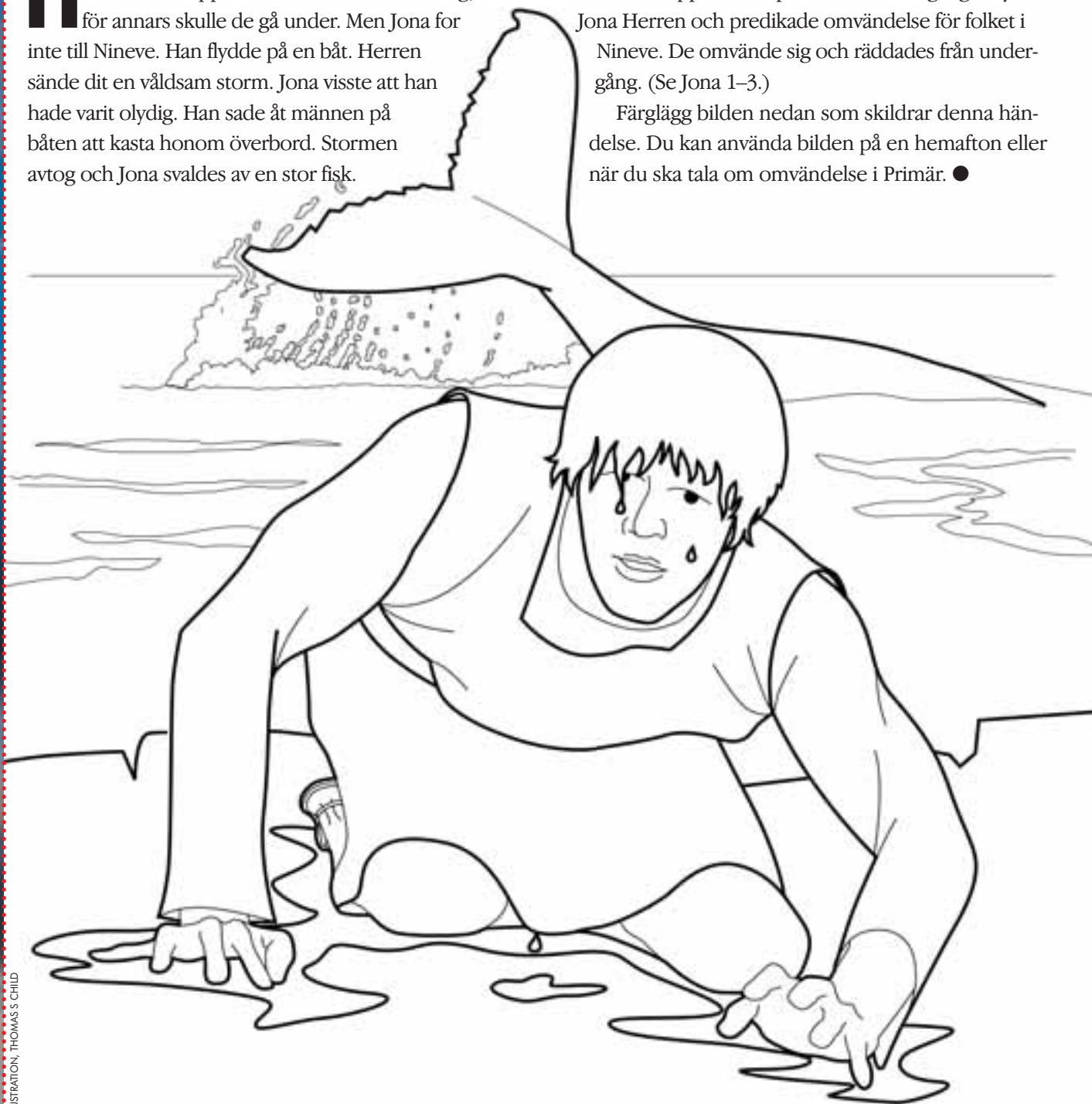

Jona omvänder sig

Herren befälde profeten Jona att bege sig till staden Nineve och uppmana folket att omvända sig, för annars skulle de gå under. Men Jona for inte till Nineve. Han flydde på en båt. Herren sände dit en våldsamt storm. Jona visste att han hade varit olydig. Han sade åt männen på båten att kasta honom överbord. Stormen avtog och Jona svaldes av en stor fisk.

Jona bad till Herren och omvände sig. Efter tre dagar kastade fisken upp honom på land. Den här gången lydde Jona Herren och predikade omvändelse för folket i Nineve. De omvände sig och räddades från undergång. (Se Jona 1–3.)

Färglägg bilden nedan som skildrar denna händelse. Du kan använda bilden på en hemafton eller när du ska tala om omvändelse i Primär. ●

"Se, vi har lämnat allt och följt dig." (Matt 19:27)

Skepparens son

LISA FERNELIUS

Baserad på upplevelser i författarens morfars liv.

Feike hoppade från kanalkanten till däckets på båten som hans familj bodde på. Hans träskor klapprade ljudligt när han sprang mot den vita hytten längst bak på båten.

"Det är i dag det ska hända", tänkte den 12-årige pojken entusiastiskt. "I dag ska pappa ge missionärerna sitt svar."

Missionärerna hade börjat predika i Nederländerna några år tidigare, på 1860-talet. Feike hade sett dem och tagit hem dem i hopp om att de skulle lära honom engelska. Men han insåg snart att äldsterna hade bättre saker att undervisa honom och hans familj om.

Vid dörren till den lilla hytten tog Feike av sig träskorna och vände dem upp och ner så att de inte skulle ta in vatten. Hans klassrum i skolan var större än den lilla hytten som var hans hem, men Feike älskade det lilla köket med sin vedeldade ugn. Hans föräldrar och yngre syskon sov på sängar som kunde fällas upp bakom skåpdörrar längst bak i köket. Feike, som var äldst, sov i förrådsutrymmet längst fram på båten.

Han smög in i vardagsrummet och satte sig tyst ner. Det var äldste Swensen som talade och han repeterade noga de lärdomar som han och äldste Lofgren hade undervisat om under så många vinterkvällar i just det här rummet. Feike hade värmts av Anden varje gång och ville döpas omedelbart. Han trodde att hans mamma också ville det för hon talade ofta om att komma till

templet. Men pappa ville inte bestämma sig för något om han inte visste att han kunde göra det, så han ville inte döpas förrän han var säker på att han kunde hålla sina doplöften. Det var i dag som pappa skulle berätta om sitt beslut för missionärerna. Feike hade bett så uppriktigt i flera veckor att han var säker på att hans pappa skulle säga ja.

"Broder Wolthius", sade äldste Lofgren till pappa, "jag känner att du vet att evangeliet är sant".

Pappa tittade ner i golvet och nickade.

"Är du villig att döpas?" frågade äldste Lofgren. "Kan du göra de nödvändiga uppoffringarna?"

Det var tyst i rummet. Inte ens Feikes småsyskon rörde sig. Alla stirrade på pappa. Sakta lyfte han upp sitt väderbitna ansikte.

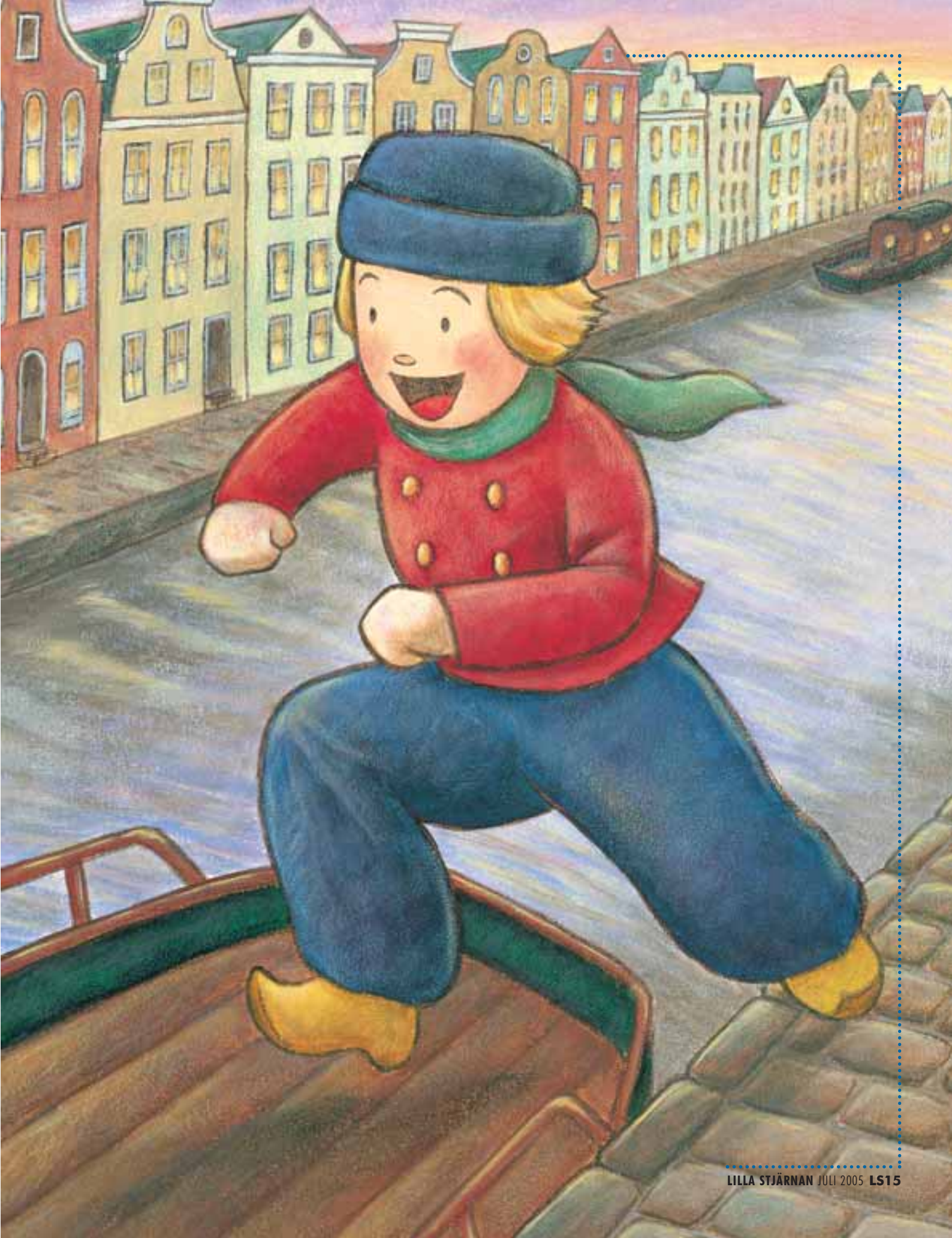
"Ja, jag vet att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är sann. Jag ska döpas."

Feike sken som en sol. Vår himmelske Fader hade hört hans böner. Mamma log genom tårarna som strömmade nerför kinderna.

"Vi kommer att vara redo att segla till Amerika inom en månad", lovade pappa.

"Segla till Amerika?" utropade Feike.

"Ja, Feike", sade pappa. "Kyrkans ledare har bett alla heliga att komma till Salt Lake City." Han tystnade ett ögonblick. "Farbror Geert har gått med på att köpa vår båt."

"Vårt engagemang i riket borde vara lika stort som våra förfäders var, även om våra offer är annorlunda."

Äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kvorum, "Offerlagen", Liahona, mar 2002, s 18.

"Men den båten skulle ju bli min en dag! Jag skulle bli skeppare!" sade Feike desperat till sin pappa.

"Jag vet. Jag har inte glömt mitt löfte", sade pappa. "Farbror Geert har gått med på att anställa dig om du väljer att inte åka till Amerika. Och sedan när du är tillräckligt gammal så säljer han båten till dig."

Feike kände hur ilskan svepte över hela hans kropp och tog bort all den glädje han hade känt inför sin pappas dop.

"Jag trodde att den här kyrkan var sann", utropade Feike ursinnigt, "men att behöva välja mellan kyrkan och sitt land, sina släktingar och sin båt — det är för mycket begärt!"

Feike stormade iväg till sitt lilla rum i bogen på båten. Av gammal vana bankade han på sidan av båten med en liten hammare för att signalera att han hade kommit dit utan att ramla överbord. Den här kvällen bankade han om och om igen.

Feike låg på sin madrass en lång stund och tänkte. Han tänkte på mulåsnorna som drog båtarna genom kanalerna i de holländska provinserna. Han tänkte på de små speceribåtarna som stannade till vid deras båt så att mamma kunde handla mat. Men mest tänkte Feike på vinden som fyllde seglen på deras båt när de seglade över det öppna havet. En dag skulle han segla på öppna havet som skeppare ... om han tog farväl av sin familj när de åkte till Amerika.

Just då hörde han en knackning på dörren.

"Kom in", mumlade Feike.

Hans pappa satte sig på sängkanten. "Förlåt, Feike. Jag trodde du förstod att om vi döpte oss, att vi då skulle åka till Amerika."

"Jag visste att det fanns andra som skulle åka, men jag trodde aldrig att du skulle lämna båten. Jag trodde du älskade att vara skeppare."

Pappas ögon fylldes med tårar. "Det gör jag — mer än du någonsin kan ana."

"Vad ska du göra i Amerika?"

"Jag vet inte. Segling har varit mitt liv. Men Herren har kallat sitt folk till Salt Lake City, och din mamma och jag har beslutat oss för att åka."

"Men att ge upp min dröm om att bli skeppare — att lämna båten?"

"Det är ett svårt beslut som bara du kan fatta", sade hans pappa. "För några nätter sedan när jag kämpade med samma fråga, hittade jag ett skriftställe som hjälpte mig. När Jesus kallade Jakob och Johannes så var de fiskare. Men i Bibeln står det att '[de] genast lämnade ... båten och ... följde honom'." (Matt 4:22)

Skepparen och hans son satt tysta en lång stund. Feike såg upp i sin pappas klarblå ögon. Han kände vilken tro och vilket mod hans pappa hade och visste vad han behövde göra. Till slut sade han:

"Kan vi åka ut med båten en gång till innan vi seglar till Amerika tillsammans?"

Skepparen kramade om sin son.

"Ja, det skulle jag tycka jättemycket om." ●

Lisa Fernelius är medlem i Chambersburgs första församling, Yorks stav, Pennsylvania.

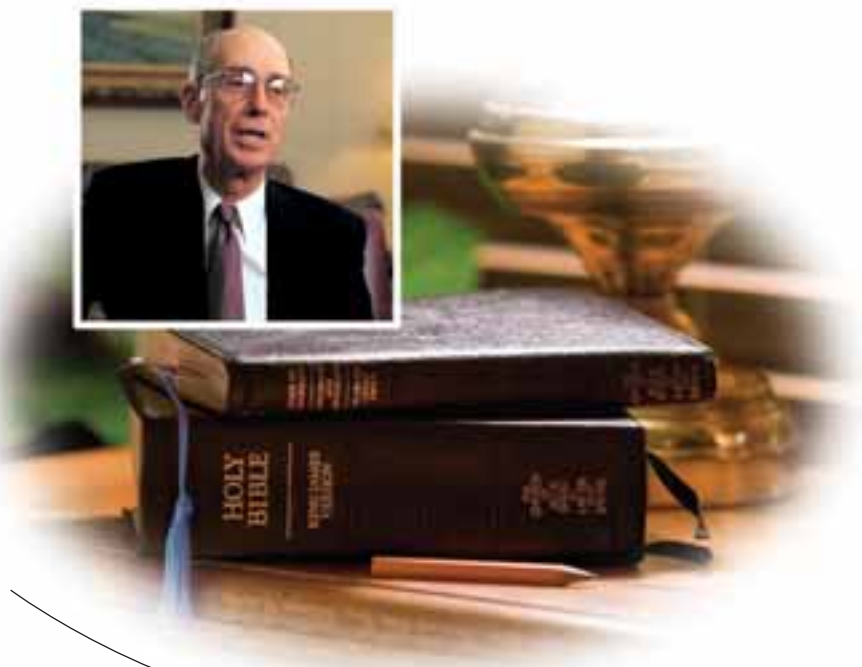

KOPIERING FÖRBUDEN

Familjen McKays hus i Huntsville i Utah, av Cynthia M McKay

David O McKay (1873–1970), kyrkans nionde president, föddes och växte upp i detta hus i Huntsville i en pittoresk dal bland bergen i närheten av Ogden i Utah. Den unge David fick lära sig att arbeta hårt på gården och hjälpa till med skörden och djuren. Artisten, som är hustru till David O McKays barnbarn Robert, målade president McKays stora häst Sonny Boy till höger.

"Ibland går jag till skrifterna för att studera en lära. Ibland går jag till skrifterna för att få vägledning ... Jag får hela tiden nya tankar som jag aldrig haft förut, och jag får inspiration och vägledning och svar på mina frågor." Se "Ett samtal om skriftstudier: En intervju med äldste Henry B Eyring", s 8.

Kyrkonytt

FOTO ADAM C OLSON

Marifer Fernández leder sången under familjens hemafton.

Hemaftonen har välsignat familjer under 90 år

Adam C Olson, kyrkans tidskrifter

För nittio år sedan tillkännagav president Joseph F Smith (1838–1918) och hans rådgivare i första presidentskapet början på hemaftonsprogrammet. Sedan dess har programmet blivit en vanlig syn i medlemmars hem runt om i världen och välsignat familjer på oräkneliga sätt.

Ett bra exempel på en hemafton

Det var måndagskväll och sjuåriga María Fernanda Fernández i Loma Nueve församling i San Miguelito stav i Panama ledde familjens hemafton. María Fernanda (hennes familj och vänner kallar henne Marifer)

hade valt ämnet bön som tema.

Marifer ledde sången och bad sin tvååriga bror Roberto att hålla inledningsbönen med mammas hjälp. Sedan berättade hon en berättelse som hennes mamma hjälpt henne lära sig utantill från *Stora hemaftonboken* och visade bilder från Evangeliet i bild. Efter det berättade hon om en personlig erfarenhet: "I början av skollåret brukade en klasskompis alltid bråka med mig. En dag gick jag till toaletten och grät efter ett slagsmål och bad till Gud att hon inte skulle bråka med mig längre."

Marifer sade att efter bönen blev allt bättre. "Vi bjöd hem henne till

mig och gav hennes mamma ett par nummer av *Liahona*. Min vän tyckte om dem så mycket att hon bad att få några till." Marifer sade att hon och hennes vän talar mycket om kyrkan.

Hon avslutade med sitt vittnesbörd: "Jag vet att Jesus Kristus lever, att Mormons bok och Bibeln är sanna och att Jesus levde och dog för oss."

Hennes mamma Marisol och pappa Luis, som är biskop för Loma Nueve församling, bar också sitt vittnesbörd om bön. Sedan höll biskop Fernández avslutningsbön och så var det dags för förfriskningar.

Välsignelser vi får tack vare hemaftnarna

President Gordon B Hinckley var en liten pojke när familjens hemafton instiftades och har sagt att även om det var svårt ibland så höll hans föräldrar alltid hemafton och att han och många andra välsignades genom deras hängivenhet.

"Jag ser frukterna av det i min egen familj och i mina barnbarns familjer och i mina barnbarnbarns familjer", sade han. "Principen om familjens sammanhållning för med sig en övertygelse om att den är sann." ("Den levande profetens ord", *Liabona*, apr 1999, s 18)

För att få de välsignelser som kommer av att hålla familjens hemafton, måste vi inse att välsignelserna inte endast är till för makar med barn, utan för alla medlemmar i kyrkan.

President James E Faust, andre

Familjer kan hämta värdefulla idéer för familjens hemafton på www.lds.org/hf.

Idéer på Internet för familjens hemafton

Kyrkan lade nyligen till en länk till sin webbsida för att hjälpa familjer planera mer meningsfulla hemaftnar, en länk som ger hundratals idéer för lektioner, aktiviteter, spel och samtalsämnen.

Idéerna som listas på kyrkans webbsida för hem och familj (www.lds.org/hf) är hämtade från *Stora hemaftonboken*, kyrkans tidskrifter och många andra källor. Webbsidan har varit uppe omkring två år och tillägg och förändringar görs ständigt för att ge nytt material också till dem som använder den ofta.

Profeter och apostlar har betonat vikten av familjens hemafton ända sedan den introducerades. I ett brev daterat den 11 februari 1999 påminde första presidentskapet medlemmarna om vikten av föräldrarnas och barnens ansvar i hemmet.

"Hemmet är grunden till ett rättfärdigt liv och inget annat kan ta dess plats eller fylla dess viktiga funktion i att fullgöra detta gudagivna ansvar", löd uttalandet. "Vi råder föräldrar och barn att ge högsta prioritet åt familjebön, familjens hemafton, studier av och undervisning om evangeliet samt sunda familjeaktiviteter." (Se *Liabona*, dec 1999, s 1.)

För att uppmuntra sådana aktiviteter innehåller webbsidan tips som kan hjälpa familjer med olika bakgrund att se hur de bäst kan göra hemaftnarna minnesvärda. Sidan innehåller tips om hur tonåringar kan engageras i hemaftonen, hur man får yngre barns uppmärksamhet och hur man gör egna lektioner.

Webbsidan finns för närvarande bara på engelska, men man planerar att öka antalet språk så att fler medlemmar ska kunna använda den. ■

rådgivare i första presidentskapet, sade att kärlek råder i varje hem som håller familjens hemafton, oavsett hur många personer som bor där.

"Ett av de viktigaste sätten att skapa enighet i hemmet är att regelbundet hålla familjens hemafton", sade han. "Vare sig vi är unga eller gamla, ensamstående eller gifta, har barn hemma eller om barnen är utflugna, kan familjens hemafton öka enigheten och kärleken i hemmet. Familjens hemafton är till för alla." ("Livet berikas genom familjens hemafton", *Liabona*, juni 2003, s 3)

För att hjälpa medlemmarna få mer meningsfulla hemaftnar har kyrkan tagit fram mycket material som kan hjälpa familjer få uppbyggande upplevelser. Evangeliet i bild (artikelnummer 34730 180) kan användas tillsammans med *Stora hemaftonboken* (artikelnummer 31106 180). Särskilt när det finns yngre barn hemma. Det finns också resurser på Internet med råd och tips om hur man kan göra hemaftnarna mer speciella. (Se sidospalt.)

Familjer uppmanas planera hemaftonen tillsammans. Om alla familjemedlemmar har ett ansvar för hemaftonen, så känner var och en att hon eller han bidrar till att det blir en lyckad kväll.

Samling varje måndagskväll

Det var måndag igen och familjen Vera i Gazcue församling i Santo Domingo stav i Dominikanska republiken lärde sig om vikten av att

lyssna till profeten. Åttaåriga Shantalle ledde sången. Fyraåriga Yerally hjälpte sin mamma Awilda berätta om Noa och arken. Tvååriga Aaliya satt snällt hos sin pappa Nelson medan han bar sitt vittnesbörd om president Gordon B Hinckley.

Broder Veras version av "Axlar, knä och tår" gjorde att de tre flickorna tjöt av skratt. Sedan bad de till-

sammans innan de åt förfriskningar.

Familjens hemafton förvandlar familjen Veras trånga lägenhet i centrala Santo Domingo till en fridfull tillflyktsort, fem våningar ovanför den livligt trafikerade gatan. "Jag älskar att vara med min familj", säger Shantalle om hemaftonen. ■

Chad Phares från kyrkans tidningar bidrog också till denna artikel.

Nya missionspresidenter har kallats

Över en tredjedel av kyrkans missioner runt om i världen får en ny missionspresident i år. 122 missionspresidenter börjar sitt nya uppdrag omkring den 1 juli. Idag finns det 339 missioner världen över, den senaste är Moçambiquemissionen Maputo som organiserades den 1 januari 2005.

Mission – ny president

Alaska Anchorage – Randy C Lewis

Albanien Tirana – Paul D Clayton

Argentina Buenos Aires Väst – Alfonso Ramos

Argentina Mendoza – Juan C Ávila

Argentina Resistencia – Donald V Shakespear

Argentina Rosario – Richard C Hutchison

Argentina Salta – Israel Rubalcava

Arizona Phoenix – C Scott Gill

Arizona Tucson – Douglas F Higham

Arkansas Little Rock – Gary N Batchelor

Baltikum – Russell N Watterson

Bolivia Cochabamba – Ronald E Dalene

Brasilien Brasília – Marcos A Aidukaitis

Brasilien Florianópolis – Lamonte J Damsie Jr

Brasilien Fortaleza – Victor A da Silva

Brasilien Maceió – B Bruce Muir

Brasilien Manaus – Paulo H Itinose

Brasilien Recife – Mark B Woodruff

Brasilien Ribeirão Preto – R Blair Condie

Brasilien Rio de Janeiro – Milton H Brinton

Brasilien Rio de Janeiro Nord – João L Oppe

Brasilien Salvador – Jarbas F Souza

Brasilien São Paulo Interlagos – Dale H Bradford

Brasilien São Paulo Nord – Michael J Bertasso

Brasilien São Paulo Syd – Jose A Teixeira

Canada Montreal – Alain A Petion

Canada Toronto Öst – Tad R Callister

Canada Vancouver – Anthony W Middleton Jr

Chile Osorno – Carl R Faulkner

Chile Santiago Nord – Kevin R Duncan

Colombia Cali – Horacio J Nieto

Colorado Colorado Springs – Robert S Fotheringham

Colorado Denver Nord – W Dea Montague Jr

Connecticut Hartford – Van R Johnson

Demokratiska republiken Kongo Kinshasa –

William W Maycock

Dominikanska republiken Santo Domingo Väst –

Larry K Bair

Dominikanska republiken Santo Domingo Öst –

Juan A García

Ecuador Guayaquil Nord – Randall L Ridd

Ecuador Quito – José F Lara

Elfenbenskusten Abidjan – Lindsay T Dil

El Salvador San Salvador Väst – Robert D Call

El Salvador San Salvador Öst – Ricky D Jones

England Manchester – Theodore M Jacobsen

Fiji Suva – Ian S Ardern

Filippinerna Angeles – Robert J Stringham

Filippinerna Cebu – Leonard M Anderson

Filippinerna Davao – Moises M Mabunga Jr

Filippinerna Manila – David E LeSueur

Filippinerna Olongapo – Craig A Burtenshaw

Filippinerna San Pablo – Gerald E Mortimer

Filippinerna Tacloban – Richard J Trask

Finland Helsingfors – Phillip Estes

Florida Fort Lauderdale – Noel B Reynolds

Frankrike Paris – Steven H Pond

Frankrike Toulouse – J Craig Merrell

Georgia Macon – R Brent Evanson

Guatemala Guatemala City Centrala –

Hugo E Martínez

Guatemala Guatemala City Nord –

Thomas R Coleman

Guatemala Guatemala City Syd – Ronald R Bennion

Guatemala Quetzaltenango – César A Morales

Honduras Tegucigalpa – Scott D Farrell

Italien Catania – W Bryan Colton

Japan Hiroshima – Akira Yafuso

Japan Sapporo – Yoshikazu Yokoyama

Japan Sendai – Asao Miyashita

Japan Tokyo Syd – Valten J Tucker

Kalifornien Anaheim – Randall G Harmsen

Kalifornien Arcadia – Stephen W Owen

Kalifornien Fresno – John C Beck

Kalifornien Riverside – Robert A Ewer

Kalifornien Roseville – Lee T Perry

Kalifornien Sacramento – R Randall Huff

Kalifornien San Diego – Robert N Packer

Kalifornien San Jose – Oscar W McConkie III

Kalifornien Ventura – Richard M Ellsworth

Kentucky Louisville – Dennis C Brimhall

Korea Busan — Pyung-Jong Song
 Kroatien Zagreb — Douglas L Weight
 Louisiana Baton Rouge — Douglas H Patterson
 Mexico Guadalajara — Gary L Heaton
 Mexico Mexico City Nord — Ricardo E Castillo
 Mexico Oaxaca — Jesús A Ortiz
 Mexico Puebla — J Phil Freestone
 Mexico Tijuana — Brian B Carmack
 Mexico Torreón — Richard J Hogan
 Mexico Tuxtla Gutiérrez — Clifford L Whetten
 Mexico Veracruz — Lester F Johnson
 Michigan Lansing — Dean C Edwards
 Minnesota Minneapolis — R Lloyd Smith
 Missouri Independence — James L Hacking
 Moçambique Maputo — Lynn P Wallace*
 Nevada Las Vegas — John J Wadsworth
 New Jersey Morristown — Stephen K Parkinson
 Nigeria Port Harcourt — Edgar L Stone
 Nya Zeeland Auckland — Carl B Cook
 Nya Zeeland Wellington — G Michael Finnigan
 Ohio Columbus — Russell S Gilliland
 Oregon Eugene — Daniel B Fugal
 Oregon Portland — Van C Gessel
 Pennsylvania Harrisburg — Jerrald M Jensen
 Pennsylvania Pittsburgh — Jay K Francis
 Peru Lima Öst — Michael R Lindstrom
 Rumänien Bukarest — John H Ashby
 Ryssland Jekaterinburg — Gregory A Schwitzer
 Samoa Apia — Paul B Price
 South Carolina Columbia — Kenneth E Brailsford
 Sverige Stockholm — Jan Åke Karlsson
 Sydafrika Johannesburg — James A Bowden
 Sydafrika Kapstaden — John C Nelson
 Tahiti Papeete — T Marama Tarati
 Tennessee Knoxville — Ronald S Godfrey
 Tennessee Nashville — Mark O Lords
 Texas Dallas — Bart C Warner
 Texas Houston — Travis L Steward
 Texas Houston Öst — Michael S Lake

Texas Lubbock — D Brent Rose
 Tyskland Frankfurt — K Eugene Webb
 Tyskland München/Österrike — Holger D Rakow
 Ukraina Donetsk — Dale E Andersen
 Ukraina Kiev — R Kim Davis

Venezuela Caracas — Danilo A Paredes
 Washington Tacoma — Kevin W Pearson
 West Virginia Charleston — Joseph F Cowley Jr

* Började verka 1 januari 2005 när missionen organiserades.

Behovet av missionärspär fortsätter att öka

Tiotusentals unga män och kvinnor verkar i dag som heltidsmissionärer i kyrkan, men kyrkan har ett växande behov av en lite äldre grupp människor.

Det finns över 2 100 äldre missionärspär som verkar runt om i världen, men det finns behov av fler par och det finns rikligt med tillfällen att tjäna.

”Tillsammans med behovet av unga äldster och systrar finns det ett växande behov av par på missionsfältet”, sade president Gordon B Hinckley. ”Äldre gifta par utgör ett underbart arbete på missionsfältet. Många fler behövs ... Antalet personer som pensionerar sig medan de fortfarande har hälsa och krafter kvar ökar, och det gör att det finns många som kan fylla ett stort behov i Herrens verk.” (”There Must Be Messengers”, *Ensign*, okt 1987, s 4.)

Äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kvorum talade om detta under generalkonferensen i april 2001 och sade att det finns fyra huvudsakliga anledningar till att par kanske väljer att inte verka som missionärer: Rädsla, oro för familjen,

ekonomin och tveksamheten om lämpligaste sättet att verka. (Se ”Missionärspär: En tid att tjäna”, *Liabona*, jul 2001, s 28–31.)

Rädslan

Många tvivlar på att de har tillräckligt med kunskap om skrifterna eller språkkunskap för att verka som missionär. De är rädda att de inte kommer att kunna utföra allt som krävs av dem.

Äldste Hales sade att oavsett om de inser det eller inte så är par redan förberedda. ”Ert liv är er förberedelse. Ni har haft värdefulla erfarenheter. Ni har uppfostrat en familj och tjänat i kyrkan. Gå bara ut och var er själva.”

Missionärspär skriftar vanligtvis inte och förväntas inte att ha samma krävande dagsschema som yngre äldster och systrar. De kanske undervisar mycket, men det kommer ofta av allmänna kontakter med andra, inte genom att de knackar dörr.

Oron för familjen

När äldre par verkar som missionärer kan de vara föredömen för sin familj även om de är långt borta.

”Vi har kommit till insikt om att inflytandet som mor- och farföräldrar har på familjen när de går ut som missionärer är värt tusen predikningar”, sade äldste Hales. ”Familjer stärks storligen när de ber för sina föräldrar och mor- och farföräldrar och läser brev från dem som innehåller deras vittnesbörd och berättar om de insatser de gör på missionsfältet.”

Herren har lovat att ta hand om missionärernas familjer. När Thomas B Marsh kallades att verka som missionär 1830 kände han sig orolig över att lämna sin familj.

I Läran och förbunden 31 sade Herren till honom: ”Jag [skall] välsigna dig och din familj, ja, dina små ... Upplyft ditt hjärta och fröjda dig ty stunden för din mission är kommen ... Därför skall din familj hava sitt uppehälle ... Lämna dem blott en kort tid och förkunna mitt ord, och jag skall bereda rum för dem.” (L&F 31:2–3, 5–6)

Ekonomi

Par som beslutar sig för att gå på mission kommer inte att skickas till en plats som kostar mer än de känner att de har råd med. Par ombeds ange hur mycket de har råd att lägga ut varje månad, och de kommer inte att behöva spendera mer än det beloppet.

En mission kan vara ett ekonomiskt offer, men äldste Hales sade att man inte på något sätt kan jämföra de välsignelser man får med de

Ett missionärspär knäböjer i bön. Mer än 2 100 äldre par verkar för närvarande runt om i världen.

ekonomiska uppoffringar man gör. ”Välsignelserna som kommer av att tjäna tillsammans med sin eviga kamrat är ovärderliga och kan endast förstås av dem som gjort det”, sade han.

Kyrkans missionärsavdelning föreslår att ett par, innan de skickar in sina missionspapper, går igenom sin ekonomi tillsammans och med familjen för att försäkra sig om att allt är i ordning.

Tveksamheten om lämpligaste sättet att verka

Det finns många sätt för par att verka. De kan verka inom Kyrkans utbildnings verksamhet, informationstjänsten, släktforskning, på missionskontor, i tempel, inom välfärdstjänsten och i många andra positioner.

”Det finns möjlighet att använda

nästan alla de färdigheter och talanger som Herren välsignat er med”, sade äldste Hales.

Medlemmarna i de tolv apostlarnas kvorum utfärdar missionskallelserna och gör allt de kan för att para ihop Herrens behov med kandidaternas talanger. Bröderna tar hänsyn till de önskningar som uttryckts, men hoppas att medlemmarna är villiga att tjäna där de behövs.

Par uppmanas att tala med sin biskop eller grenspresident om sin önskan att verka som missionärer.

För mer information om missionens varaktighet, tillfällen att verka som missionär, hur det går till att kallas som missionär, ekonomi och andra frågor, uppmanas medlemmar att gå till www.lds.org/csm och att tala med sina lokala ledare i kyrkan. ■

Minneshögtid för syster Nelson

Syster Dantzel Nelson, hustru till äldste Russell M Nelson i de tolv apostlarnas kворum, beskrevs under sin begravning den 18 februari i stavscentret för Bonneville stav i Salt Lake City av president Gordon B Hinckley som en kvinna med en "vacker karaktär".

Äldste Nelson var tillsammans med sin hustru i deras hem i Salt Lake City när hon oväntat gick bort den 12 februari, 78 år gammal.

Syster Nelson hette Dantzel White som ogift och föddes den 17 februari 1926 på familjen Whites bondgård i Perry i Utah. Hon tog examen från University of Utah med en fil kand inom utbildning. Hon var musiklärare och talpedagog vid Hawthorne

Elementary School i Salt Lake City.

Syster Nelsons kärlek till musiken hjälpte henne att träffa sin framtida man. Paret träffades när båda medverkade i musikalen *Hayfoot, Strawfoot*. Efter att ha sällskapat i tre år gifte de sig den 31 augusti 1945 i templet i Salt Lake City.

Syster Nelson födde 10 barn. De nio första var döttrar. Hon tyckte om att vara tillsammans med sina 54 barnbarn och 14 barnbarnsbarn.

Hon använde sig av sina talanger för att välsigna både sina barns och andras liv. Syster Nelson var mycket duktig på att sjunga och sjöng i Tabernakelkören i 20 år.

Syster Nelson älskade sin familj, och när familjen växte skapade hon

Syster Dantzel Nelson

Nelson News, ett nyhetsbrev som kom ut en gång i månaden med familjenyheter, för att hålla alla ajour med varandra. Hon gav ut nyhetsbrevet i över 20 år. ■

Kampanj för rent vatten välsignar människor runt om i världen

Chad Phares, kyrkans tidningar

Iett försök att bekämpa sjukdomarna, besväret och faran som över en miljard människor i världen möter som inte har tillgång till rent vatten, har kyrkan etablerat en kampanj för rent vatten som redan hjälpt människor i 31 länder runt om i världen.

Kampanjen startades 2003 och verkar för att förbättra allmänhetens hälsa genom att ge dem tillgång till

hållbara källor till rent vatten.

Kampanjen gör det möjligt för kyrkan att tillhandahålla dricksvatten och öka den allmänna hälsan på många sätt. Kyrkan tillhandahåller rent vatten genom att bland annat borra och renovera brunnar, bygga insamlingssystem för regnvatten, rena befintligt sjö- eller flodvatten och samla rent vatten från naturliga källor.

Kyrkans välfärdstjänst har också levererat cisterner med rent vatten till behövande områden. Ett projekt på Vanuatu i Stilla havet nyligen bestod av installationen av flera vattencisterner som tillsammans rymmer tiotusentals liter rent vatten.

Programmets huvudmål är att ge rent vatten till dem som behöver det, men kyrkan har också stärkt och upprättat relationer med regeringar

och befolkning i länderna där kampanjen genomförts.

När kyrkan börjar planera för rent vatten i ett område träffar kyrkan lokala ledare och invånare i området för att planera ett projekt som allmänheten kan delta i och sedan underhålla efter projektets slut.

Kyrkans välfärdsmissionärer, som verkar i områden som verkligen behöver programmet, tar ofta initiativet till projekten. Efter godkännande av områdespresidentskapet verkar kyrkans servicemissionärer som tillfälliga specialister och arbetar tillsammans med områdets välfärdsmissionärer för att se till att projektet går smidigt.

Det finns i dag sju par som verkar som tillfälliga specialister i kampanjen för rent vatten. Deras uppgif-

ter varierar från att ge instruktioner via telefon eller e-post till att resa till ett land för att starta projektet.

Förutom att kyrkan samarbetar med de lokala myndigheterna och inkluderar allmänheten i planeringen och realiserandet av projektet, hålls en ceremoni i slutet av varje projekt. Myndigheter i samhället och ledare i kyrkan brukar delta i ceremonin, under vilken lokala invånare ofta framför traditionella sånger eller danser för att fira tillfället.

Projekt har genomförts över hela världen. Många har genomförts i afrikanska länder, men länder i Asien, Europa, Stillehavsområdet och Sydamerika har också välsignats av kampanjen.

Donationer som skänkts till kyrkans välfärdstjänst har använts till kampanjen för rent vatten. ■

som vill lära sig mer om tempel eller bara titta på öppettider för templet de vill besöka.

Förutom att ge besökare möjlighet att hitta allmän information om tempel, innehåller sidan också en kortfattad bakgrund till varje tempel och foton av färdigbyggda tempel, och man kan följa byggandet av ett tempel via foton från hela byggtiden.

Webbsidans besökare kan se en kronologisk förteckning över alla färdigbyggda tempel där även invigningsdatum anges. De kan även klicka på en världskarta för att se vilka tempel som har annonserats eller byggts färdigt.

Sidan finns på engelska, spanska, tyska och portugisiska. Det finns för närvarande inga planer på att översätta den till fler språk, men det kan ändras beroende på efterfrågan.

Inga större förändringar av eller tillägg till sajten är inplanerade, men den uppdateras när ny information tillkännages eller blir tillgänglig. Det finns också en länk för kommentarer på sajten.

Sajten tillgodoser medlemmars behov, men hjälper också människor med annan tro att få svar på sina frågor om tempel. Sidan Frequently Asked Questions (återkommande frågor) svarar på frågor om tempels syfte, hur tempel ser ut inuti, skillnaden mellan tempel och möteshus och andra frågor som människor med annan tro kan tänkas ställa. ■

Kyrkan informerar om tempel på Internet

Samtidigt som byggnationen av tempel har ökat kraftigt över hela världen det senaste årtiondet har även teknologin utvecklats snabbt. Ökningen av tempel och förbättrad teknologi har tillsammans gett kyrkan tillfälle att fylla ett behov genom att lägga till en avdelning på kyrkans webbsida om tempel.

Besökare kan gå till www.lds.org/temples eller klicka på länken "Temples" på www.lds.org och få tillgång till resurser som bland annat förklarar vikten av tempel, listar öp-

pettider för varje tempel, visar var de ligger och hur man kommer dit.

Länken "Temples" lades in i början av 2002 för att bättre fylla tre behov:

För det första, för att ge kyrkans medlemmar tillgång till en officiell källa med information om tempel.

För det andra, för att betona hur viktiga templen är för både kyrkan och dess medlemmar.

För det tredje, för att uppmuntra tempeltjänst genom att ge lättillgänglig information.

Webbsidan är till hjälp för dem

Fler förslag till samlingsstunden, juli 2005

Här följer fler förslag som Primärföreningens ledare kan använda tillsammans med samlingsstunden i det här numret av Liahona. För lektionen, anvisningarna och aktiviteten som hör samman med dessa förslag, se "Jag kan omvända mig och döpas" på sidorna LS4 och LS5 i Lilla stjärnan i det här numret.

1. Fråga barnen vad det betyder att lova något. (Svar: Du gör det du säger att du ska göra.) Be dem nämna något som de har lovat att göra hemma (som att plocka upp sina leksaker, inte använda dåliga ord). Be dem ge exempel på hur man kan visa att man har lovat något (som att skaka hand på det, skriva under något). Undervisa dem om att dopet visar att vi lovar vår himmelske Fader något, eller sluter förbund med honom. När vi döps, vad lovar vi då vår himmelske Fader och vad lovar han oss? Sätt upp följande bilder från primärpaketet på tavlan: 1–11 (Pojke som döps) och 1–3 (Jesus Kristus). Använd rött och blått papper och klipp ut en ram till varje bild. Klipp sönder varje ram i sex pusselbitar. Dela in barnen i tre grupper. Ge varje grupp ett av följande skriftställen

och två pusselbitar från varje ram: Mosiah 18:8–10; Moroni 6:1–4; L&F 20:37. Be varje grupp slå upp och läsa skriftstället. Skriv ner det som skriftställena säger att vi lovar Herren på baksidan av de blå pusselbitarna. Skriv ner det som skriftställena säger att Herren lovar oss på baksidan av de röda pusselbitarna. Be barn från varje grupp komma fram och sätta ihop den blå ramen runt bilden 1–11 (Pojke som döps). Vänd på pusselbitarna en efter en och läs vad det är vi lovar Herren. Fråga barnen vad löftena betyder och hur vi kan uppfylla dem i vårt liv. Sjung en sång eller psalm om lydnad. Be sedan barnen sätta ihop den röda ramen omkring bilden på Jesus Kristus. Vänd på varje pusselbit för att se vad Herren lovar oss. Sjung en sång eller psalm om Jesus Kristus.

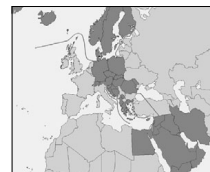
2. Mina evangelieideal (se handledningen *Tro på Gud*, omslagets baksida) hjälper oss att leva efter våra dopförbund genom att påminna oss om att hålla buden. Välj ut fem eller sex evangelieideal och skriv ner vart och ett på ett separat pappersark. Välj bilder från Evangeliet i bild eller primärpaketet som illustrerar vart och ett av de valda idealen. Lägg bilderna och bladen med evangelieidealerna på golvet med framsidan neråt, eller sätt fast dem med bilden inåt på tavlan. Låt barn komma upp ett i taget och vända på två pappersark. När ett ideal passar ihop med bilden som illustrerar det, tar du bort dem från tavlan. Personen som parat ihop

dem måste ge ett exempel på hur man kan lyda det evangelieidealet. Barnet får sedan välja ett annat barn som i sin tur får välja en sång eller psalm som ni ska sjunga och som handlar om det evangelieidealet. Upprepa tills alla idealen har parats ihop.

3. *Sång*: Lär barnen "Ibland kan jag se regnbågen". (*Barnens sångbok*, s 53) Börja med att lära dem melodin. Sjung sången för barnen. Be barnen se på hur du ritar melodilinjerna på tavlan medan du sjunger sången igen. Sångens melodi går upp och kommer sedan ner igen – precis som en regnbåge. Rita två regnbågslinjer när du sjunger första versen. Sjung sången igen och be barnen stå upp och rita regnbågar i luften medan de nynnar på versen. Be sedan barnen blunda och tänka sig hur regnet faller medan du sjunger refrängens skiftande melodi. Be dem följa med tonerna (lyfta handen högre eller lägre beroende på sångens toner) och "rita regn i luften" tillsammans med dig medan de nynnar på refrängen. Lär dem sångens budskap genom att få dem att lyssna på orden i sången och fråga dem vad sången betyder. Till exempel: "Vad gör jorden ren?" eller "Hur kan jag bli ren?" Ställ en fråga innan du sjunger. Sjung sedan, låt barnen svara och sjung sången tillsammans. Upprepa. Låt barnen stå när de sjunger alla ord som handlar om vatten eller att bli ren. Vittna om att Frälsaren och försoningen gör oss rena. ■

Lokala nyheter

Budskap från områdespresidentskapet

Ibland dem som de så högt älskade: Medlemmar och missionärer

Den store missionären Ammon visar hur missionärer och kyrkans medlemmar känner för varandra. Han sade att medlemmarna var "dem som de så högt älskade". Sedan sade han att medlemmarna "hade så högt älskat" missionärerna. Medlemmarna behandlade missionärerna "som om de vore änglar utsända av Gud". (Alma 27:4)

En ung schweizisk flicka vars familj blev medlemmar i kyrkan omkring 1860 tyckte om att missionärerna besökte deras hem. Fastän hon bara var en liten flicka kände hon att Herrens ande kom med missionärerna. En gång när en missionär lade sin hatt på hennes säng när familjen skulle ge missionärerna mat, kände hon att hela hennes hem alltid skulle vara välsignat med missionärernas andliga kraft.

Paulus, också en missionär, skrev till medlemmarna: "[Vi] uppträdde ... kärleksfullt ibland er. Som när en mor sköter om sina egna barn, ville vi i innerlig kärlek ge er inte bara Guds evangelium utan också oss själva, eftersom ni hade blivit så kära för oss." (1 Tess 2:7-8)

Jag har nyligen på nytt träffat några av de medlemmar som stödde mig som missionär i Tyskland för över fyrtio år sedan. Jag blir tårögd när jag ser dessa underbara medlem-

Äldste Bruce C Hafen

mar som fortfarande kommer ihåg de många missionärer som de älskade som sina egna barn, år efter år. Vad jag älskar dem! Jag ber så mycket om att våra missionärer och medlemmar i dag ska ge "näring och vårda" (Ef 5:29) dessa välsignade relationer.

Här följer åtta enkla saker som du kan göra för att stödja dina missionärer:

Visa intresse för deras inspirerade nya program *Predika mitt evangelium*. Be dem att berätta för er om det, att undervisa din familj från det. Hjälp dem kärleksfullt med deras språk när de undervisar er. Uppmuntra dem i deras arbete. De känner sig bortstötta varje dag av de många människor som inte bryr sig om det som har med Gud att göra. Din uppmuntran blir till välsignelse för dem.

Inbjud missionärerna att undervisa någon av sina undersökare i ditt hem, eller erbjud dig att följa med dem när de ska undervisa i undersökarens hem. Att du är med bidrar till ett starkt andligt vittnesbörd och stärker en mycket viktig relation.

Uppmuntra undersökarna att komma till kyrkan. Välkomna dem hjärtligt när de kommer! Presentera dem för medlemmarna och ledarna. Sitt bredvid dem. Förklara det som sker under mötena. Bär ditt vittnesbörd för dem.

Tala alltid med missionärerna om deras arbete. Be dem berätta för dig om sina framgångar, stora som små. Det är bättre än att samtala om deras flickvänner eller deras utbildning eller bil.

Lär känna och uppmuntra missionsledaren i din församling eller gren. Fråga honom hur du kan hjälpa missionärerna.

När du inbjuder missionärerna till en måltid i ditt hem bör du inte ha dem hos dig mer än ungefär en timme. Berätta för dem om andliga erfarenheter.

Visa ditt förtroende för missionärerna när du samtalar med en vän eller släkting: "Jag vill att du ska träffa min vän äldste Smith från USA. Jag beundrar honom mycket. Han har bara varit här åtta månader och kan redan prata svenska. Han är mycket duktig på att undervisa från kyrkans skrifter fastän han är ung

och inte har någon prästutbildning.”

Var med på dopmöten så ofta du kan. Välkomna och uppmuntra nya medlemmar. Bli god vän med dem. Lär känna dem. Älska dem.

När du gör de här enkla sakerna kommer missionärerna att tycka att du är som en ängel sänd från Gud för att välsigna Herrens verk. De har rätt. ■

Äldste L Tom Perry på Göteborgs stavskonferens

Följande rapport från Göteborgs stavskonferens lördagen den 16 oktober 2004 fick lämna plats i marsnumret för ett budskap från områdespresidentskapet, varför den nu återges i detta nummer av Liahona.

Stort privilegium att få lyssna till äldste L Tom Perry

Det var ett stort privilegium att i kapellet på Gnistgatan 6 i Västra Frölunda få lyssna till en av Herrens apostlar, äldste L Tom Perry. Tillsammans med honom var även äldste Hans Mattsson, områdesauktoritet, missionspresident Gary Baugh med hustru Joan och Göteborgs stavs-presidentenskap på plats. Ljuva toner från sånggruppen ”Unitone” i ”For Me He Died” gav en stilla, finstämd inledning på mötet.

Vittnesbörd om betydelsen av svagheter

Äldste Mattsson gav ett starkt,

personligt vittnesbörd om innebörden av Ether 12:27, att Gud ger oss svagheter för att vi – när vi ödmjucar oss och tror på Honom – kan bli starka där vi förut var svaga. Äldste Mattsson drog sig till minnes sin mission i England för en del år sedan, då man efter sin kallelse gick ”direkt från dansgolvet”, utan den undervisning som de blivande missionärerna får i dag.

”Engelska språket var en stor svaghet hos mig och jag grät av hemlängtan och besvikelse. Men jag ingick ett förbund med Herren att jag skulle gå upp klockan fem varje morgon och ord för ord lära mig utantill de sjuttio sidor missionärsundervisning på engelska som jag behövde klara av.

Kampen blev hård och envis, men Herren höll sin del av löftet.

Snart kändes undervisningen naturlig och kraftfull. Min svaghet hade blivit en styrka!”

Eric, ateist, får ett vittnesbörd

”Vid ett tillfälle talade min kamrat och jag med Eric som var ateist. Vi hade bett honom fasta med oss. När vi stod utanför hans dörr bad vi om extra styrka och välsignelse. Efter undervisningen gick Eric för första gången med på att be med hörbara ord: ’Gud, jag tror inte att Du finns, men om Du finns, så tala om det för mig!’ I den stunden fick vi känna och höra hur Anden vittnade för Eric om sanningen i evangeliet. Han var mycket rörd efter sin bön och bestämde sig för att bli döpt.

Vi måste ta vara på tillfällena när de kommer! ’Bara jag går på mission, bara jag gifter mig, bara vi får barn, bara barnen blir stora, så ordnar sig allting!’ Livet försvinner medan vi väntar på saker som ska hända i stället för att handla och njuta av livet nu!” avslutade äldste Mattsson.

Njutbar musik

Efter äldste Mattssons tal njöt vi av att stående sjunga en psalm och därefter lyssna till en musikgrupp från Trollhättan, ackompanjerad av orgel och piano – en annorlunda och angenäm blandning!

Äldste L Tom Perry

Äldste L Tom Perry, tolkad av Carl-Johan Malm från Västra Frölunda församling, berättade om sin hustru Barbaras reaktion när han talade om för henne att de skulle kallas att verka och bo i Europa en bra tid framöver.

”Syster Perry har ett mycket nära och speciellt förhållande till sin äldriga mor som bodde i vårt hem under den sex månader långa, mycket kalla Wyomingvintern. Svaret blev: ’Om det är vårt uppdrag och om president Hinckley vill, så åker vi!’ Syster Perrys mor svarade lika ödmjukt: ’Om vi inte kan offra för kyrkan – till vilken nytta är vi då?’

Syster Perrys far var en farmare som kunde arbeta timme efter timme utan att förtröttnas. Jag minns ett kvorummöte på sabbatsdagen, då bröderna fick veta att en tragisk

Äldste L. Tom Perry med sin hustru Barbara. (Bilden är tagen i Gubbängens kapell.)

olycka drabbat en kvinna i grannskapet. Hennes man och tre andra familjemedlemmar hade omkommit. Kvinnan var inte medlem i kyrkan. Tiden för kvorumlektionen använde syster Perrys far till att organisera bröderna så att de alla senare kunde hjälpa till att bärga skörden för den drabbade familjen. Sådan inställning till nästan påverkar senare generationer!"

Vårt hem representerar evangeliet

"Är vårt hem representativt för evangeliet? Har vi familjebilder och templet på väggarna, skrifterna, Liahona och psalmboken framme?" frågade äldste Perry. I Liahona i oktober 2004 fanns ett tal av äldste Thomas S Monson om vikten av att vi undervisar våra barn.

"Det är föräldrarnas ansvar att hjälpa sina barn att lära och nå sina målsättningar. Ha ärliga böner, saml inspiration till tro, lev sant och ära

Gud. Allt sådant ser och förstår våra barn! I min familj stod stolarna en bit från frukostbordet varje morgon så att vi barn skulle komma ihåg att knäböja i bön för dagen innan vi satte oss till bords."

En läxa för livet

"Jag besökte en gång en god medarbetarens begravning där dennes son höll ett tal", fortsatte äldste Perry. "Sonen berättade om en händelse i yngre år då han bett fadern att få låna bilen för att bjuda ut en flicka på lördagskvällen. 'Det får du gärna, bara du kommer hem i tid för söndagen och fyller på bensin så att vi kommer till kyrkan i morgon.' Men sonen hade glömt att fylla på bensin, med påföljd att bilen inte startade på söndagsmorgonen. Förväntade barnor uteblev. Fadern bara lämnade bilen och familjen gick den flera kilometer långa vägen till kyrkan. Detta var en läxa för livet! Sonen lärde sig

att förstå innebörden av att leva sant!"

Barnen lär av våra exempel

"Föräldrars och far- och morföräldrars liv är de exempel barnen ser. Tillsammans med min son och hans familj var jag i bil på väg att fira nyårsafton, då ett av barnen sade: 'Pappa, det är sista dagen på året och vi har lovat att läsa ut Mormons bok, men vi har tre kapitler kvar!' De stannade bilen och läste de tre kapitlen, tätt tillsammans i baksätet. Jag kände stolthet och en varm känsla då jag hörde ett barnbarns önskan att uppnå sitt mål. Belöningen vi får när vi blir gamla, det är våra barnbarn! 'Låten barnen komma till mig', sade Herren. Levande undervisning från föräldrar är vår första prioritet!" avslutade äldste Perry. ■

*Margareta Mattsson,
Kungsbacka församling*

50 år sedan Stockholms andra gren organiserades

Fredagen den 10 september 1965 invigdes kapellet i Gubbängen i Stockholm i närvaro av 460 medlemmar. Presiderande vid invigningshögtiden var president Ezra Taft Benson, då president för den europeiska missionen och medlem av de tolv rådet. Tio år tidigare, den 28 februari 1955, hade grenen, som då bestod av trettio medlemmar, orga-

niserats hemma hos Gunnar Balck med tretton personer närvarande.

Första spadtaget efter sju år

Möteslokaler innan kapellet stod färdigt var "röda paviljongen" i den intilliggande folkskolan, musiksalen och skrivsalen i det närbelägna Gubbängens läroverk (numera Engelska skolan), brandstationen, en

Några av grenspresidenterna/biskoparna i det som från början var Stockholms andra gren. Fr v övre raden: Bengt Höglund, Rolf Ridell, Håkan Palm, Bo G Wennerlund. Främre raden fr v: Olof Jusinski, Erik Lindblom, Gunnar Balck, Nils Lundgren, Jack Wirén, Per-Olov Petersson.

ABF-lokal och ungdomsgården. Efter sju års strävanden, förhoppningar och böner tog dåvarande missionspresidenten A Gideon Omer och Bo G Wennerlund inför 150 medlemmar det första spadtaget till det efterlängttade kapellet lördagen den 17 mars 1962.

Drömmen om ett kapell förverkligad

Grenen hade redan då en byggnadsfond på omkring 28 000 kronor. Av de cirka två miljoner kronor som kapellet kostade att bygga, skulle medlemmarna ansvara för tjugo procent, dels i kontanta medel, dels i arbete, ett mål som också uppnåddes. Medlemmarna hade odlat och skördat potatis, anordnat fester och basarer och givit donationer för detta ändamål och tillsammans med ditkallade byggnadsmissionärer lagt ner närmare tjugo tusen arbetstimmar på bygget. President Benson uttryckte i sitt invigningstal sin glädje över medlemmarnas "flit, redbarhet, tro och hängivenhet" för att drömmen om

ett eget kapell i Stockholm skulle bli verklighet.

Grenen blev två församlingar

Bo G Wennerlund, grenspresident från 1955, kallades som distriktspresident 1961 och efterträddes i juni av Bertil Johansson. 1975 omvandlades grenen till Gubbängens församling.

Första delningen kom 1980. Då organiserades Stockholms andra församling med Nils Lundgren som biskop och Stockholms fjärde församling, där Jack Wirén kallades som biskop.

Gamla medlemmar berättar minnen

Under kvällen för vårt 50-årsfirande berättade medlemmar som varit med från första början gamla minnen till de omkring 150 närvarandes stora glädje.

"Från att till en början endast ha varit ett tiotal medlemmar på mötena, hade antalet närvarande på mötena vuxit till 119 medlemmar då det nya kapellet togs i bruk", erinrade sig Bo G Wennerlund, som också berättade hur kyrkan tack vare bön och fasta fått ja från stadsfullmäktige att bygga på den tomt där kapellet nu står, trots ett första nej.

Under "största möjliga tystnad" och med släckt takbelysning men upplyst av lampor i vackra färger kördes bordet med de specialgjorda, läckra tårtbitarna in.

Grenens första presidentskap, fr v Gunnar Balck, andre rådgivare, Gustaf Öberg, förste rådgivare, Bo G Wennerlund, grenspresident, och Kenneth Lindén, sekreterare.

Gunnar Balck, som blivit medlem efter undervisning av sin svåger Bo G Wennerlund, var först sekreterare i grenspresidentskapet och därefter grenspresident efter Bertil Johansson.

"Vi arbetade dag och natt på kapellet och gick ofta direkt till jobbet på morgonen, sade han.

Några andra minnen var att diakonerna såg till att det som blev kvar av sakramentsbrödet som bestod av syster Moa Öbergs goda sockerkaka, snabbt gick åt, och att broder Balck

De flesta som kom för att fira 50-åringen var gamla medlemmar och deras barn, nu vuxna.

och Albin Lindgren åkte som hemlärare till sina familjer på Albins gamla tandem med motor.

"Albin sköt alltid till pengar till ungdomar som inte hade råd att åka på läger."

Broder Balck avlöstes som grenspresident av Erik Lindblom en månad efter det att kapellet stod klart.

Minnesvärt bildspel

Ett långt bildspel med mängder av gamla bilder visades sedan. Alla

tävlade under förtjusta utrop med varandra i att identifiera personerna på bilderna.

Oj, vad vi jobbade!

"Kurt Olsson och jag var 'byggkallar'", sade Kalle Reithmeier. "Vi kom på fredagen och jobbade till lördag eftermiddag, sov under flera månader några timmar under taket på natten på en ställning. Våra släta handflator fick valkar. Det var iskallt och mörkt på vintern, fullt av sprängsten och massor av snö. Stenen som skyfflades undan ligger nu på parkeringen. Parkeringen ansågs från början gigantisk, då bara två medlemmar hade bil. Det var en stor glädje att få vara med och bygga, men ärligt talat skulle jag inte vilja göra om det!"

"Vi tvättade kläder till missionärerna", berättade Elisabeth Sahlin, "och gjorde bland annat havssalt och örhängen till basarerna".

"Byggmissionärerna måste äta ordentligt", sade Inga Andersson, "så Hertha Ohlin kallade alla systrar att laga mat. Köket låg i källaren på den tiden."

Motoriserad hjälp vid potatisodlingen underlättade arbetet för byggnadsfonden.

Hjälpföreningens presidentskap,
fr v Marianne Nilsson, Ulla-Britt Balck,
Erna Wallgren, Sonja Johansson.

En festlig avslutning

Den härliga nostalgikvällen, så föredömligt planerad av Pablo Bensige och Miguel Segura, avslutades i kulturhallen med festligt dukade bord, specialgjorda tårtbitar, god dricka, allt serverat av Unga Män och Unga

Bo G Wennerlund och Bertil Johansson
tar första spadtaget för det nya kapellet
lördagen den 17 mars 1962.

Kvinnor, och en underhållningskavalkad. Göran Wern spelade gitarr och sjöng, liksom Anita Kindestam med dottern Elise och sonen Anton. Det blev mycket prat vid borden om gamla minnen! ■

Birgitta Karlfeldt, Redaktör

Livsviktig kunskap för medlemmarna i Västerås gren

Hur räddar man livet på en person som slutat andas? Brandförman Jan Lindberg från Sala instruerade under 2004 medlemmar i Västerås gren om hjärt- och lungräddning. Det gällde att böja huvudet bakåt på dockan som luften skulle blåsas in i och få grönt ljus i den vidhängande apparaten när luften kom in i lungorna. Blev det rött ljus var det bara att försöka igen.

Jan Lindberg talade också om hur man bör agera vid blödning och chock och hur man pressar upp föremål som hamnat i luftstrupen.

Samarbete med Civilförsvaret

Det här är bara några exempel på

livsviktig kunskap som förmedlats till medlemmarna i Västerås gren under det pågående samarbetet med Civilförsvaret. Intresserade medlemmar ingår nu i en frivillig resursgrupp som kommunen kan kontakta vid kriser eller andra situationer då det uppstår ett behov av hjälp.

Utbildning i praktisk krishantering

Resursgruppen fick under hösten 2004 kunskap om praktisk krishantering av brandförman Jan Lindberg. Den gällde brandsläckning och brandvarnare, hur man behåller värmen i hemmet om elen slås ut och, som redan beskrivits, vilken insats vi som medmänniskor kan göra vid till

exempel bilolyckor, drunkningstillbud eller andra situationer där liv går att rädda genom mun-mot-mun metoden eller hjärtmassage.

Det absolut populäraste inslaget i undervisningen så här långt är den realistiska brandövningen med pulver och skumsläckare som utfördes på parkeringen vid kapellet i Västerås.

"Skumsläckaren var roligast", säger enhälligt både Bo Wilhman och Noile Hede, som hör till de tjugotvå medlemmar som är inskrivna i gruppen.

De hoppas förstås som alla andra att de aldrig ska behöva använda skumsläckaren på allvar.

Under våren 2005 handlar mötena om den psykologiska delen i krishjälp.

Vi vill vara en resurs i samhället

Hjälpföreningens ledare i Västerås, Lisbeth Sandström, ser grenens samarbete med Civilförsvaret som en viktig del i kyrkans arbete.

"Vi vill hjälpa till i det samhälle vi lever i", säger hon. Det är viktigt att vi visar andra att vi är samhällsintresserade. Den kunskap vi får genom Civilförsvaret är också nyttig för var och en. Hemsäkerhet, till exempel, om brand, vatten, hemförråd och akutväska. Det är sådant som även kyrkan lär ut.

Utbildningen har gett mersmak

Initiativtagare till utbildningen är Lasse Lihammar, instruktör inom

Brandförman Jan Lindberg instruerar Lisbeth Sandström i mun-mot-munmetoden.

Civilförsvaret och bosatt i Möklinta. Efter kontakt med Lisbeth bjöd han in kyrkan att delta i utbildningen. Utbildningskvällarna har gett mer smak och Lisbeth Sandström förvän-

tar sig att grenen får ännu mer inspiration till nya idéer om hur vi kan göra en insats för samhället. ■

*Monika Ottoson,
Västerås gren*

Hur gör du för att prenumerera på Liahona?

I varje församling eller gren finns det vanligtvis ett tidskriftsombud som du kan vända dig till om du har ändrat adress eller vill ha ett inbetalningskort för att prenumerera på Liahona. Vem tidskriftsombudet är brukar stå i stavskalendern. Prenumerationen kostar 150 kronor per år.

Om tidskriftsombud saknas, kan du beställa din prenumeration från Göteborgs Service Center på telefon 031 77 88 976 eller fax 031 16 55 29.

Du kan också göra din inbetalning direkt till Göteborgs Service Center på postgironummer 260 353 – 8. Skriv *Liabona* på inbetalningskortet.

Du kan även prenumerera på *Liahona* som en uppskattad gåva till någon du vill ge något värdefullt. Eller till flera i familjen som kanske vill ha sitt eget exemplar att läsa och stryka under viktiga saker i. ■

Birgitta Karlfeldt, Redaktör

Våra förväntningar har överträffats i Köpenhamn!

När Rita och Hans-Agne Andersson hösten 2003 avskildes som tempelmissionärer från Göteborgs stav, fick de veta att de först skulle tjäna i templet i

Stockholm och sedan i Köpenhamn.

”Det var brist på lägenheter för tempelmissionärer i Köpenhamn”, berättar broder Andersson.

Huset i Bengtsfors sålde de när de kallades på mission. Medan de väntade på besked om när de kunde börja i templet i Köpenhamn, var de välkomna att bo i dottern Britt-Maries familjs gäststuga.

Efter sex månader som tempelmissionärer i templet i Stockholm, kunde de vid årsskiftet 2004/2005 börja sin mission i templet i Köpenhamn.

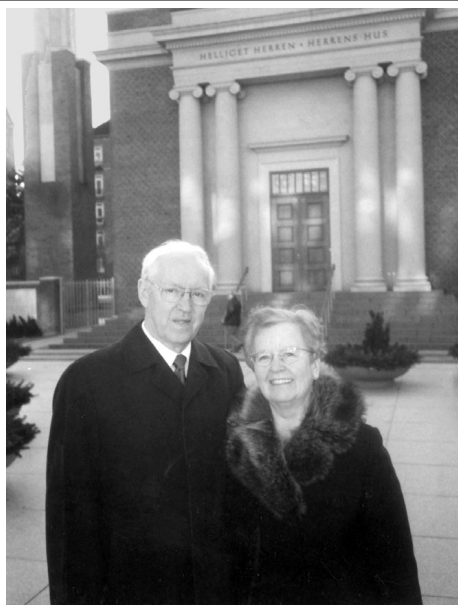
”Vi har fått en fantastiskt fin lägenhet”, säger en förtjust Rita. ”Och närmaste grannar är två systrar från Danmark som också tjänar sex månader i templet. President Knud och syster Nunne Andersen, som tjänar som andre rådgivare i tempelpresidentskapet och assisterande tempelvärddinna, bor snett under oss. Det känns tryggt och bra att bo nära varandra och kunna åka till templet tillsammans.”

Lägenheterna är stora, ljusa och smakfullt inredda. Utanför de stora fönstren, bakom rhododendronbuskarna, breder de tre stora sjöarna i Köpenhamns centrum ut sig.

”Här finns härliga promenadstigar runt sjöarna, säger det entusiastiska missionärsparet. Vi har också nära till Köpenhamns rika kulturliv, många museer och butiker.”

Inga problem med språkförståelsen

”Lite språkskillnader finns det förstås, medger syster Andersson, men det ställer inte till några problem. Och förstår vi inte så frågar

Som tempelmissionärer i templet i Köpenhamn upplever Rita och Hans-Agne Andersson hur kärleken växer till familjen och släktled som gått före.

vi bara. Alla är väldigt hjälpsamma!”

”Här är det inte så många språk som i templet i Stockholm”, säger broder Andersson. ”Vi som inte kunde så mycket engelska, kunde ibland känna oss lite utanför där. Faktum är att detta känns lite mer som ett ’hemmatempel’, eftersom det är danskar och svenskar till 98 procent. Men det är lika underbart att tjäna i alla tempel!”

Kärleken – en drivkraft och välsignelse

Tanken att göra vuxenmissionstjänande har funnits hos dem länge.

”Vi förstår att förordningarna i templet är nödvändiga både för oss och för dem som har levat före oss här på jorden, om vi vill återförenas med dem och genom förbund nå evig upphöjelse. Kärleken mellan generationer har vi alltid haft. I templet blir dessa känslor och tankar förstärkta på ett konkret sätt”, tycker broder Andersson.

”Vi som har barn och barnbarn vet vad vi känner för dem”, fortsätter han, ”och jag tror att våra fäder och förfäder har samma kärlek till oss där de befinner sig nu. Kärleken förgår aldrig, har Herren sagt.”

Det är inte bara mellan generationer som kärleken förstärks; många missionärspår bär vittne om hur deras äktenskap berikats genom att de tjänat tillsammans

”Hans-Agne har arbetat med bilar i hela sitt liv och det har satt sina spår både på kläder och under naglar”, berättar syster Andersson. ”Att få se

honom i templet i vit kostym och rena händer – ja, det är härligt!”

”Det är tacksamheten för den fina familj vi fått, och som vi önskar återförenas med i nästa tillvaro, som motiverar oss att tjäna i templet”, förklarar äldste Andersson. ”Men på grund av den växande kärlek Herren belönar oss med till barnen och deras familjer och till våra föräldrar och släktled före dem, så ’tjänar’ vi inte. Vi välsignas enbart!” ■

*Birgitta Wennerlund,
Kristianstads gren*

Redaktör för de lokala Sverigesidorna är Birgitta Karlfeldt. Läsarna är välkomna att sända förslag till nyhetsartiklar via e-post till **birgitta.karlfeldt@telia.com**. Alla artiklar redigeras.

Prästadsomsledare, Primär- och Hjälpföreningsledare samt ledare för Unga män och kvinnor bör vid större konferenser eller andra speciella aktiviteter alltid utse någon att skriva artiklar och ta bilder för att sedan *inom tre veckor* mejla in detta till redaktionen.

Artiklarna ska vara upplyftande för läsarna och spegla tillämpandet av profetens och apostlarnas lärdomar. Exempel på innehåll är: nya eller ovanliga händelser, tjänandeprojekt, samhällstjänst, tempelresor, historiska händelser, tillväxt, medlemsmissionärsarbete, humanitär hjälp, framgång inom seminariet eller institutet, berättelser om omvändelser, lokala medlemmar som gjort speciella insatser, nya grenar, församlingar, grenspresidenter, biskopar, stavs- eller distriktspresidentkap etc. Dikter publiceras inte. Inte heller dödsfall, födslar, förlovningar, giftermål etc.

Bilder ska *helst* vara pappersbilder (originalfoton, inte datautskrivna elektroniska bilder). Digitala eller scannade bilder måste ha hög upplösning (300 dpi) och sändas *separat*, inte tillsammans med en artikel. Alla bilder ska förses med bildtext samt namn på fotograf. Papperskopior av bilder sänds till adress Stora Hundens gata 618, 136 64 HANINGE. Bilder returneras inte. ■